

Maria Orban

A
n'author

Oameni mari

Un (posibil) refren al generației 30+

NEMIRA

Maria Orban

A
n'ator

Oameni mari

Un (posibil) refren al generației 30+

colecție coordonată de Eli Bădică

MARIA ORBAN (1978, Braşov) a absolvit Facultatea de Litere a Universităţii Transilvania din Braşov în anul 2000. A debutat în volumul colectiv de proză *Junii 03*, o antologie a tinerilor prozatori braşoveni, îngrijită de Andrei Bodi, Caius Dobrescu şi Alexandru Muşina. A publicat textul *Zoom* în *Ziua gândacului de bucătărie*, antologie de teatru apărută în 2016 şi coordonată de Mihai Ignat. A mai semnat diferite articole şi texte de proză scurtă în revistele *Interval*, *Vatra*, *Tiuk!*, *Literomania*, *LiterNet*, *Revista de Povestiri* – al cărei atelier de scriere creativă online l-a urmat – şi *Iocan*. *Oameni mari* este debutul său în proză în volum individual.

Maria Orban

*Oameni
mari*

NEMIRA

Ilustrația copertei: Andreea MOISE
Redactor: Eli BĂDICĂ
Tehnoredactor print: Magda BITAY
Tehnoredactor ebook: Corina REZAI
Lector: Andreea IANCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ORBAN, MARIA
Oameni mari / Maria Orban. - București : Nemira Publishing House, 2020

ISBN print: 978-606-43-0693-7
ISBN ebook: 978-606-43-1026-2

821.135.1

Maria Orban
OAMENI MARI

© Nemira, 2020

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

Părinților mei

1.

Sunt în cadă. E duminică seara. Din boxele pe care Seba le-a pus prin toată casa răsună Moby. Calm și trist, așa cum îmi place mie: *In my dreams I'm dying all the time...*

Stau, pur și simplu. N-am chef nici să mă spăl, nici să ies. Apa e călâie și miroase a magnolie din China și a ulei de susan. Așa scrie pe etichetă. Ridic pe rând un picior, apoi pe celălalt, o mână, apoi pe cealaltă, într-un fel de coregrafie ciudată, care să alunge oboseala. Tace și Moby și ar fi o liniște perfectă dacă nu l-aș auzi pe Seba mișcându-se de colo-colo pe hol. Mă enervează, dar mă aud strigând altceva: *Ne-apucăm și noi să facem ordine? De mâine?! De parcă numai ordinea lipsește în casa asta.*

Zgomotul încetează și, după câteva secunde, Seba intră în baie, lasă capacul pe WC și se așază. Rămâne așa, în tăcere, privindu-mă, iar eu simt că mi se strânge pielea și îmi vine să trag de ea ca de o haină rămasă mică. Cuvintele cad greu și, odată cu ele, și spațiul parcă se strânge în jurul meu: *Eu nu mai pot. Până aici am putut. Nu mai pot.*

După aceea, se ridică și iese, cu aerul lui ușor nefericit, ușor absent de care m-am îndrăgostit odată, nu chiar atât de demult.

Apa e deja rece și puțin tulbure. Se aude Moby din nou, dar mie îmi vine să urlu: *Stooooop!*

Revăd scena asta în fiecare zi. În fiecare dimineață, mai precis. Înainte de prima țigară, stau cu ochii închiși și fac un fel de reconstituire. Îmblânzesc realitatea.

Ce am mai vorbit în noaptea aia mi-e destul de neclar. Știu doar că-mi sunau în cap cuvintele lui și verbul *a putea* conjugat la tot felul de timpuri,

eu nu mai pot, până aici am putut, nu voi putea și mă minunam că a fost nevoie doar de câteva fracțiuni de secundă pentru ca viața să mi se schimbe total. Câteva zile mai târziu, am vrut să văd cât durează *Porcelain*, melodia care se auzea înainte de replicile noastre.

3 minute și 15 secunde. Astea au fost ultimele mele momente de naivitate perfectă.

Abia după o săptămână, Seba a recunoscut totuși că era posibil să se fi îndrăgostit de altcineva, și asta m-a făcut să mă simt mult mai bine. Nu pentru că eram eu *sălbatică, nevrotică și deprimată* ne despărțeam noi. *Ciudată*. Nu. Și toate epitetele astea care veneau șuvoi pentru că le tot repeta nu mă mai afectau, pentru că Seba nu mai era Seba, era un străin, vrăjit de altcineva. Iar eu puteam să termin cu toată tristețea din ultimul an și să încep de la zero.

E devreme, abia ora 6:00. Nicio rază nu pătrunde prin draperiile groase, cred că soarele nici nu a răsărit încă, e amestecul ăla indecis de lumină și de întuneric, iar eu am aceeași senzație de lehamite, îmi vine să rămân sub plapumă, să mă pitesc bine de tot. Atât doar că nu sunt în casa mea, aici nu e locul meu, nu pot să hibernez sub nicio formă atât cât aș vrea.

Cineva trage apa la baie, după câteva secunde se aude și ușa de la dormitor, Bruno ridică ușor capul și, când vede că sunt cu ochii larg deschiși, sare direct lângă mine, în pat. Stăm așa, într-un fel de îmbrățișare, și îmi place să aud cum inima lui bate repede-repede. Pe urmă oftează, habar nu aveam până la el că și câinii fac asta, cine știe ce o fi și în mintea lui...

Demult, când eram mică, îmi plăcea la nebunie să stau în pat și să o ascult pe maică-mea pregătind micul dejun. Era fain să ghicesc zgomotele mici pe care le făcea prin bucătărie: hârșăitul scaunului, sfârșăitul chibritului cu care aprindea focul și puneă apa la fiert pentru cafea și ceai, scârțăitul ușii de la cămară, unde țineam pâinea. În scurt timp venea și tata, își aprindea o țigară, tușea de câteva ori, poate chiar înjura, ea îl certa, după care mă striga și pe mine să vin la masă.

E liniște, Carmen și Vlad probabil mai dorm, se aude doar hârâitul unui mixer, Anda de la 1 le pregătește gemenilor ceva de mâncare. Abia pe la jumate vine mașina să ia gunoiul, o să coboare țoc, țoc și Miha de la doi, ușa de la intrare va fi trântită de câteva ori și muzica lui Emil de la parter va umple holul bătrânicos al blocului cu două etaje și acoperiș ascuțit, de țigle.

Nu mai am stare, mă duc să alerg, îmi spun, mă ridic și fac câteva exerciții de încălzire. Merg repede la baie, mă spăl pe dinți, pe față, intru iar în dormitor să iau treningul și, chiar când trec pe lângă bucătărie, aud: *Heeei, pot să vin și eu cu tine?*

Nuuuu. Nuuuu. Cine naiba m-a pus să-i promit lui Vlad că într-o zi am putea să alergăm împreună?

Îl analizez rapid și îmi dau seama repede că nici nu prea am ce să-i reproșez. Pare să fie echipat ca la carte, are toate produsele pe care le-am căutat și eu, în variantă feminină: tricou de alergare Asics, șort de alergare Kalenji, încălțăminte de alergare Salomon. Pfuuuua, pe-astea a dat o groază de bani!

– Am citit că papucii sunt foarte importanți, spune încet când vede că nu mai ridic privirea de jos.

– Sunt.

Are și o centură tot Kalenji, cu suport pentru bidonul de apă. Când am vorbit mai demult că ar vrea și el să vină într-o dimineață la alergat, nu am crezut că vorbește chiar atât de serios. Problema e că nu prea mă pricep să alerg cu cineva, nu știu cum să-mi adaptez ritmul la celălalt, așa încât să nu am senzația aia tâmpită că am renunțat cu totul la al meu. Mă mai uit o dată spre el și, pentru că îl văd zâmbind, zic ok și ieșim împreună pe ușă. După câteva minute de mers în tăcere, îl aud:

– Am o aplicație care-mi spune cât alerg, cu ce viteză și câte calorii consum. Samsung Health. Tu ce folosești?

Exact de discuții de-astea tehnice n-am nevoie. Noroc că nu așteaptă vreun răspuns. Îl privesc cu coada ochiului cum se agită să se țină după mine și să-mi explice planul lui de a alerga la un maraton. Hopa, stai!

– Maraton? Ai zis că nu ai mai alergat până acum. Nu vrei să-ncepi cu ceva mai ușor?

– Păi... cum zici tu.

Îmi vine să râd. Vlad ăsta nu pare deloc genul de tip cu care umblă Carmen, nu știu unde l-a găsit. Puțin nesigur, puțin naiv, zâmbăreț, e mai degrabă din liga mea. Uite că reușește să se și împiedice – fără să cadă, totuși. E bine. Mă opresc și îi spun pe un ton categoric, ca să fie clar că l-am avertizat:

– Eu nu mă pricep. Alerg așa, haotic. N-am nicio aplicație pe telefon, nimic. Nu mă interesează. Știu că merg pe jos până la lac, îmi fac turele și mă întorc. Asta e tot.

– Bine, spune puțin descumpănit. E bine și așa.

– OK.

Cele câteva minute care au rămas până la lac le parcurgem în liniște totală. Îl simt că e puțin stresat, ce-i drept, și eu sunt, tot nu m-am lămurit cum să fac, să impun un ritm sau nu, să vorbesc puțin sau nu, să...

– O știi de mult pe Carmen?

– Da. Din liceu. De ce?

– Așa. Sunteți foarte diferite.

Părem foarte diferite. În esență, semănăm, aș putea să-i spun, avem aceleași frici, venim din familii cu tați alcoolici și mame acaparatoare, dar tac, cum ar fi să trănțești adevăruri dintr-astea la prima conversație? E nevoie de timp și de atmosferă să faci destăinuiri, nu așa, hodoronc-tronc. Tac și îl las să creadă ce vrea, e doar un străin, în curând mă mut, iar el cine știe cât mai rezistă pe lângă Carmen. Mai trănțește una:

– Și eu am divorțat. Acum trei ani. Să știi că în timp o să fie mai bine.

Mă uit la el într-un fel care ar trebui să oprească șirul confesiunilor. Se pare că nu funcționează, pentru că mai zice câte ceva despre fosta lui soție, pe care a înșelat-o de prost ce a fost, și cum nu a putut aia să-l ierte. Cum s-au mai chinuit câteva luni și l-a înșelat și ea... Ce chestie, părea așa, inofensiv, și uite că el a dat-o de gard primul, mă gândesc, apoi mai zice și că cel mai greu i-a fost în ultimul an, pentru că a avut insomnii.

Acum tace. Mă uit pe furiș spre el și îl văd cum își mușcă buza de jos, așa face și Seba când e agitat, probabil că milioane de alți oameni au același tic, și brusc mi se face dor de el, și simt cum mă înțepă ochii și îmi vine să plâng. Mă scutur puțin, de parcă mi-ar fi frig dintr-odată, de fapt, chiar îmi e, nu e doar în mintea mea frigul ăsta, și îmi aprind o țigară. Așa mi se întâmplă uneori: stau undeva, ascult sau vorbesc cu cineva și simt că, dacă nu fumez, o iau razna. De-a binelea. Simt că îmi explodează creierul. Și tremurul corpului, bătaile rapide ale inimii, privirea agitată care caută pachetul, bricheta, vocea uscată, aspră, toate se potolesc când trag primul fum.

Îl aud spunând cu teamă:

– Păi, ce faci? Fumezi? Acum?

– Da. Mă relaxează.

– Și mai poți să alergi?

– Da, bine-mersi. Zece ture.

Iar e șocat, îmi dau seama după privirea lui – sau o fi prea puțin pentru el, dracu' știe!

– De ce zece?

– Pentru că nu apuc să mă satur și nu mi-e greu să vin și mâine.

Stăm așa, în liniște, eu îmi savurez țigara, el tace, apoi alergăm. La început, pare simplu, felul în care respir, felul în care tălpile se ridică și revin ușor pe pământ, mintea care se eliberează și nu mai merge alandala, toate par așa, într-o armonie totală. Filmul se rupe la tura a patra, când mă întreb la ce bun și cu alergatul ăsta, e întrebarea care se ține scai de mine, orice aș face, chiar și atunci când am senzația că sunt bine, la locul meu. E ca un fel de prag. De obicei, trec dincolo de el și lucrurile se așază. Dar nu mă bazez că asta se va întâmpla la nesfârșit.

De la tura a șaptea, alerg deja mecanic, doar că acum îl simt pe Vlad gâfâind în spatele meu și zgomotul ăsta mă deranjează. Nu înțeleg de ce se tot străduiește să se țină după mine. Măresc ritmul și el accelerează. Când mă ajunge, îl privesc și mă și sperii de cât e de roșu. Fir-ar! Am mai avea o

tură și ceva, dar parcă mi-e milă de el sau e un soi de duioșie, ceva, oricum, un sentiment enervant, așa că mă trezesc spunând:

– Am obosit.

Respiră ușurat – sau poate doar mi se pare. Înaintăm tăcuți, unul lângă celălalt, până la linia de sosire.

Acasă, Carmen ne privește uimită. Așa, după duș, curați și veseli, ai zice că ieșirea a fost un succes.

– Sportivii mei! Data viitoare poate îl scoateți și pe Bruno.

– Glumești. Una e să alergi, alta e să plimbi câinele, îi zic în timp ce încerc să îmi usuc părul cu un prosop.

Când văd că nu mai e cafea în cutie, mă panichez. Nu-i bine, nu-i bine, murmur în gând, de ce dracu' sunt toate altfel în dimineața asta?

– Hei, uite aici. Ți-am făcut eu la ibric. Așa îți place, nu?

Și eu, și Carmen căscăm ochii mari.

– Oaaaaa, mersi!

Ce fain e să fie cineva atent la tine, uitasem senzația, până la urmă, dimineața asta nu e chiar așa împovărătoare cum am crezut. Nici nu știu ce să mai zic. Vlad o sărută pe Carmen și îmi face și mie cu mâna.

– O zi faină! mă aud strigând.

Ușa se închide și pe Carmen o pufnește râsul.

– Ca să vezi, l-ai cucerit pe Vlăduț!

Dau din cap la mișto, și o aud iar, în timp ce își ia haina din cuier:

– Totuși nu te obișnuie cu el, că nu se știe cât mai vine pe-aici.

– Păcat. E mult peste tipii cu care umbli tu de regulă. Și arată și bine.

– Nu e genul meu.

– Adică nu are 50 de ani și nu e însurat?

– Dan are 45.

Râdem amândouă și, când o văd că se așază pe bancheta din hol, îmi dau seama că urmează o discuție scurtă și serioasă. Are fața aia cu un aer sever, nicio urmă de zâmbet, m-ar și speria dacă n-aș fi deja copleșită de fricile mele.

– Te-ai mai gândit? Vii cu mine?

Mă uit la ea și ridic din umeri.

– Băi, dar ești culmea. Trei zile în Praga îți strică? Zi și tu!

– Nu prea am nici bani.

– Nu e nevoie de bani, doar așa, de mâncare și băutură. E un infotrip asigurat de ei și mi-au zis că am voie să aduc pe cine vreau. Deci?

Tac. Nu am chef de nicio Praga, abia mă mișc în orașul ăsta mic, i-am mai spus de câteva ori, dar ea e încăpățânată, iar eu sunt toantă, că nu știu să refuz politicos. Acum vreo zece ani, aș fi vrut din toată inima să hoinăresc prin metropole. Cred că și un aeroport mi-ar fi fost de ajuns, acolo am avut întotdeauna senzația că mă pierd cel mai bine, că în toată mulțimea aia sunt mică și nesemnificativă cu toate problemele mele, dar fac totuși parte dintr-un întreg.

– Ai vorbit cu avocatul?

Tresar și Bruno, care e lipit de mine, se ridică speriat

– Nu. Ți-am zis că nu e nevoie de niciun avocat. Nu vreau decât să mă întâlnesc azi cu Seba. Atât.

Ignor privirea dezaprobatore, pun mâna pe telefon și caut rapid în agendă: Sandu, Savin, Seba. Literele îmi joacă în fața ochilor, apăs receptorul verde și aștept, și aștept, iar Carmen deja bâțâie din picior.

– Nici să răspundă la telefon nu are curaj, și tu mai crezi c-o să rămâneți prieteni, c-o să faceți schimb de bârfe la o cafea, adaugă pufnind disprețuitor, își ia geanta, cheile și iese pe ușă.

Mă uit la Bruno, care lenevește sub masă, și mă gândesc că l-aș lua cu mine atunci când mă voi muta. Adică în curând. Sper.

– Ce zici? Vii? Îl întreb mângâindu-l și el scoate iar un fel de oftat.

Mai apăs o dată receptorul verde și aștept, inima bate mai tare, și mai tare, dar nimeni nu e dincolo, vocea gravă și egală a lui Seba nu se aude de nicăieri.

Trebuie să vorbim scriu și apăs send.

Poate că acum e o situație complicată, dar știu sigur că o să trecem peste.

E o dimineață frumoasă, beau cafea, fumez, stau tolănită în fotoliul Ikea și nu mă grăbesc nicăieri. Ar trebui să mă simt bine. Măine semnez actele de

divorț. Ar trebui să mă simt bine, dar e atâta liniște în jur, de mă furnică pielea capului și îmi vine să mă scarpin, și să mă scarpin, până la sânge. Mă ridic deodată.

Când eram mică, aveam senzația că nimic rău nu se poate întâmpla dacă dau drumul la radio. Credeam că oamenii ăia de-acolo, din cutie, nu au cum să vorbească despre tot felul de chestii decât dacă totul e în ordine. Altfel, mi-ar transmite un mesaj, mă gândeam. Ar da un semn, ceva. Ar spune *Rucsandra, tatăl tău e în pericol* sau *Tatăl tău nu mai vine acasă* sau...

În fiecare seară, îl așteptam cu urechile ciulite și ascultam de-a valma teatru radiofonic, știri, romane. Maică-mea se învârtea pe lângă mine, bombănind, dar mie nu-mi era teamă. După ce auzeam cheia răsucindu-se în broască mă ridicam fericită, fugeam în dormitor și adormeam imediat.

Carmen nu are radio. Și nici muzică nu se aude aproape niciodată. De fapt, mint. Are un CD pentru exercițiile yoga și atunci susură niște ape și bate un vânt, care pe mine mă întristează de mor. În schimb, are televizoare peste tot. Cu ecrane mari și plate. Astea îmi plac. Când rămân singură, în fiecare cameră vorbește altcineva. De exemplu, acum, la bucătărie, apăs pe butonul roșu și o voce calmă de femeie umple încăperea: *În fiecare zi, aruncăm la gunoi fără să clipim lucruri care au un mare potențial, căci tehnologii incredibile le pot transforma și refolosi, readucându-le la viață sub formă de minuni moderne.*

2.

– Băi, ce bibelouri hidoase avea femeia aia, n-am văzut în viața mea așa ceva, zice Oana, aruncând o privire indignată spre blocul plin cu garsoniere.

Mă pufnește râsul. Se vede că nu prea a mai umblat de mult prin cartierele de la periferie, de-aia i se rotesc ochii în toate părțile, scandalizați. Apoi, exact când să-și dezlege bicicleta, se împiedică de o cutie mare de plastic și e cât pe ce să cadă.

– Habar n-ai ce adună oamenii prin case. Cu cât e locul mai mic, cu atât găsești mai multe!

– Clar. Dar zi și tu acum, dac-ai face un top de hidoșenii, iepurele ăla mare, ciobit la ochi, n-ar fi pe locul 1?

– Nu știu dacă pe primul, dar în top 5, sigur, spun în timp ce trag de fermoarul hanoracului și strâng tare de ghidonul bicicletei. E început de vară cu aer tăios, de munte, și parcă mă trec așa, niște dâre de rece prin tot corpul.

Am văzut eu urâtenii și mai mari, nu am chef să-i povestesc, de regulă Oana are un aer atât de candid, că nu îmi vine să-i spun nimic ce ar putea să o deranjeze sau să o contrarieze în vreun fel. E tare frumoasă și azi, s-a îmbrăcat cu pantalonii vișinii de in, are o ie cu mov și portocaliu, niște papuci verzi, e un curcubeu toată. Femeia-curbu. Nu, chiar nu vreau s-o întristez, așa că tac.

Nici mie nu îmi place că am ajuns să caut garsoniere pe la marginea orașului. Fiecare vizionare mă deprimă îngrozitor, pentru că toate locurile astea au un fel de energie negativă, stătută, așa, ca un halo, și e greu să cari după tine aerul ăla, poveștile oamenilor, mirosurile, culorile stridente. Din cauza asta nu verific niciodată țevi, instalații, nu caut sub chiuvetă sau după

vreun dulap, așa cum mi s-a spus că e bine să fac, ca să nu descopăr cine știe ce porcării abia după ce mă mut. Uneori, mi se întâmplă să intru în câte o cameră și să îmi imaginez imediat că sunt sub un clopot de sticlă, pentru ca nicio vibrație negativă să nu se lipească de mine. Carmen mi-a zis de exercițiul ăsta. Câteodată funcționează. Azi n-a mers deloc. Din păcate, figura proprietarei cu gură mare și gingii vinete m-a lovit direct, până să-mi mai iau eu armura. Nu am putut să mai fiu atentă la nimic, încercam să mă țin cât mai departe de ea, să evit mirosul care putea să vină de acolo, dintre dinții pătați cu resturi de mâncare. A fost o probă de rezistență, ce mai, sunt o învingătoare, îmi spun acum, păcat că nu mă simt așa.

Oana e cu ochii în pământ, eu, mai mult din inerție, mă uit pe sus și uite de-asta facem noi echipă bună, parcă am fi doi cowboy bătrâni, obosiți, pășind agale, pe un drum pustiu. Niște Ennio Morricone ar mai trebui acum pe fundal. Și nu trec câteva secunde că de undeva, de la o fereastră deschisă, vin versurile astea faine, *Turn me on, take me for a hard ride, burn me out, leave me on the otherside* și mi-aduc imediat aminte de prima vară de după facultate, când m-am întors în Brașov, și de reîntâlnirea cu Oana, de care nu mai știam nimic de când se mutaseră ai ei din blocul nostru.

– Vezi ce semn bun? spune Oana și adaugă: măcar știm că cineva pe aici ascultă Rock FM.

– Doar Rock FM? De ce nu îndrăznești mai mult? Poate e vreun fan RHCP și are album. Chiar! Tu mai știi cum arăta Anthony în clipul ăla, cum gesticula și i se vedeau pătrățelele?

– Ești varză, ce pătrățele visezi?

– Da, mă...

Oana îmi face semn să tac și acum așteptăm amândouă să vedem ce melodie începe. E *Born to be wild* și ne pufnește râsul.

Peste tot în jur sunt numai blocuri înalte, neizolate, murdare, câte un tricolor pe la câte-un geam și o inimă Maggie, rătăcită. undeva pe la etajul 9, drept în față. Asta e de ani buni. Apoi apare în sfârșit ceva care mă mai înveselește puțin și, de bucurie, scot o țigară.

– Fii atentă, mă întorc către Oana, acolo, pe balconul ăla de la 2...

Se uită și ea și se luminează. E un desen frumos tare: o broască țestoasă imensă, verzuie, cu niște căști portocalii pe urechi, iar în fața ei e întrebarea asta: *Visezi?*

– Intru să iau un suc, ok? îmi spune, dar nu răspund.

Las bicicleta lângă trotuar, scot aparatul din rucsac, mă apropii și fac câteva poze. Mai trag câteva fumuri în timp ce mă uit pe display, apăs bine mukul pe tabla coșului de gunoi, că am și eu o obsesie, să fie bine stins, și mă duc mai aproape de broască. Seba râdea de mine când ieșeam să ne plimbăm și eu eram numai cu ochii după ziduri sau garduri pe care scria sau era desenat ceva, am sute de fotografii cu tot felul de însemne ale orașului, *Nicio virgulă nu-ți scapă* zicea.

Din senin, am senzația că cineva sau ceva îmi scutură haotic rucsacul de pe umăr. Simt o smucitură puternică și un pumn în spate, și încă unul, ce mama dracului, îmi vine să zic, dar nu iese niciun sunet, mă ghemuiesc direct pe jos, țin aparatul strâns și de durere nici nu mai respir câteva secunde. Când totul pare să se fi liniștit, ridic privirea cu greu și văd cum un copil fuge cu rucsacul meu cu tot. Nu înțeleg. Nici Oana nu pare să înțeleagă mare lucru, doar țipă după ajutor, face câțiva pași, aleargă după ăla, pe urmă se răzgândește și vine spre mine:

– Rucs, Rucs!

Mă uit la ea și nu spun nimic. Abia acum mi se face frică și mă doare peste tot. Oana mă ajută să mă ridic. Rămân întâi în genunuchi, că tremur foarte tare. E ceva ce nu reușesc să controlez, sunt bine, aș spune, dar simt un zgâlțâit în tot corpul, așa că Oana se așază lângă mine și mă ia în brațe, stăm câteva minute, nimeni nu trece pe stradă, nimeni nu iese nici măcar la vreun geam, nici ăla sau aia care ascultă Rock FM, solidaritatea e un cuvânt abstract, doar țestoasa e tot acolo, la fel de frumoasă.

– Pizda mă-sii, aveam niște teze cu mine, zic câteva minute mai târziu, în timp ce-mi scutur mâinile și picioarele. Mă linșează ăia de-a XII-a. Și mi-am piedut și toată sâmbăta corectându-le!

Oana se uită la mine înduioșată.

– Mergem la poliție!

Dau din cap că nu, nicio poliție.

– N-am timp de prostii și declarații. La 10 am oră.

Pufăie nervoasă.

– De obicei, ăștia vor bani și apoi aruncă portofel, chestii. Rucsacul, poate. Dă aparatul și scutură-te, ești plină de praf.

– Serios? De unde știi tu că așa procedează? Întreb și mă uit lung la dâra de sânge care vine de undeva de lângă cot.

– Am văzut în filme!

– Păi, și?

– Păi, și mergem prin cartier și căutăm. Cine știe, poate avem noroc. Uite, ia un servetel umed. Dacă nu, rămâne ideea cu secția de poliție.

– Mișto.

Mă șterg, tot mai curge, mai șterg o dată. E o julitură destul de serioasă. Mă doare și genunchiul. Și capul, dar asta de la spaimă, cred. Tricoul e puțin murdar, raiatii par în regulă. Mă înțepă ceva la umăr, trag de tricou iar și văd că și acolo m-a lovit. Fir-ar!

– Te ajut? Hai că te șterg eu.

Oana e îndemânată și în câteva minute par nouă. De undeva se aude venind un tren, n-am mai auzit sunetul ăsta de o grămadă de timp, de când eram pe la începuturi cu Seba și mergeam în gară să ne uităm la trenuri. Vorba vine. În realitate, el stătea pe o bancă, iar eu căutam vagoane cu graffiti. Nu văd nicio cale ferată nicăieri, așa că mă uit spre Oana mirată:

– M-a lovit și la cap?

– Dincolo de blocuri e depoul. Capul tău e în regulă.

Mă privește blând și cu îngăduință.

– Cu genunchii cum e?

– Acceptabil.

– Perfect.

Mă uit la ceas rapid, mai am aproape o oră până trebuie să merg la școală. Plecăm în liniște. Bag mâna în buzunarul din spate, scot pachetul de țigări și iau una cu nerăbdare. Atâta nerăbdare, că Oana se uită nemulțumită. Știu că

am ajuns să îi exasperez pe toți din jur, și puțini sunt cei care mă acceptă așa, fumegând, dar pentru mine funcționează și ca un test. Dacă nu mă simt bine lângă cineva în timp ce fumez, dacă mă apucă durerea de cap sau simt țigara inutilă, incomodă între degetele de la mâna stângă, e clar că ceva nu funcționează și că prea mult timp nu mai trebuie să pierd lângă celălalt. E un fel de intuiție a fumătorilor, îmi place să cred.

În plus, toate amintirile mele mișto au legătură cu țigările – sunt un depozit ambulant de senzații, arome. În toate pozele care îmi plac, apar cu țigara în mână, în colțul buzelor, o aprind sau o sting. E nelipsită. Și prietenii mi i-am ales în funcție de apetența tabagică. Aveam 14 ani când m-am îndrăgostit de Bogdan, un coleg de școală, și asta numai pentru că știa să fumeze. Timp de vreo două luni, l-am admirat în pauze când se ascundea în WC-ul fetelor să poștească o țigară cu gașca. Era singurul dintre ei care intra în transă după două fumuri. Ceilalți vorbeau, scui-pau fum, ăsta tăcea și savura. Oficial, ne-am întâlnit de patru ori în vacanța de primavară, adică exact cât a ținut pachetul meu de țigări, cumpărat cu banii din pușculiță. Mi-a luat ceva timp să pricep că L&M-ul roșu, cartonat și dreptunghiular fusese adevărata atracție. A existat, totuși, și o parte bună: tipul era super fan Nirvana, așa că măcar m-am ales cu Cobain din toată povestea aia.

Oftez și trag de bicicletă și bicicleta oftează odată cu mine. Nona mea, săraca! Are și ea deja 7 ani. 7 ani de kilometri și de povești. Pentru că la începuturi, în timp ce ne plimbam, îi făceam și tot felul de confidențe. Pedalam încet și vorbeam la fel de încet. E foarte interesant ce face singurătatea din om.

– Alo? Da. Da. Eu sunt. Nu pot să vorbesc chiar acum, vă sun în 15-20 de minute, e în regulă? Mulțumesc.

Mă uit întrebător cumva, poate mai risipim tăcerea asta, și Oana spune scurt ceva despre o trupă faină pe care o vrea pentru un concert în barul ei, dar încă nu s-au înțeles la bani. Atât. Nu trec nici câteva secunde și mai sună cineva și iar vorbește despre un contract. Negociază. Ridică vocea. Aspectele astea pragmatice ale Oanei nu prea mă impresionează, așa că, de plictiseală, încep să mă uit fix la tot ce văd în jur: blocurile murdare,

magazinele de la parter, adidașii spălați și atârnați la ferestre, rufele agățate alandala, un câine maro cu negru, slăbănog, agățat cu lesa de un gard, așteptându-și stăpânul, poate, trei copii cu ghiozdane în spate venind din dreapta, de undeva, un BMW parcat pe jumătate de trotuar și claxonul care se aude insistent. Mi-e silă de foșgăiala pe care nu o cunosc, dar o presimt venind din camerele înghesuite în care se gătește, se mănâncă, se doarme la un loc. Am obosit. Am văzut o groază de garsoniere cu o groază de porcării: igrasie, gândaci, fluturi mari și urâți, molii, mobilă multă, bibelouri imense, pereți scorojiți, locuri mici și întunecoase. Și atunci când eram în București am locuit un an în cămin și era spațiu mic și mirosea urât, dar măcar aveam 19 ani și nu îmi păsa. În plus, nici nu mi se părea că merit mai mult, plecasem de acasă, o abandonasem cumva pe maică-mea și mă simțeam vinovată. O sunam zilnic să văd cum îi e, cum e tata, cât bea, cum vine acasă. Și mă lovea așa o tristețe urâtă și apăsătoare că ea e acasă cu el și se chinuie, iar eu nu mai sunt acolo, să o apăr. Dar acum, gata. Tata a murit de un an, mama e bine, iar eu spun că vreau ceva mai bun.

E o chestie vitală pentru mine să găsesc un spațiu care să-mi dea siguranță. Un culcuș moale, cum pregătesc animalele pentru puii lor încă nenăscuți. Nu pot să stau oriunde. Am locuit cu Seba într-o casă cu camere înalte de 4 metri și o sobă mare, de teracotă verde și una de teracotă albă. Aveam un pian vechi și rafturi pline cu cărți. Mi-e așa de dor uneori de locul ăla, încât de câteva ori, în loc să merg spre apartamentul lui Carmen, am plecat de la școală în direcția cealaltă și m-am trezit destul de aproape de poartă. M-am și speriat când mi-am dat seama. Odată, când știam sigur că Seba e plecat la Cluj la un concert, m-am dus acolo și am stat toată după-amiaza. Am dormit chiar în patul meu. Am ieșit pe verandă și am băut o cafea și am mângâiat cu privirea grădina în care am plantat mentă, cimbru, sunătoare și mușetel, bradul pe care îl împodobeam de sărbători, pietrele mari pe care le-am adus de prin păduri și de pe șantiere, ca să arate alea mai frumos. Am vrut să fie un fel de a-mi lua la revedere, dar în final mi s-a părut ciudat și am plecat deprimată pentru că, deși toate erau așa cum le-am lăsat, nimic nu mai era la fel.

Vreau un loc al meu. Vreau să îmi pun pe pereți poze și tablouri colorate. Vreau o bibliotecă mare, pe un perete întreg, de sus până jos, vreau un balcon mic și frumos în care să ies să citesc și să fumez. Vreau o bucătărie simplă, cu portocaliu, maro și verde. Și galben, neapărat. Vreau mobilă de la Ikea. Da. Vreau mobilă de la Ikea, mobilă veselă de la Ikea, covoare de la Ikea, lenjerie de pat de la Ikea, totul de la Ikea.

– Stop, stop, îmi face Oana semn când vede că o depășesc. Zâmbește: cum ești?

Habar n-am ce să răspund la întrebarea asta. Nu știu nici măcar dacă se referă la faptul că mâine divorțez de frate-su sau la incidentul din cartier. Ridic din umeri. Nu mi-e bine, îmi vine să zic. Mi-e urât. Mi-e un fel de senzație de gol, de rece pe șira spinării, prin tot corpul, de furtună pe sub piele. Mi-e frică de tot ce se va întâmpla de mâine încolo.

Când eram mică, credeam că oamenii mari sunt siguri pe ei, că odată cu vârsta vine un fel de stabilitate. De încredere. Credeam că dacă ești mereu ocupat și ai treburi multe de făcut, și ai copii, și serviciu, nu e timp să te plictisești, să-ți pui tot felul de întrebări la care nu găsești răspuns și nici nu te bântuie tot felul de temeri.

Îmi plăceau câteva prietene de-ale maică-mii, mai ales una, învățătoare, Dana Fischer, care era mereu foarte aranjată și avea unghiile mari, roșii, cu care bătea ușor în tablă atunci când explica ceva. Avea un mers apăsător, râdea cu poftă, nu părea deranjată de nimic. Dana Iancu scriam eu pe caietul-catalog cu care mă jucam prin casă de-a învățătoarea, ca Dana vreau eu să fiu, îi spuneam maică-mii. După un timp a rămas însărcinată, a avut un copil și totul părea perfect, până am auzit că a divorțat și a plecat în Germania cu un tip mai tânăr. Fără copil. Doar cu tipul. Atunci am auzit de divorț pentru prima dată, maică-mea vorbea despre asta de parcă era o boală mortală. DI-VORȚ. Orț.

A fost asta soluția? aș întreba-o pe Dana Fisher. De unde știm noi sigur că asta e soluția? o să-l întreb pe Seba când o să răspundă la telefon. De unde?

– Așa bine?

Dau din cap.

– Am o idee! Tu ai căutat până acum numai în zone dintr-astea urâte. Ce-ar fi să te muți într-o garsonieră nouă? Într-un bloc care miroase a proaspăt, mai aproape de centru? Ce zici?

– Ce zic?! Zic pas, asta zic, de unde bani de-o garsonieră nouă?

– Băi, vara e mult mai ușor. Întreținerea nu vine mult, o să vezi. E una de închiriat chiar lângă mine. Dacă vrei, mă interesez. Altul o să fie vibe-ul! Tu ești stresată de parcă vrei să găsești ceva pentru toată viața... las-o dracului, n-ai de unde să știi ce se întâmplă vara asta!

Vara? Vara?! Nimic bun nu se întâmplă vara, îmi vine să-i zic, doar ai citit și tu Sylvia Plath, n-ai văzut ce depresie acolo, o ia aia razna, cam așa simt și eu vara și căldura. Plus moleșeala ca o cremă stricată care mi se lipește pe corp. Nici să respir nu pot, uneori, am și atacuri de panică, Seba, la fel, se simțea teleghidat, vara nu lucra, vara nu avea niciun proiect, a fost ideală combinația asta de profesor și de actor.

Dar nu zic nimic, n-are rost, și, pe de altă parte, chiar ar trebui să schimb ceva, pentru că și eu m-am săturat să-mi tot plâng de milă. *Trebuie să mă răsfăț. Să îmi fie drag de mine*, cum zice psihologul la care merg deja de două luni, o dată pe săptămână, și încă vorbim despre taică-meu și copilărie.

Taică-meu. Pe care, mai nou, îl tot visez. Visez că îl aștept să vină, visez că îmi spune că e nefericit, într-o limbă împleticită și moale, visez că e viu și beat și trebuie să-l caut prin baruri, pe străzi, să fac cumva, să gălesc pe cineva cu care să-l aduc acasă. De fiecare dată, mă trezesc speriată, apoi îmi aduc aminte că a murit și mă mai liniștesc.

– Poate că ai dreptate, zic încet.

– Bun.

Mergem cu privirile concentrate în jur și gândurile aiurea, cel puțin ale mele sunt tot mai departe, când o aud iar:

– Am emoții azi. Dacă în realitate o să fie altfel?

O privesc lung o vreme și cu greu îmi aduc aminte că azi vine iubitul ei în oraș. Iubitul ei *din spațiul virtual*, cum am tot zis până acum la mișto, capătă contur.

– Păi, abia te lămurești, îmi dau și eu cu părerea. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, nu?

– Mda.

– Să îmi zici cum îl cheamă, să-l caut și eu pe Facebook, Instagram, facem un mic research.

– Nu-i nevoie, știu tot ce trebuie. Și oricum, n-are!

– Ce n-are?

– Facebook, Instagram.

– Dubios.

Râdem amândouă și o privesc așa, cu mare drag, deși un pic mi-e ciudă că tocmai acum, când eu mă despart, ea e cu cineva, pentru că mi-ar fi plăcut mult să ieșim iar ca pe vremuri, să dansăm și să ne luăm sandvișuri de la Tanina pe care să le mâncăm dimineața, în parc. Să citim Zeruya Shalev și să vorbim nopți întregi, la telefon, să dăm petreceri în pijamale, să plecăm în city-break-uri, cum a fost ăla din Bratislava. Adică să facem tot ce făceam înainte ca eu să mă mărit val-vârtej cu frate-su.

Să alung toate gândurile egoiste din cap, zic cu voce tare:

– Adu-l diseară în bar și dacă nu îți place mă suni, vin repede și te salvez!

Se uită la mine lung și dă din cap a pagubă. A picat aiurea, iar ea e prea stresată dacă nu poate nici măcar să râdă pe subiectul ăsta. Tac. Tace. Simt niște înțepături în cot, dar mă hotărâsc să le ignor și să merg mai departe. Vreau să plecăm de aici, zic încet, dar îi aud vocea:

– Uite! Acolo, vezi? Lângă chioșcul ăla!

Tresar și mă duc repede după ea. El e. Fix lângă un chioșc de ziare, rucsacul meu așteaptă cuminte să-l recuperez. Mă dau jos de pe bicicletă, pun mâna și cotrobăi rapid, e deschis, numai bine, puteau să fi zburat toate tezele mele, dar nu, sunt acolo, în folie, îmi vine să țopăi și chiar sar așa, șchiopătând, de câteva ori.

– Vezi de portofel, dă-le naibii de teze!

Răscolesc în continuare, portofelul nu e, încerc să îi zic Oanei, dar nu apuc să deschid gura că o văd deja venind cu el

– Era mai încolo.

Pare în regulă, fără bani, dar nici nu mă așteptam să mai fie, oricum, n-aveam decât vreo 20 sau 30 de lei.

– E bine.

Mă mai uit o dată, că nu văd buletinul. Nu e. Dar nici n-aș băga mâna în foc că l-am avut.

– Buletinul nu e. Dar nici nu știu dacă...

– Ce?

– Nu știu dacă l-am avut sau... că nu tot timpul...

Se uită la mine ciudat:

– Păi, și mâine?

Ridic din umeri:

– O fi un semn, na, ce, nu se poate?! Tu ești aia care găsește simboluri și semnificații în orice, adaug râzând.

Însă Oana nu zâmbește.

– Fă o listă cu locurile în care ar putea fi și caută-l!

– Lasă, că nu...

– Fără buletin trebuie să luați de la capăt toată procedura. Nu se poate altfel.

Mă uit speriată la Oana, tonul ei îngrijorat mă face să mă scutur așa, ca de ceva greu, apăsător.

O fi un semn prefer totuși să mă gândesc, iau rucsacul, bag aparatul și verific telefonul, să văd dacă am apel sau sms de la Seba. Încă nu.

3.

Divorțul ocupă locul al doilea într-un top al celor mai solicitante evenimente din viață, prin multitudinea de schimbări pe care...

– Doamna? Doamna! Deci ce trebuie să facem?

De ceee? De ce nu pot să stau și eu la catedră în liniște și să mă gândesc puțin la ale mele? De ce?

Ridic cu greu ochii de pe display-ul telefonului, încercând să asociez veșnicei întrebări *ce trebuie să facem* un chip de elev, că vocea nu sunt în stare să o identific din prima. Între timp, recunosc că-mi trec prin cap tot felul de imagini. Una, în care ies din clasă fără nicio explicație și mă duc unde văd cu ochii. Alta, în care mă ridic pe catedră și strig liniștee, liniștee! Mai e și aia din *Filantropica*. Adaptată: mă plimb cu o mitralieră printre bănci și zic: *Ce-i aici? Ne batem joc de școală? Toată lumea să scrie compunerea!*

Adevărul este că sunt un om foarte stresat, nu găsesc buletinul ăla nicipum, deși am răsfoit sute de teze, lucrări de control, dosare, albume foto de absolvire, cărți, manuale; nu e nicăieri. Am fost și la secretariat, m-am gândit că poate l-oi fi uitat acolo zilele trecute, dar nu. Și ca să aflu asta a trebuit să zâmbesc, să discut vreo 20 de minute despre noua fobie a secretarei, cutremurele, și despre cum o sa ne ia dracu' pe toți, fără excepție. Să discut e greșit spus, nici măcar 5 minute nu s-a oprit din turuit, am dat din cap, dada, și m-am gândit aiurea, iar la prima ocazie, când a venit unul să întrebe de diplome de bac, am și fugit.

Am făcut o vizită și pe la contabilitate, și acolo a trebuit să vorbesc despre una-alta, să mimez interesul, a mai apărut și Candea care, de când e director adjunct, are în cap numai proiecte și acum vrea neapărat ca liceul să aibă o

revistă și de revista asta să mă ocup eu. Cât m-am chinuit să-l lămuresc că acum nu am timp, era să uit care era adevăratul motiv pentru care mă aflam acolo. Abia când am auzit soneria de intrare, mi-am adus aminte și am întrebat repede, dar nu, nu văzuse nimeni buletinul călător.

Peste toate astea, am mai primit și un sms de la Seba, care, în loc să mă întrebe ceva în legătură cu incidentul din cartier, despre care sigur îi povestise Oana, mi-a scris doar: *Ești praf, cum ai reușit să pierzi...* M-a întristat, pentru că mi se pare incredibil cum se modifică reacțiile oamenilor în funcție de ceea ce simt unul față de celălalt. Pe la începuturile noastre boeme, lui Seba i se părea super amuzant că sunt mereu cu capul în nori, deși nu eram chiar așa, uneori mai făceam și pe naiva, ca să-l distrez, mai ales dacă era în vreo pasă proastă. A râs odată cu lacrimi când i-am povestit cum a fost prima mea zi la liceu în calitate de profesoară. Cum am apărut eu la secretariat, încrezătoare și veselă, și nici nu am apucat să mă prezint, că am fost dată afară, *nu avem program cu elevii* mi s-a zis. Am ieșit fără să mai zic nimic, apoi mi-am dat și eu seama că nu e bine, mi-am făcut curaj și am intrat iar; până să mă săgeteze din nou secretara aia bătrână cu privire sictirită, am ridicat mâna și am zis: *Stați! Sunt Rucsandra Iancu, noua profesoară de română...* Seba era extrem de amuzat de fiecare dată, mai ales la anumite secvențe – când am ridicat mâna, de exemplu. *Cum adică ai ridicat mâna?* întreba și râdea, iar eu nu ziceam nimic, poate pentru că și mie mi-era ciudă că m-am purtat ca o fetiță speriată și nu ca femeia matură care credeam că sunt.

– Doamna!

– Abia acum întrebi, după ce a trecut deja jumătate din oră?

– Am mai întrebat o dată, dar nu m-ați auzit!

Te pomenești că așa o fi. Sunt o profesoară jalnică azi, n-are rost să mă mint. Mai bine să-ncerc altfel, cu o voce mai domoală.

– Cine îi explică și lui Poca ce are de făcut?

Caut degeaba cu privirea prin clasă pe cineva dispus să-l lămurească, nimeni nu ridică ochii din caiete, deși pun pariu că de scris, au scris câte

ceva. Aaa, uite, Manole! Are căștile în urechi, habar n-are despre ce vorbim. Mă-ndrept spre el:

– Ce-ascuți Manole? întreb, după ce îi fac semn să-și dea căștile jos și el scoate, cu chiu, cu vai, doar una.

– Da' eu am terminat, doamna!

– Perfect. Aș vrea să știu ce ascuți.

– Macanache.

Habar n-am cine-i ăsta, ridic din umeri. Atât îi trebuie, că începe să scandeze: *Născut în Titan, crescut pe maidan, ca să ajung să rup în două microfoane ca Zidan.* Îi fac semn că e suficient, m-am lămurit, dar insistă: *Am versu' care trebe, necesar pentru timpan!* Râde mulțumit, iar câțiva aplaudă.

– Ziceți, doamna!

– Nu vrei să-i explici tu lui Poca ce are de făcut? Te rog!

Manole se uită lung la mine, îl strigă pe Poca să se-ntoarcă la el și spune scurt:

– Să comentezi afirmația aia de pe tablă!

– Asta știu și io!

– Păi, și ce...

– Și atunci? intervin repede, să nu aud cuvinte și să nu văd semne care să-mi strice deja ziua asta minunată.

– Io nu-nțeleg cum adică.

– *Cei ce se iubesc au drept de viață și de moarte unul asupra celuilalt.*

Mda, mă gândesc în timp ce citesc cu voce tare, poate ar fi trebuit să le povestesc puțin despre mitul androginului. Și despre Platon, despre sufletele-pereche. Măcar despre suflete. Zic:

– În mitologie, există povestea asta conform căreia sufletul nostru este în căutarea perechii lui, de care a fost despărțit de Zeus pentru că....

– Cine?!

– Dumnezeu?

Dumnezeul mă-sii, îmi vine să zic, tocmai eu, care nu înjur decât rar, dar uite că reușesc să mă adun la timp și zâmbesc chiar:

– Nu, doar Zeus. Zeul suprem al grecilor.

Manole se uită strâmb.

– Da, știu, am văzut în *Troia*.

– Am mai citit și noi niște filme, doamna, intervine Adam cu un aer glumeț.

– Mă scuzați. Bun. Deci, sufletul nostru este în căutarea perechii lui...

– Ce prostie, mă întrerupe Miruna, fata mereu contra.

– De ce? E o idee...

– Păi, și cum, adică toată viața îți cauți perechea?

– Da. Unii cred că e romantic așa.

– Dar dumneavoastră?

– Eu... și eu sunt o romantică...

– Și e sigur că o găsești?

– Și de unde știi că ai găsit-o?

– Nu săriți așa, strig și ridic mâinile de parcă m-aș preda.

Unii râd, alții așteaptă continuarea, vreo doi n-au nicio treabă cu ce se vorbește în clasă. Revin:

– Se spune că îți dai seama...

– Păi, dumneavoastră nu știți? comentează iar Miruna.

Mă uit la ea blocată și, după cum zâmbește, e clar că va merge mai departe, o văd cum se uită la mâna mea stângă, unde încă se mai află verigheta, naiba știe de ce încă o țin aici; ba știu, o țin ca să evit întrebări incomode, ca asta care vine acum:

– Parcă sunteți căsătorită, nu? Sau soțul nu e...

Tac și încerc să găsesc rapid o soluție, mai ales că văd că toți au ridicat ochii din caiete, interesați. Și pentru că mintea mea nu merge pe subtilități în situații-limită, nu pot să fiu decât sinceră:

– Sunt.

Apoi fac o pauză și trag aer în piept, îmi tremură vocea când spun:

– Suntem despărțiți... așa că nu știu ce să îți zic referitor la suflete pereche, a fost o vreme în care am crezut în așa ceva, da.

– Și acum? mă întreabă Diana, care mereu tace și citește pe sub bancă *Urzeala tronurilor*.

– Și acum... divorțăm.

Zic asta și mă gândesc ce ciudat sună verbul ăsta la persoana I plural, *divorțăm*, nu pare deloc că ar sugera o ultimă acțiune comună, de cuplu, deși asta e, ar fi trebuit să fie mai dur, mai strident, să nu-ți vină să pronunți cuvântul așa, în gura mare.

– Păi, și ce-o să faceți? Copii aveți? sare Dudu.

Dau din cap că nu și arăt spre afirmația de pe tablă, parcă prea a deraiat discuția asta.

– Lăsați, doamna, mă mărit eu cu dumneavoastră, dacă vreți!

– Te însori, boule, sare altul.

– Mulțumesc, Mihai, dar nu e nevoie.

Se uită toți cu atenție și cu un soi de amestesc de milă și de afecțiune, le-aș zice ceva, dar ce să zic eu care, uite, nu sunt în stare de nimic din ceea ce fac oamenii de vârsta mea, ce exemplu să le dau eu, ce mesaje convingătoare să transmit când...

– Dumneavoastră ați fost întodeauna așa, mai ca un copil, zice Manole, încercând să mă facă probabil să mă simt mai bine, doar că nu asta voiam să aud.

– Vrea să spună că nu păreți de...

Râd a pagubă.

– Să revenim: Manole, tradu-i tu afirmația lui Poca, vrei?

– Aia de pe tablă?

– Aia, aia.

– Adică dacă ești pe bune cu una și ea o arde aiurea, poți s-o... dacă te-nșală, schimbă repede, când vede că mă încrunt, ai voie s-o omori.

– Cine îți dă voie?!

– Universul, râde Preda, rockerul clasei, pe care nu prea-l place nimeni, nu știu de ce. Universul, băi, Pocuț, se aliniază planetele și...

– Nu mai faceți mișto de el.

– Bine, nu mai facem, zice tot el, pe un ton calm. Pur și simplu, dacă te trădează iubirea vieții tale, poți s-o omori. Adică iubirea înseamnă drepturi și obligații. Nu ieși tu din schemă când te plictisești. Haideți că am zis mai frumos acum, îl aud iar, probabil a văzut că m-am strâmbat.

– Ce prostie, se dumirește și Poca.

– E și ăsta un punct de vedere, argumente să ai și gata, zic.

Adevărul e că și mie mi se pare total aiurea acum. Dar când eram mică, am avut o perioadă în care m-am tot gândit cu mare speranță la sufletul meu pereche, m-am întrebat cum arată, unde e, ce face, cum o să ne recunoaștem când o să ne vedem; toată ziua visam cu ochii deschiși la ditamai povestea de iubire. Poate mai aveam vreo șansă să nu fiu atât de naivă dacă maică-mea mi-ar fi deschis ochii, dar nu, am continuat până la 36 de ani să visez tâmpenii. Mă uit la ei cum așteaptă niște răspunsuri și nu pot să le zic nimic din ce îmi trece prin cap și nici putere nu am să formulez niște idei clare, așa că mă plimb printre bănci și-mi spun că data viitoare o să fiu mai bine, acum vreau doar să treacă ora asta și gata.

– Eu aș omorî pe cineva pentru un milion de euro, doamna, îmi întrerupe gândurile Mirică.

– Nu despre asta vorbim, zic, sperând că nu s-a gândit înainte să spună așa ceva, poate a vrut doar să pară interesant...

– Ești tu prost, sare Manole. Intri la bulău, fraiere, nu faci nimic cu ei.

– Manole...

Ușa se deschide brusc. Craioveanu. Cu șapca pe ochi, blugi largi, hanorac și mai larg, de parcă ar trebui să mai încapă acolo încă doi ca el, se uită la mine, mormăie un bună ziua și începe să dea noroc cu băieții din clasă. De regulă, chestia asta mă enervează de mor, sunt cinșpe, până ajunge pe la fiecare, pierdem timp. Azi, în schimb, mă bucur. Când trece pe lângă mine, întind mâna și eu, în glumă, dar face o față de parcă l-aș fi înjurat.

– Sunt supărat! îmi zice și mă ocolește, îndreptându-se spre următorul camarad.

– Vine de la poliție, doamna, aud o voce.

– Taci, băi, muie, ce tre' să sifonezi tu? strigă altul.

Zic *stop*, aud un *mă scuzați*, oftez și mă îndrept spre catedră. Doamne, de s-ar termina ora!

– Îmi pare rău c-am ajuns târziu, doamna!

– E-n regulă, n-ai pierdut nimic, îi spun, încercând să zâmbesc.

– Profa divorțează, se aude o voce din spate; Ignat, probabil.

Din fericire, Craioveanu nu are nicio tresărire la faza asta. Se așază, scoate caietul, pare cam pierdut, apoi zice:

– A trebuit să merg la poliție că...

– E ok, nu trebuie să-mi dai detalii.

Nu vreau să știu, ar trebui să zic mai degrabă.

– Sunt acuzat de tâlhărie.

Bravo! Hai să nu fac o față dintr-aia de om uimit-speriat, mai bine să mă uit direct la el. S-a făcut liniște, până și Manole și-a dat ambele căști jos. Spun repede, aproape fără să vreau:

– Ce s-a întâmplat?

Ezită întâi și mie îmi pare rău că am întrebat. Îi fac semn că nu e nevoie să vorbească, dar pare deja hotărât:

– Vara trecută... Eram cu încă un băiat, ne-am luat de un moș și i-am furat portofelul. A făcut plângere că l-am și bătut.

Futu-i mama mă-sii!

– Băusem ceva și asta a fost, continuă.

Mă uit la el, e un băiat slăbuț, pare amărât, așa, cu hainele prea largi, cu aerul spășit. Din păcate, din nou, nu am niciun mesaj. Nimic inteligent, poate doar niște înjurături...

– Nu știu ce să spun... să mergi la doamna Pandru...

– La nebună?! cârâie Manole, indignat.

– La psiholog, spun ridicând vocea. Nu ar strica să mai vorbiți și cu voi cu cineva care înțelege mai multe. Și eu merg la psiholog, nu e o rușine să ceri ajutor când...

– Nu prea v-a ajutat... comentează iar Manole, dar nu îndrăznește să mai spună ceva, pentru că îl privesc cu toată furia de care mă simt capabilă acum.

– Voiam doar să știți că n-am chiulit.

Aș fi preferat ca asta să fie problema, zic încet, dar nu mă mai aude, apoi mă îndrept spre catedră, încercând să-mi scot din cap imaginea lui Craioveanu bruscând un om bătrân, însă nu reușesc, ba, mai mult, mă-ntreb cum ar fi fost ca omul ăla să fi fost taică-miu, de exemplu. Mai ales că taică-meu, cu vreo câteva luni înainte de a muri, beat fiind, a fost tâlhărit. L-a găsit un vecin undeva, pe o străduță, seara târziu, fără verighetă și fără pantofi și l-a adus acasă. A fost o isterie întreagă. Am încercat eu să fac pe detectivul prin cartier, cu cine a băut – cu Tănase și cu Milică –, cât a băut – nu mult, niște palincă –, cu cine a plecat – singur –, și, de-acolo, demersul meu demn de o Vitorie Lipan modernă, a eșuat. Maică-mii îi părea rău de verighetă, cred că n-a fost zi să nu-i țină o predică pe tema asta. Și mai e și ziua de azi, când m-a lovit unul tot de 15-16 ani și parcă m-a înrăit, ce dracu' e cu lumea asta, îmi pare rău, Craiovene, ești un bou, îmi vine să-i spun.

– Să ne întoarcem la Camil Petrescu și la Poca. Ai înțeles ce trebuie să faci?

– Da. Dar fac acasă, că acum nu mai e timp.

Slavă Domnului! Mă uit spre ceas, mai sunt doar 5 minute, într-adevăr.

– Perfect! Hai, repede, cea mai tare chestie pe ziua de azi, spun în timp ce încep să îmi strâng foile și cărțile de pe catedră.

– Aaa, iar asta, doamna?

Aproape de un an mă chinui cu ei, la sfârșitul fiecărei orei, să găsească și să spună care a fost cel mai fain moment al zilei de până atunci, ca să terminăm așa, într-o notă optimistă. Întotdeauna e același vaiet inițial.

– Cel mai fain a fost că ați vorbit cu noi sincer, îl aud pe rocker.

– Și că ați divorțat, adaugă Manole.

– Sper că nu ai rămas doar cu asta în cap, Manole, zic și mă îndrept spre ușă, dar nu am cu cine să vorbesc, e iar cu căștile în urechi și urlă *Sunt ăla care face tot ce tu nu poți să faci, îți rup muia dacă te prind că te prefaci...*

Perfect.

4.

– Opt, nouă... Sunt nouă absențe doar la geografie. Semestrul are 17 săptămâni și mai sunt încă două de școală, deci 15. Are nouă absențe, asta înseamnă că a fost doar de șase ori. Nu e prea bine. E la limită. Poate să nu intre în examenul de bacalaureat din cauza asta, înțelegeți? Așa e regulamentul. Doamna directoare mi-a...

Mă opresc, pentru că femeia mă privește uluită. Are niște ochi foarte frumoși, verzi cu maro și auriu. Nu i-am văzut niciodată de aproape. Stăm amândouă față în față, în cancelarie, de o parte și de alta a unei mese, am catalogul deschis, încerc să fiu empatică. Nu pare să-i pese. E mai degrabă stupefiată. De parcă aude pentru prima dată așa ceva, deși acum o lună am sunat-o și am rugat-o să treacă pe la școală pentru că fiică-sa are probleme. Mă uit la ea în timp ce încearcă să proceseze informația și mă gândesc că e doar cu patru sau cinci ani mai mare decât mine și are un copil de 18 și unul de 10. Pare agitată și are un aer de om care a văzut multe și a făcut multe, mă simt intimidată, sunt o impotoare, ce știu eu despre viață și despre copii? De câte ori am văzut-o la ședințele cu părinții, mi s-a părut că arată așa, ca o doamnă dintr-aia de care îmi doream să ajung când eram mică sau ca învățătoarea Dana: blondă, cu unghiile roșii și buzele la fel. Tocuri înalte. Haine mulate pe corp, inele pe degete. Maică-mea se oftica pentru că nu era modelul meu, dar ea n-avea decât un ruj verde, care pe buze devenea roz, și își mai făcea din când în când părul permanent, ceea ce mi se părea groaznic, parcă era o oaie. A și plâns odată când i-am spus asta; ar fi trebuit să-mi țin gura.

Le privesc cu atenție când pe mamă, când pe fiică, au trăsături asemănătoare, dar par din filme total diferite. Ce chestie, îmi zic, când și de

ce s-o fi desprins Alexandra de maică-sa într-un mod atât de radical? Nu apuc să gândesc mai mult, că o aud exclamând indignată:

– Adică cum? Cum să nu dea bacul? Păi, nu se poate așa, doamna dirigintă! Vă rog eu frumos, să facem cumva. Nu se poate!

S-a înroșit puțin și mi-e că dacă se agită mai tare începe să i se scurgă rimelul, e cald ca naiba aici, aș deschide și ușa, și geamurile. A sesizat și ea, că văd că-și tamponează fața cu un șervețel, iar eu, ca să nu mă holbez, întorc privirea spre fată. De când a intrat maică-sa pe ușă, nu a scos niciun sunet. Mai rar așa situație. Mă privește fix, dar tot nu zice nimic. Oftez.

– Nu se poate, o așteaptă și taică-su acolo, e totul aranjat, a găsit de lucru... să merg eu să vorbesc cu doamna directoare sau cum să facem? Ziceți, dacă trebuie să dăm ceva sau...

– Nu trebuie să dea nimeni nimic. Alexandra trebuie să ajungă de acum încolo la toate orele de geografie și o să vedem. Nu cred să fie chiar așa mari problemele totuși. Dai bacalaureat la geografie? o întreb, dar văd că nu răspunde și zic tot eu: Nu, așa țin minte, că nu, dai la matematică, română și chimie. Și mai bine atunci.

– Eu nu știu ce să mă mai fac cu ea, doamna dirigintă, nu știu. De când umblă și cu golanul ăla, parcă a luat-o razna. Poate îl cunoașteți și dumneavoastră, e unu cu păr lung și înalt, a terminat aici. Cu multe tatuaje. Parcă i-a luat mințile. Dumneavoastră aveți copii?

Dau din cap că nu și pare că se uită dezaprobat, da, asta e, n-am copii, ce să fac acum, n-am și gata, îmi vine să zic, dar tac și o aud iar pe ea:

– Mai bine.

Tresar și eu, tresare și Alexandra și îmi pare tare rău că a auzit asta și că maică-sa e așa cum e, îmi vine să-i spun că ar trebui să fie mândră de fiica ei, e cea mai bună din clasă, deși nu e așa important, că și eu am fost cea mai bună din clasă și degeaba. Dar e și descurcăreață, și onestă, și altruistă. Are încredere în ea, asta e ceva ce mulți dintre noi nu cunoaștem decât din cărți, doamnă, îmi vine să-i strig tare.

Mi s-a întâmplat de multe ori să o privesc pe Ale și să o compar cu mine, aia din liceu: veșnic complexată din cauza coșurilor, a dinților, a sânilor

prea mari. Îmbrăcată în negru, cu un tricou pe care scria *Corrosion of conformity*, pe care îl purtam zilnic cu un aer sfârșit. Tristă și lipsită de chef, supărată pe ai mei, pe maică-mea că nu e în stare să divorțeze, pe taică-meu că bea până la epuizare. Nu aveam prieteni în afară de Carmen, cu care oricum mă vedeam rar, că ea era super populară. Așa că, după ore mergeam la bibliotecă, apoi mai hoinăream și pe străzi, ca să fiu sigură că ajung acasă cât mai târziu și că tata e la locul lui, în pat, și nu în vreun șanț. Dacă mă gândesc bine, singura chestie faină din liceu a fost că m-am apucat serios de fumat. Știu clar cum la început totul avea un anumit farmec și era o ditamai agitația să îmi pregătesc țigara, șterpelită de obicei de la tata, un Carpați îmbâcsit, să iau focul, să fug în spatele blocului, la ascunzătoarea pe care o foloseau toți copiii fumători, mari și mici, iar acolo, pufăind liniștită, să mă simt cu adevărat bine. De parcă numai așa, inhalând și răspândind fum, puteam să-mi împlânzesc toate spaimile. Iar Alexandra asta e frumoasă, nu ezită, e curajoasă și fermă, se vede din felul în care te privește în ochi când vorbește, știe să fie convingătoare când crede în ceva. Așa cum i-a făcut pe toți să se implice în campania umanitară de Crăciun, de exemplu. Eu vorbeam degeaba; în cinci zile aveam o cutie cu trei jucării și niște carioci uzate, iar când a ținut ea un discurs despre cât de norocoși sunt că au părinți, pe care îi pot iubi, urî, înjura, orice, și cât de nasol e pentru copiii de la orfelinat, pe care nu îi vizitează nimeni, care pornesc în viață cu *un handicap emoțional foarte puternic*, exact astea au fost cuvintele, i-a înmuiat pe toți. Mie, personal, mi s-a părut exagerat speech-ul ăla, la un moment dat mă așteptam să-mi facă cu ochiul sau ceva, un semn că nu e chiar pe bune, dar nu, ea credea așa, cu naivitate, în ce spunea. Nimeni nu a mai comentat nimic și în două zile au adunat haine, jocuri, cărți, pe urmă am mers la centru, am împodobit bradul și am cântat colinde. Între timp, se pare că totuși în faza asta cu părinții și cu norocul nu prea mai crede nici ea.

O privesc pe maică-sa cum turuie, dar nu aud nimic și îmi promit că o să merg la directoare și nu o să mă las până nu o să rezolv problema; cu gândul ăsta în cap, îi zâmbesc.

– Noi așa ne-am gândit când a plecat taică-su: că merge și ea, după ce termină. E totul aranjat, gata. Ce să facă aici? Mai aștept după aia mică, să termine a VIII-a, și plecăm și noi. Dar căpoasa zice că nu mai vrea. Că vrea facultate. Auziți și dumneavoastră! La Psihologie.

– Asta nu e rău.

Imediat sare cu un glas subțiat de iritare:

– Dar nici bine nu e! Facultate îi trebuie ei? Să moară de foame? Să se chinuie cu toți proștii? Acum, nu vă supărați, dar soțul meu face mai mulți bani într-o lună decât faceți dumneavoastră în jumătate de an.

– Nu mă supăr, spun pe un ton care se vrea relaxat, dar nu e. Nu cred însă că viața asta se reduce numai la cât câștigă cineva.

Se uită la mine ca la un extraterestru. Continuu:

– Eu cred că Alexandrei chiar i-ar prinde bine să meargă mai departe...

– Io n-am bani de dat pe prostii!

– Poate intră la fără plată. Cine știe? E ambițioasă!

Femeia face un semn a lehamite.

– Și cu Geografia cum facem? Întreabă iar în timp ce verifică ceva în telefon, poate apeluri pierdute, Facebook-ul, cine știe? Aoleu, trebuie să dau un telefon urgent, spune, se ridică și iese pe ușă.

Rămân blocată. Alexandra pare și ea nedumerită, noroc că trec doar câteva secunde și e înapoi. Cu o veste proastă:

– Trebuie să plec. Deci, ziceți!

Mă uit când la ea, când la Alexandra. De ce nu sunt în stare să o pun pe femeia asta la punct, mă întreb, dar, ca de obicei, ce zic atunci când deschid gura merge în cu totul altă direcție:

– O să încerc să vorbesc eu cu doamna Iordache și ne auzim la telefon. Nu cred totuși să fie probleme.

– Doamne ajută! zice și-și face cruce.

Asta e replica standard a părinților care ajung târziu pe la școală. Replică de om trecut de 40 de ani, care începe să ceară tot mai des ajutor extra.

Își netezește pantalonii și bluza și se îndreaptă spre ușă.

– La revedere! Să te duci la ore, că nu știu ce-ți fac! Îi spune fetei, care tot nu o bagă în seamă și se uită pe geam ostentativ.

Pleacă, iar eu stau în bancă și ascult liniștea punctată de sunetele tocurilor ei ascuțite. După ceva timp, încep pe o voce pe care o vreau blajină:

– Cum de nu te-ai dus tocmai la geografie? Știi că directoarea poate să îți facă probleme. Dintr-a X- a o țineți tot într-un meci, dar acum e mai grav, Alexandra.

Fata continuă să tacă, iar eu țin o morală întreagă, deși sunt conștientă că nu ajută la nimic. Însă pur și simplu nu mă pot abține. Parcă-s maică-mea. Maică-sa. Toate mamele din lume la un loc. Într-un final, o aud și pe ea:

– Eu am fost de câteva ori, dar n-a venit profa. De la 7 jumate. Și n-am mai avut chef să mă trezesc aiurea. De-asta am absențele. Iar de două ori m-a dat afară – că cică am comentat. O dată am întârziat și nu m-a mai primit.

– Noi am mai vorbit, Alexandra, și ți-am zis că ar trebui să îți vezi interesul și să te mai abții de la comentarii. Acum ți-e bine?

– Măcar am zis ce am crezut. Dacă sunt elev nu înseamnă că trebuie să accept orice. Așa ne-ați zis, mai țineți minte?

– Da. Dar e bine să știi când să te mai oprești. Cred că a fost vorba mai mult de orgoliu.

– Poate. Dar tot nu îmi pare rău. Ați zis că trebuie să fim sinceri și să ne asumăm ce...

Dacă n-ar fi situația așa tâmpită, poate că m-aș bucura că a reținut ce am zis, pentru că de cele mai multe ori am senzația că vorbesc degeaba, că nu mă ascultă nimeni și, mai rău de-atât, că parcă sunt un fel de clown la catedră, lumea lor e în altă parte, gândurile lor îmi sunt total străine, dacă le captez cu adevărat atenția zece minute, e o performanță. Acum însă mă uit la Alexandra și văd doar o adolescentă încăpățânată, și încăpățânarea asta mă irită tot mai tare, mai ales când o aud întrebând:

– Și de ce nu i-ați spus mamei că Rareș nu e golan? Doar îl știți, ați făcut și meditații cu el... și de Iordache că nu prea vine pe la ore?

N-am niciun fel de energie pentru contraatac, așa că zic mai domol:

– Mă bucur că nu te oprești din vorbit, mi-era să nu fi amuțit cât a stat mama ta aici. Să nu te fi blocat...

– Nu mai vorbesc cu ea.

– De ce?

– Pentru că îl înșală pe tata.

– Poftim?

– Da. Am prins eu niște chestii. Tata a plecat pentru noi și ea și-a găsit un bou pe-aici și se fute cu...

– Alexandra!

– Păi, așa e!

– Chiar dacă ar fi așa cum spui, tot nu...

– De ce? Pentru că e mama? Eu...

– E foarte ușor să judeci din afară.

– Dar eu nu sunt în afară, tocmai asta e faza. Și tata are dreptul să știe, nu credeți? Dumneavoastră nu ați fi vrut să știți?

– Ce?

– Despre soțul dumneavoastră.

– Ce să știu despre soțul meu?

– Nimic, lăsați.

Aș putea să-i zic că nici nu îl cunoaște pe Seba, dar înăștia patru ani am fost în excursii împreună, nu are cum să îl confunde. Și la teatru de câteva ori. Devin aproape agresivă:

– M-ai înnebunit cu sinceritatea și acum nu mai zici nimic?

Tace și ridică din umeri.

– Ce-i cu faza asta?

– Noi am văzut de anul trecut, cam așa, începe ezitând, dar iar nu am răbdare.

– Care noi? Și ce ați văzut, că nu pricep?

– Eu și Rareș. De prin vară, cred. E un bar, pe Griviței, pe-acolo. Unde se ascultă trance, trip hop, de-astea. Și l-am tot văzut pe soțul dumneavoastră cu... Am crezut că v-ați despărțit de atunci.

Mă uit la ea și încerc să înțeleg ce spune, caut rapid niște explicații, sigur vorbește despre barul Oanei, iar Oana e prietena mea. Mi-ar fi zis. Și nici Seba nu cred că m-ar înșela vreodată în felul ăsta, mă gândesc, de parcă există grade diferite de trădare, ba da, există îmi zic rapid, așa că întreb cu sufletul la gură:

– L-ai văzut vreodată pe soțul meu sărutându-se cu o altă femeie?

Tace și pare să caute printre amintiri vreo imagine de felul ăsta sau poate doar ezită iar, uite acum mi-e ciudă că nu am reținut niciodată informația legată de limbajul corpului și felul în care privesc ăia care mint, stânga jos, și ăia care își aduc aminte, dreapta sus, dracu' știe, oricum, la un moment dat zice cu glas încet:

– Nu. Dar să știți că nu era nevoie să se sărute, era clar că...

Mă ridic dintr-odată.

– Asta nu ai de unde să știi.

Alexandra tace din nou și lasă privirea. Eu nu cred că Seba ar fi făcut așa ceva. Nu cred. Fata se ridică, își ia rucsacul și o aud iar și îmi vine să-i dau un brânci să iasă dracului mai repede din cancelarie.

– Am vrut să vă zic de atunci ceva, să încerc să...

– Și de ce nu ai zis? De ce zici tocmai azi?

– Lăsați, spune pe un ton împăciuitor, care mă enervează și mai tare. Mă duc la oră. Și nu vă faceți griji, mă descurc eu cu Geografia. Nu trebuie să vorbiți nimic pentru mine.

Iese și închide ușa, trec câteva secunde grele, fără aer, deschid un geam și stau acolo priponită. Apoi o văd pe Alexandra în curte și mai c-aș striga după ea, să vină înapoi și să stea cu mine. Să vorbească despre ceva, orice, numai să acopăr golul ăla care se cascadează larg, larg, în jurul meu.

Încerc să nu mă mai gândesc la nimic. Simt că vibrează telefonul și citesc rapid sms-ul lui Seba: *Repet până la 3, vorbim după, sorry! Nu mă mai suna!*

Nu mă mai suna, nu mă mai suna, nu mă mai suna!

Mi-aduc aminte că la un moment dat Seba a fost într-un proiect, actorii dincolo de măști sau ceva de genul ăsta. Și fiecare se prezenta pe sine

printr-un monolog. Ultima frază pe care o rostea el acolo, pe scenă, calm, dar ferm, era asta: *Nu sunt un om împlinit*. Vocea lui, spunând o chestie atât de intimă, privirea care mi s-a părut că e fixată pe mine, eu încercând să devin una cu scaunul ăla din sală, să mă fac mică-mică și să dispar, toate astea m-au bătut luni întregi. L-am întrebat ce se întâmplă și a zis că e un rol. Păi, și? Cum adică? Am întrebat degeaba, că nu a mai vrut să vorbim nimic despre subiectul ăsta, cu toate că la fiecare spectacol, la final, spunea același lucru: *Nu sunt un om împlinit*.

Ce-am făcut eu cu informația aia, mă întreb acum? Voia să fac ceva sau a aruncat-o așa, aiurea, și căuta deja în altă parte ce-i lipsea? Și ce-i lipsea? Avea o nevastă, o soră, niște părinți normali, o casă și niște prieteni și... Eu eram aia care căra după ea greutatea unui tată mort, dar mai prezent ca niciodată. Eu aveam coșmaruri noaptea. Eu fumam două pachete de țigări pe zi, până mă înțepau pieptul, și limba, și gura. Iar el nu se simțea împlinit, are logică, acum, da.

Mă plimb cu pași mari prin cancelaria goală, mai e până la pauză, nu e nimeni aici, îmi vine să sun pe cineva, dar nu îmi trece prin cap nicio persoană potrivită pentru ceea ce am de vorbit. Și, de fapt, despre ce să mai vorbesc acum? Despre cum am avut eu de când mă știu ideea asta naivă că o iubire durează toată viața? Despre cum am crezut eu mereu că odată ce am ales un om și el m-a ales pe mine, rămânem împreună până la sfârșit, indiferent ce s-ar întâmpla? Despre cum am ajuns la 36 de ani să mă plimb hăbăucă printr-o cancelarie goală, întrebându-mă cum dracu' funcționează legăturile între oameni, ce fire invizibile apar și dispar, ce e acolo și eu nu văd, nu înțeleg, de-am rămas acum singură și bezmetică?

5.

– Deci? Ce părere ai? aud vocea nerăbdătoare a maică-mii.

Mă uit când la căciula aia gogonată, cu ciucur, când la fularul lăbărțat și mă întreb oare ce și-o fi imaginat când a lucrat așa ceva. Nu pot să-i spun nimic. Nici nu am când, pentru că ea turuie ceva de mohair și *unu pe față*, *unu pe dos* și bob de orez și cum o să facă și mănuși și, poate, chiar și niște pantaloni. Ideea de pantaloni croșetați mi se pare odioasă. Și, ca să nu mă trezesc și cu așa ceva în fața ochilor, zic totuși:

– Te-am rugat să faci doar un fular, mama. Galben-albastru...

– N-am mai avut galben. Da', ce, cu alb e urât? Pot să fac și unu' galben cu albastru, dacă chiar vrei...

– Acum nu mai vreau, lasă... oricum se termină sezonul.

– Păi, și?

Oftez. Ce-aș fi vrut să stau puțin singură! Să fie liniște, să-mi pun ordine în cap, să-mi aranjez gândurile așa cum întinzi niște rufe pe sârmă la uscat, rând pe rând, când le scuturi, le așezi, le întorci. Așa îmi trebuie, dacă am vrut să bifez și vizita asta săptămânală, acum o să merg la consiliu și mai praf decât eram. Maică-mea nu se clintește, mută fularul ăla dintr-o mână într-alta și așteaptă o explicație.

– Păi, și voiam să-l iau la meciuri. Echipa noastră – repet, a noastră – de hochei are echipament galben-albastru. Ciucanii sunt cu alb și albastru. Deci nu merge!

– Ciucanii?

– Echipa din Miercurea Ciuc, e mai bine așa?

Dă din cap că da.

– Dar căciula? E cu galben și...

– Pe-asta n-o port nici să mă plătești, zic râzând și mă ridic de pe pat.

De două ori am încercat să ies din cameră, poate acum e momentul. A reușit să îngrămădească în dormitor toate lucrurile inutile din casă: haine de când eram mică, jucării, fotografii, câteva sute de numere din *Formula As*, manuale de română vechi de pe vremea lui Gheorghiu-Dej. Un mini-muzeu.

– Măi, Rucsi, e din mohair, măi, mamă. Ți plăcea mohairul...

– Da, când eram mică. Dar au trecut mii de ani de-atunci. Nici nu mai suport să ating așa ceva, mă pișcă.

– Mai ții minte că aveam eu un pulover roșu și voiai mereu să te iau în brațe, ziceai că ești *fericită*?

Dau din cap că nu. Acum tace. E dezamăgită, clar, parcă mi se face și milă, așa că-i mai dau o șansă:

– Uite, faci pentru sezonul următor alt fular și gata. Galben-albastru, da?! Notează-ți, dacă nu ții minte! O să-l port, promit.

Tace, pare să fi priceput – și chiar așa e, pentru că, după neliniștea din gesturile cu care pune toate ațele alea la loc în pungă, presimt că va ataca următorul subiect.

– Aș veni și eu o dată cu tine. Se poate?

– Unde?

– La meci.

– La un meci de hochei?

– Da. Mi-a zis Maria că se duce cu nepotelul și că e tare frumos. Că e atmosferă, cu tobe...

Mă uit la ea și încerc să-mi imaginez cum se va simți când o să vadă vreo bătaie între jucători, de-aia totală, nu unu la unu, ci toată lumea cu toată lumea sau când o să urle muzica în boxe. Despre astea i-o fi zis? Sau despre durata medie de două ore jumate? Sau despre faptul că eu voi fi oricum jos, lângă mantinelă, să fac poze, pentru că așa m-am obișnuit să văd meciurile, prin obiectivul aparatului, și fac o mie de poze ca să aleg zece, și alea cu greu. E un fel de frumusețe agresivă în jocul ăsta, care mă fascinează pur și simplu, și mai e și expresivitatea jucătorilor ascunsă bine dincolo de căști, și

mai e și fericirea când simt că am prins un moment, furia portarului și felul în care a izbit crosa de gheață, privirea încordată înaintea loviturilor de penalitate, aerul rece care vine de pe patinoar și care acolo sus, în tribune, ajunge deja subțiat. Oare ar putea să înțeleagă și ea ceva despre mine din toate astea?

– Ok, mergem, îi zic.

Se ridică de pe pat, veselă.

– Știi la ce m-am mai gândit?

– Mi-e și teamă.

– Ei, hai. Vreau să-ți fac ceva de îmbrăcat, o fustă, niște pantaloni de stofă, ceva, la mașină, că și-așa o țin aici degeaba. E păcat. Să arăți și tu mai a profesoară, nu așa... prăfuită!

Când ajungem la subiectul ăsta, îmi pierd răbdarea. Nu e prima dată când maică-mea începe cu teoria privind respectul, hainele și felul în care se îmbrăca ea când era profesoară și cum merg eu, cu blugi și tricou sau hanorac, *Doamne ferește, Rucsandra, că nu-și dă nimeni seama ce ești tu, profesor sau elev...* Chestia asta ar fi trebuit să fie un compliment, numai că, venind de la ea, sună exact invers.

– Da' de ce, crezi că-l predau pe Rebreanu altfel dacă sunt în raiți?

– Ești...

A rămas fără cuvinte. Asta e culmea indignării la ea. Eu înjur de toți dumnezeii, ea nu are cuvinte. Ies să mă uit în oglinda de pe hol, mi se pare că arăt acceptabil, trag un pic de tricou, să nu mai stea așa pe sâni, cred că-i un gest reflex din liceu – așa făceam și atunci, dar cu mai multă înverșunare. În fiecare seară, după ce făceam duș, rămâneam cu privirea ațintită în oglinda din baie și îmi examinam corpul. Eram înaltă și slabă – dacă ridicam brațele în formă de aripi, puteam să îmi număr lejer coastele. Nu-mi convenea. Arătam de parcă, în secunda următoare, carnea s-ar fi desprins de pe trup, dezvăluind un schelet jalnic. Din *dolofană, rotunjoară, bucălată*, ajunseseam în liceu mai rău ca un câine jegărit. În schimb, sâni mei se dezvoltau bine-mersi, spre bucuria colegilor care se holbau și spre nefericirea mea. Mă incomodau. Mă deranjau, orice aș fi vrut să fac. Mă

înfuria chestia asta, că nu aveam niciun pic de control asupra corpului meu. Și acum, ca și atunci nu apuc bine să mă cercetez, că vine și maică-mea, care, imediat ce vede julitura de la cot, dă din cap supărată, deși de când am intrat pe ușă am mințit-o că am căzut de pe bicicletă, ca să nu mai pună întrebări aiurea și să mă-ncurc în detalii. Mă-ntorc spre ea și zic cât de frumos pot eu:

– Doar pentru că tu nu concepi să ieși din casă fără să te dai cu ruj, să te îmbraci cu costumele alea gen anii '70, care-s mișto, totuși, sunt costume și sunt rigide, la naiba să le ia, nu înseamnă că...

Nu pot mai mult de câteva secunde să vorbesc calm, așa că mă-ndrept spre fosta mea cameră. Cum de ignor mereu realitatea? Noi nu putem să stăm în aceeași încăpere mai mult de 15 minute fără să ne contrazicem. Carmen cronometrase odată, era lucru știut.

– Ce cauți? o aud după nici cinci minute, lângă mine.

Buletinul, îmi vine să spun, numai c-ar întoarce casa cu fundu-n sus dacă ar afla că l-am pierdut. N-am nervi pentru asta, poate când plec s-o rog să se uite.

– Un Arghezi și un Nichita Stănescu, răspund încet, privind rafturile pline cu cărți, așezate după o cu totul altă logică decât cea pe care o știam eu. Ai aranjat astea iar?

– Da. După edituri. Aș vrea să le și copertez, se păstrează mai bine.

N-apuc să zic ceva, că se și ridică pe scară și scoate de sus, din dreapta, un volum de Arghezi.

– Vrei și Baudelaire? Am tot aici, ediția aia veche, în franceză...

– Poate ai uitat unde predau eu, spun și mă și pufnește râsul numai gândindu-mă ce fețe ar face unii dintre elevii mei dacă le-aș citi în franceză.

Parcă-l aud pe Manole: *De ce ne-njurați, doamna, noi ne-am purtat frumos!* Sau pe Craioveanu cum o să recite în franceză când ajunge la școala de corecție. Sau la pușcărie.

– Nu, categoric, spun cu voce tare.

– Cum zici.

În timp ce ea se urcă iar pe scară, după Nichita, mă uit și eu alandala. Uite, un Tom Sawyer aş reciti, mă gândesc, că tot se leagă de copilărie și de ceea ce vorbesc cu Matei, psihologul, apoi mi-aduc aminte de scrisoare. Azi trebuie să-i duc scrisoarea pentru taică-meu. Azi.

– Ce părere ai?

Maică-mea a continuat să vorbească singură și așteaptă un răspuns.

– N-ar fi mai bine? Ai mai scuti din cheltuieli, am fi amândouă...

Aaa, da, eterna poveste.

– Sunt trei camere aici, două băi, un balcon, nu te deranjează nimeni.

Parcă-i de la o agenție imobiliară.

– Nu.

Se pleoștește, așa că adaug:

– Vreau un loc al meu și până găsesc ceva să-mi placă rămân la Carmen, nu mă mai fâțâi de colo-colo.

– Ia-l și pe Nichita, spune îmbufnată și iese din cameră.

Buun. Liniște, în sfârșit! Abia acum văd că nu numai în bibliotecă a făcut schimbări. Fotoliul de la tanti Nela e lângă geam, a adus masa mare de dincolo și niște ghivece cu flori, a ascuns pick-up-ul pe undeva, sper că nu l-a dat, că mai face și de-astea. Patul e așezat altfel, dar la asta mă așteptam de când mi-a zis că *dacă dormi, nu e bine să fii cu picioarele spre ușă*. Aici oricum nu stă nimeni, dar n-are importanță, e o chestie de principiu. Și perdelele văd că sunt altele decât acum o săptămână, le are pe-astea fără model. A mai pus și draperiile cu floarea soarelui, poate așa, să mă impresioneze puțin.

Astea mi-aduc aminte de clasa a XII-a când învățam pentru admitere și tot ce îmi doream era să plec cât mai departe de casă și de ai mei. Mi-aduc aminte și de taică-meu, care venea uneori seara, deschidea geamul, își aprindea o țigară, întreba rapid cum merge, iar răspunsul meu nu trebuia să depășească cinci minute, cât dura fumatul. Și mi-aduc aminte și de ceva mai nasol, de ziua de dinaintea examenului de licență. Era seară, umblam hăbăucă prin casă, încercând să mă concentrez la cronicarii moldoveni. Mama se agita și ea, așteptându-l pe tata, care era plecat de câteva ore bune

la un amic. Pe măsură ce taică-meu întârzia, tensiunea din casă devenea din ce în ce mai concretă. Ciuleam urechile la orice mic zgomot de pe scări, ne uitam pe geam și scrutam strada de sus în jos și invers, poate-poate îl vedeam târându-se către casă. Îmi venea să mă izbesc cu capul de perete pitită acolo, după draperia mea favorită, fumam țigară după țigară, spre disperare maică-mii, care nu îndrăznea totuși să mai zică nimic, tăcea și ea, eram două momâi acoperite de faldurile groase, cu nasurile lipite de geam, așa cum îl așteaptă copiii pe Mos Crăciun în desene. De câte ori revăd imaginea asta emblemă pentru viața mea în casa aia, simt un gol în stomac. În cele din urmă, taică-meu a apărut senin, semitrează, s-a încheiat seara fără drame, numai eu aveam senzația că-mi plesnește capul.

Dar astea au fost demult, maică-mea o fi și uitat, că pe măsută văd o fotografie în ramă cu noi trei, cine știe ce-o fi fost în capul ei, fotografiile nu repară realitatea, mamă, îmi vine să-i strig. Privind poza asta, un străin ar putea spune că am fost o familie frumoasă. Maică-mea are un zâmbet mândru și se uită la mine, taică-meu la fel, pare și el fascinat de prezența mea sau măcar interesat vizibil, adică ceva ce nu îmi aduc aminte să mai fi văzut în ultimii 30 de ani. Mă ține pe genunchi, iar eu arăt cu degetul undeva în sus, nu știu spre ce, am ochi mari și verzi, o rochiță roșie și totul pare să fie în ordine. Cred că aveam vreo 2 ani.

Mă-ntind pe pat și stau așa, cu ochii lipiți de tavan și mi-e teamă să mă gândesc la ce a zis Alexandra, trebuie să vorbesc cu Seba, numai asta îmi sună în cap. Simt vibrația scurtă a telefonului. Sms. Tresar, deschid și citesc: *Sunt în Brașov pentru câteva ore, vrei să ne vedem? Andrei.*

Andrei, Andrei, Andrei, caut în minte și abia târziu îmi dau seama că singurul Andrei din telefon trebuie să fie Andrei al meu, dintr-o altă viață, și atunci răspund și eu: *Da.*

Ce naiba caută Andrei aici și ce să mai vorbesc cu el, după atâta timp? Și, deși nu am nicio explicație, îi mai trimit un sms cu adresa liceului și cu un text scurt: *În 2 ore.*

– Deci nu rămâi la prânz, verifică maică-mea din ușă, încă o dată, cu părere de rău.

– Nu. Am consiliu. Și la seral. E zi plină, spun mulțumită că am atât de multe motive să plec de-aici fără să mă simt vinovată.

– Hai să bem o cafea măcar. Trebuie să vorbim și despre parastas.

Aș prefera să mai stau puțin singură, dar, ca de obicei când e vorba de ea, las deoparte ce vreau eu, mă ridic și ies.

Mă înnebunește cu parastasul ăsta. Pregătește trei meri, *trei meri*, tot repetă, dar nici nu vreau să aud mai mult. Rețin esențialul: trebuie să cumpăr șapte alimente, câte trei bucăți din fiecare, să le agațe în crengile alea, o groază de aberații pe care taică-meu nu ar fi dat doi bani și în care nu credea, nici ea nu crede, dar acum i s-a năzărit că așa e tradiția: *La un an, faci trei meri și îi dai de pomană, să fie de sufletul mortului*.

Pe hol, mă împiedic de bicicletă, așa că atunci când mă așez pe scaun am o față de parcă tot universul e pe umerii mei. Sunt un mic Atlas.

– Uite, am cumpărat fierbătorul ăsta, știi ce bun e? Imediat fierbi apa – pentru ceai, pentru cafea... îți iau și ție unu’?

– Nu, mersi, are și Carmen.

Tace iar, nemulțumită, tăcerile astea de azi nu prevestesc nimic bun, toarnă cafeaua în cești, pune punga cu zahăr pe masă, să-mi iau singură, dacă vreau, că ea nu mai folosește de câteva luni, de când a citit un articol despre moartea albă sau așa ceva. Își aprinde o țigară și îmi întinde pachetul. Dau din cap că nu vreau, dar după-aia îmi dau seama că poate e mai bine să mă relaxez și eu, ce se mai poate întâmpla? Ea are un slim, ceva, eu un Dunhill negru; cum simte duhoarea, strâmbă din nas, dar se abține de la comentarii.

O privesc. Are părul scurt și drept, ochii limpezi, iar ridurile pronunțate din jurul lor nu deranjează privirea, mai ales că ea râde foarte des și atunci te uiți la dinții albi, egali și frumoși, înșirați regulamentar. E un fel de Diane Keaton maică-mea, cu un aer ceva mai aspru.

Împrăstie repede fumul în jur și mie îmi vine să râd, dar n-o fac, scot telefonul din buzunar și-l pun pe masă. Maică-mea fumează de când o știu,

nu mult, un pachet poate să îi ajungă o săptămână, e o fumătoare dintr-aia superficială. Râdeam cu tata de faza asta, el îi zicea uneori că tutunul se savurează, nu se pufăie așa, din vârful buzelor. Acum e agitată, scutură scrumul prea des, se uită la mine, tușește, bea niște cafea, își drege vocea și începe:

– Am făcut listă cu oamenii care vin la masă. 14. Cu noi două, 16. Sebastian, dacă vine. 17. Cu Oana.

– Seba nu cred. Poate Oana, dar...

– Și preotul, și dascălul. Cam 20 cu toții.

– Foarte bine.

– Am vorbit și la biserică de slujbă, apoi mergem la mormânt, apoi...

– Bine.

Am impresia că a început să lăcrimeze și deja mă sâcâie faza asta. Cât a trăit, s-a chinuit cu el și s-au certat ca dracu' și după ce a murit pare că a lovit-o amnezia. Se uită în gol, nu știu ce aş putea să-i zic să fie bine și să nu sune fals. Până la urmă, vorbește tot ea.

– Poate că ar fi bine să te mai gândești la... Să vă mai gândiți, adică, tu și Sebastian.

– La ce să ne gândim?

– Nu dai cu piciorul așa la căsnicie, să știi! Sunt totuși niște ani în care ați fost împreună, ați avut niște planuri... Sebastian e un om bun, Rucsandra, așa cum e el, și dacă ai impresia că vei găsi altul mai răsărit, te înșeli, să știi.

– Nu vreau să mai găsesc nimic!

– Orice problemă ați avea, se rezolvă. Dacă era așa, cu mofturi, eu și taică-tu trebuia să ne despărțim de mult.

– Unu, nu sunt mofturi, și doi, poate n-ar fi fost rău.

– Ce vrei să zici?

Dau din mână a lehamite.

Mare cât inima mea, mare cât inima mea, mare cât inima mea, se aude vocea lui Bittman la radio și, de nervi, mă ridic și schimb postul. *Where the grass is green and the girls are pretty, taaaaaake me hooooome* – mai bine așa. Mă întorc la masă, iar maică-mea mă scanează de sus până jos. Mă

așez, încercând să mă pregătesc pentru următoarea replică. Deocamdată, tace. Număr în gând. Când ajung la cinci, o aud:

- Mai alergii?
- Da, în fiecare dimineață.
- Mi se pare că te-ai mai îngrășat puțin.

Iau o gură de cafea, e fierbinte încă, dar nu mai contează, înghit așa. Încerc să folosesc un ton cât mai domol.

- Posibil, mânânc multă ciocolată.
- Păi, nu mai mânca. După 35, corpul nu te mai ascultă așa cum...
- Nu pot să renunț la ciocolată acum, măi mamă, chiar mă...
- Scuze, scuze, spune rapid.

Acum știu că cel puțin câteva minute va fi liniște. O văd că pune mâna pe Arghezi și începe să răsfoiască, așa că iau telefonul și verific rapid Facebook-ul, Whatsapp-ul, apăs apoi pe numele lui Seba și aștept. Nu răspunde nimeni. Mai încerc o dată, tot nimic. Pun telefonul pe masă, mă uit când la el, când la ea. Simt că nu mai am răbdare, nu mai am chef nici să vorbim despre parastas, nici despre divorț, așa că mă ridic brusc:

- Hai că plec, e târziu!

Iau cărțile, le bag în rucsac, mă îndrept spre hol. Mă privește oftând. Sunt marea ei dezamăgire, știu.

În timp ce mă încălț, îndrăznesc să o întreb:

– Auzi, nu cumva buletinul meu e pe aici, pe la tine? L-ai avut când ai mers la poștă după cărțile alea?

Se gândește puțin, după care turuie:

– Eu? Nu, nu, că era Rodica și știi că nu trebuie să îi arăt eu ei niciun buletin, că mă cunoaște doar...

- Ok, ok.

Iau bicicleta și o văd că vine rapid cu fularul de care speram să fi uitat.

- Uite, să iei asta măcar.

– Mersi, spun repede și îl îndes în rucsac, e cald afară, îi explic, dar nu se poate abține și o aud iar:

– Păi, și? Fără buletin mai puteți să mergeți acolo, să... și face o pauză, de parcă dacă nu ar mai numi lucrurile, ele nu s-ar mai întâmpla. Să depuneți...

– Să divorțăm. Da. Am depus cererea acum o lună, mâine semnăm actele! zic răspicat și mai tare decât aș fi spus probabil în mod normal, dar ce e normal în relația asta cu maică-mea?

Deschid ușa și ies cât pot de repede, fără să mai aștept vreun cuvânt.

6.

– Care-i faza cu consiliul ăsta, până la urmă, întreb mai mult pentru mine, dar suficient de tare încât să-mi răspundă totuși cineva.

– E pentru note la purtare la a XII-a și pentru târgul liceelor.

Minunat. Nu mă pasionează niciun subiect, ai mei nu au sub 7, deci nu trebuie discutat nimic din punctul meu de vedere. În plus, vreau neapărat să scriu scrisoarea aia pentru tata. Mă duc la locul meu, mă așez, scot o foaie de hârtie, încerc să mă concentrez, dar nimic, în jur, toți vorbesc despre câte ceva, tot aud fără să vreau una, alta:

– Să vină vacanța aia, că eu o iau razna! Niciodată n-am avut așa o clasă amorfă, am impresia că vorbesc singură.

– Și ce vrei? Lasă, mai bine că tac, ăia de la A comentează mereu și la ore, și la practică, zici că ei au inventat roata! Leonte s-a luat de un maestru de la SAD, era să iasă cu bătaie, în curând, nu mai putem să-i trimitem la nicio firmă, că ne facem de rușine.

– Dar de ce să mă fac de rușine? Doar nu-s ai mei, dragă!

Și tot așa. Tipa nouă de chimie ascultă ceva în căști, poate muzică, poate vreun podcast, Ileana, colega mea de română, numără absențele și se încruntă. Vreau liniște.

Dragă tată

Virgulă. Mai bine tai „dragă“.

Tată,

Psihologul meu, Matei, spune că oamenii trebuie să se afle în armonie unii cu alții. Pentru asta, e indicat ca fiecare individ să-i ierte pe cei care i-au greșit și să meargă mai departe. Iertarea asta te ajută să nu rămâi

blocat. Se pare că trebuie să îți ierți părinții, iubiții, prietenii, pe tine însuși. Altfel, nu devii un adult funcțional.

Sintagma asta îmi place mult: „adult funcțional“.

Cu mama nu am discutat încă pe tema asta, am avut o tentativă, dar știi cum e ea, s-a supărat imediat. Cine ești tu să mă judeci pe mine? m-a întrebat. Eu întotdeauna ți-am vrut binele.

Ridic ochii și mă uit în jur. E bine că n-a venit încă toată lumea, nici Iordache nu e aici, și fără ea ședința nu poate începe.

– Hei, să-mi faci semn și mie dacă e ceva important pe-aici, o rog pe Ileana și încerc să mă concentrez iar la tata.

Mi se pare ciudat că nu pot să îmi aduc aminte cum arăta. Nu a trecut decât un an de când a murit și eu nu mai știu decât chestii vagi: că avea privirea parcă tot timpul sticloasă, cumva, că mergea încet, că îi tremurau mâinile destul de tare. Și încă pe-astea le știu de mult, de când locuiam toți trei și ne vedeam dimineața la cafea și la țigară, în bucătărie. Ăla era cel mai bun moment în care puteam fi împreună, fără tensiuni majore. Bâjbâiam într-un soi de transă, nici treji, nici adormiți, fiecare după cana și locul lui: eu pe o lădiță, între masă și geam, tata lângă perete, în fața mea, și mama pe un fotoliu-balansoar vechi, pe care îl tot muta din balcon în bucătărie și invers. Ne aprindeam țigările și pufăiam fericiți. Ăștia eram, nu schimbam prea multe vorbe, pe fundal se auzea Radio România Actualități, ai fi zis că suntem o familie normală. Cred. De fapt, în momentele alea chiar eram, și fumul de țigară care plutea deasupra noastră conținea în el singura armonie posibilă dintre noi.

Simt semnul discret cu pantoful pe sub masă, ridic privirea repede, e Ileana, care mi-o arată pe Iordache, apărută în ușă. Gâfâie. O fi greu să fii în luna a opta și să te miști ca un penguin pe holurile liceului. Se uită lung la noi și pare să ne numere din priviri. A specificat în mail că trebuie să votăm ceva și are nevoie de cvorum. După privire, nu pare tocmai mulțumită.

Nu știu de ce, dar mie tot timpul îmi dă senzația că sunt un fir de pai, ceva mic și inutil, care-i stă în drum. Degeaba îmi tot spun că e de vârsta mea sau

cam așa ceva, faza e că dacă bagă o uitătură dintr-aia, m-a paralizat complet. Nici cum mă cheamă nu mai știu. Atât de bine stau la capitolul stimă de sine.

Se așază. Se face liniște. Îmi țin catalogul în față, să pot ascunde scrisoarea. Mă uit la Ileana, care dă din cap să nu îmi fac griji. Nu se vede nimic. Iordache vorbește, iar eu scriu, conștiincioasă, chestii la care m-am gândit în fiecare noapte:

Am două tipuri de amintiri cu tine. Unele din copilărie, când îmi doream foarte tare ca tu să fi fost altfel. Știu că eram în generală când mergeam pe stradă și priveam fețele oamenilor. Ale bărbaților, în special, și, atunci când mă atrăgea ceva – o privire caldă, un trup bine făcut, solid, care inspira siguranță – îmi spuneam că așa mi-ar fi plăcut să arate și tatăl meu. Zile în șir colindam aiurea și adunam, ca într-un puzzle, imagini și sunete diverse. Îmi confecționeam un alt tată. Unul care să știe ce și cum să spună. Care să îmi dea încredere. Tu păraai tot timpul vulnerabil. Fragil. Ca și cum în orice secundă te-ai fi putut frânge. Mi-era ciudă că nu erai așa cum aș fi vrut eu. Cum credeam că ar fi trebuit să fie un tată adevărat. De exemplu, mi-aduc aminte de o plimbare. Încercam să îmi potrivesc pașii după ai tăi, să-mi coordonez mișcările cu ale tale, dar nu reușeam nicicum. Eram tot mai obosită, iar mâna ta, ca un clește, continua să mă tragă după ea, ca pe un bagaj greu și inutil, pe care nu îți permiți totuși să-l lași în mijlocul drumului. Într-un final, am ajuns acasă, epuizați. Mama s-a uitat la noi, mirată, tu ai înjurat, ea a început să te certe, iar eu am plâns încet și mult, fără ca cineva să mă mai bage în seamă.

Mereu am crezut că părinții trebuie să fie într-un fel anume: curajoși, puternici și capabili să mă protejeze. Frumoși. Tineri. Taică-meu, pentru că avea deja 40 de ani, nici nu a vrut să audă de mine la început. Exist pentru că s-a încăpățânat maică-mea. Cică s-ar fi bucurat și el. Eu nu-mi aduc aminte. Știu doar că într-o noapte, pentru că m-am trezit speriată după ce am visat că nu e mort și că ne chinuim iar, am încercat să fac cumva să-i îmblânzesc imaginea, să nu mă mai tem de el. Și m-am întrebat dacă el nu și-o fi dorit un tată când era mic. Dacă nu i-o fi fost și lui urât, dacă nu o fi

fost și el speriat, nu s-o fi simțit și el singur, că nu avea decât o mamă – tatăl lui murise pe front, nu apucase să-l cunoască. Oare număra și el oi, zicea Îngerașul sau se pitea sub plapumă? Ce făcea el oare?

Apoi, m-am gândit și la mama. Nici nu pot să mi-o imaginez mică pe mama, deși am văzut niște fotografii la un moment dat, avea 16-17 ani și niște cozi împletite în coroniță. Și alta chiar de mai demult, era pe niște trepte, iarna, cu o haină prea mare pe ea și o căciulă dintr-aia rusească. Plângea.

– Eu cred că nu vă dați seama ce periculos a devenit Novac de când a intrat în gașca aia de hackeri, o aud pe Georgiana, diriginta de la XII-a A.

Novac, Novac, nu cunosc. Și adaugă ceva de poliție, dosar. Nici colegii mei nu sunt prea entuziasmați, fiecare pare în lumea lui, unii se uită în cataloage, alții privesc în gol, ăla de engleză tot comentează, dar asta pentru că el nu poate să tacă de fel. Mă uit la ceasul de pe perete și nu îmi vine să cred că e deja 2, oftez și încerc să scriu mai departe.

– XII B?

Tresar. Mă ridic și zic:

– La XII B nu sunt probleme.

– Hm... Bravo! Poate ne zici și nouă cum ai făcut să fii un model de bune practici.

Nu îmi dau seama dacă face mișto de mine sau nu, așa că tac.

– Nici măcar ăla, cum îl cheamă... Marin?

– Marin a avut probleme cu absențele în a IX-a, de atunci s-a schimbat destul de mult.

– Dacă zici tu...

Da, așa zic eu, îmi vine să spun, dar nu scot decât un fel de șuierat-oftat, nici eu nu știu, și mă așez. Aștept să treacă la ăia de la C – pe care, la fel, nu-i cunosc, deci mă abțin de la orice vot și revin la scrisoare.

– XII C? *Mai am și alte amintiri, astea de al doilea tip, de după facultate. Atunci deja nu te mai voiam altfel, eram doar furioasă că ești așa cum ești. Matei m-a întrebat o dată cum aș rezuma relația cu tine. N-am știut atunci*

să zic mare lucru, însă acum câteva dimineți mi-am adus aminte de ceva care cred că se potrivește perfect.

S-a întâmplat într-o zi să vin spre casă și să te văd în fața mea, la vreo 100 de metri, cum mergeai încet. Îngrozitor de încet. Hainele alea, devenite în ultimul timp mult prea largi pentru tine, umflate de vânt, fluturau în toate direcțiile. Mi-era groază că o rafală te-ar dezechilibra. De câte ori trecea câte o mașină, foarte aproape de tine, închideam ochii. Pe urmă îi deschideam repede și observam ușurată că ești încă în picioare. La un moment dat, te-ai oprit și te-ai așezat pe o bordură. M-am ascuns și am privit de acolo cum stai pur și simplu, ca și cum ai fi așteptat ceva. Chiar mă întrebam dacă nu ți-o fi rău, însă te-ai ridicat și ai mers mai departe, iar eu am început dintr-odată să plâng. Mi-ar fi plăcut atunci să vin să te strâng în brațe. Să fi putut să te iau de mână și să mergem împreună spre casă.

– Vezi că se tot uită la tine ! îmi scrie Ileana pe un bilețel, cum făceam în generală cu colega mea de bancă, ridic repede ochii și privirea mea o întâlnește pe cea a lui Iordache.

Zâmbesc. Ea nu, dar nu contează.

– Mergem mai departe. Încadrarea pentru anul viitor. Șefii de catedră, vă rog.

Revin la scrisoare, recitesc și îmi dau seama că asta nu e ce trebuie să fie, adică nu e o scrisoare de iertare. Pentru că eu nu pot să iert nimic deocamdată. Mi-a plăcut să cred că sunt în stare, dar văd că nu.

Nu pricep conceptul ăsta de iertare, i-am spus de atunci lui Matei, nu înțeleg. Credeam că l-am iertat, dar se pare că nu, din moment ce mă bucur că e mort, nu? Și atunci? *Scrie scrisoarea*, a insistat.

Dacă mă gândesc mai bine, dincolo de vină e furie. Sunt foarte furioasă când mă gândesc la taică-meu. La taică-meu și la mine. Ce fel de fiică am fost eu? Ce fel de fiică sunt? Și gândul ăsta, inițial mic, mărunț, a început să mă sâcâie tot mai tare, e ca un țânțar noaptea, când tot ce vrei e să dormi până nu mai știi de tine. Nu, e mai nasol de-atât, pentru că am ajuns tot mai copleșită de o vină pe care nu mi-o pot explica logic.

Scutur din cap, să alung insecta invizibilă și încerc să mă concentrez la ce se întâmplă în jur, o ascult pe Iordache cum vorbește și vorbește, de parcă ar comunica niște chestii vitale, mă uit la colegii mei, care sunt și ei plicitisiți și cu mințile înnodate. Oare ei la ce se gândesc? Tipa nouă de info, de exemplu, care are ochii închiși, de parcă ar asculta cu supra atenție – sau poate doar a ațipit, cine știe? –, sau ăla de bio, în veșnicul lui trening roșu-albastru, *fan Steaua până la moarte*, după cum a declarat mai demult. Sau asta de istorie, care s-a despărțit anul trecut de iubitul ei și de atunci e tot într-o depresie, unii zic că a încercat să se sinucidă, sau ăsta de franceză care, de când cu protestele din primăvară, înjură PSD-ul chiar și la ore și a primit reclamații de la niște părinți ofenșați. Sau Ileana mea, care a devenit mamă de doi și numai despre asta vorbește, orice alt tip de conversație pare imposibilă de cinci ani încoace. Ce oameni suciți și ciudați suntem toți câteodată, auzim prostiile ăsteia, care acum citește din regulamentul de ordine interioară, punct cu punct, despre cum poți să scazi note la purtare, *avertizare orală, scrisă*, de parcă noi nu am putea să facem asta singuri, oare de ce nu are nimeni curaj să se ridice și să plece? Cine se crede ea de vine aici și vorbește pe tonul ăsta superior cu toată lumea și își mângâie burta, de parcă l-ar învăța deja și pe-ăla mic, care se spune că aude tot și înțelege, cum e cu treburile astea de oameni importanți? Uite că se oprește câteva secunde și iar se uită sugestiv la mine, dar eu nu pot să mă gândesc decât că, dacă nu fumez în curând, explodez. Apoi vorbește despre statutul cadrului didactic și insistă să citească niște chestii legate de imagine și deontologie, de parcă acum am auzi pentru prima dată despre așa ceva. În viața mea nu am avut așa o directoare, rigidă și plină de ea; când am văzut-o, mi s-a părut mișto, are până în 40 de ani, m-am gândit și-am crezut că poate e mai deschisă la minte, când colo, e fix pe dos. Singura chestie care-mi place mie e că are o față foarte frumoasă, când râde abia se văd niște riduri fine și face gropițe în obraji. Și-acum, că e și gravidă, parcă are și luminițe în ochi, de multe ori o privesc și nici nu aud ce spune, poate îi par chiar proastă, dar așa sunt eu, mă uit cu atenție la oamenii care arată bine. Mai zice lucruri, dar nu mai ascult, cuvintele zboară repede, înainte și

înapoi, *de-a dura, când mai larg, când mai aproape*, așa, ca la Nichita, ce dracu', cum de nu-și dă seama, cum se poate lua așa de tare în serios?

Je ne veux pas travailler, je ne veux pas... se aude Pink Martini, ce chestie faină, *Je veux seulement oublier et puis je fume*, târziu, îmi dau seama că telefonul meu sună așa, am uitat să-l pun pe silențios, fir-ar! Exact asta îmi lipsea. Bag mâna repede în rucsac, caut, caut, mi-e groază, abia reușesc să-l găsesc, n-am ce să fac, aproape că-l trântesc pe masă și îl închid, nu înainte de a vedea numele lui Seba scris cu verde pe ecran. Încerc să respir, să mă liniștesc, dar o aud declamând:

– Ești incredibilă, Rucsandra! După ce că nu te implici absolut deloc, mai ai și telefonul deschis. De câte ori nu v-am rugat să închideți telefoanele când avem ședințe? E o dovadă de respect! Sau poate ai treburi mai importante de făcut?

Mai zice ceva, dar deja nu mai aud nimic clar, numai un zgomot, o hârâială. Îmi vine să mor de rușine, pur și simplu simt că-mi plesnesc obrazii, ce-i cu femeia asta de-și permite să mă umilească așa, de ce stau eu aici când viața mea, așa cum e ea de câțiva ani încoace, se va duce dracului de mâine? Așa că, fără să gândesc prea mult, mă ridic și mă aud vorbind cu o voce pițigăiată de emoție:

– Aveți dreptate, am lucruri mai importante de făcut.

Spun asta, iau rucsacul și mă-ndrept spre ieșire. Imediat ce ajung în hol, îmi dau seama că am uitat telefonul. Ce să fac acum? Intru iar, spun, nici eu nu știu de ce, scuze, încă e liniște, iau telefonul de pe masă și ies pentru a doua oară, în timp ce Ileana mă urmărește stupefiată. Pe hol, încerc să dau de Seba, dar nu răspunde din nou, așa că, de nervi, cobor treptele de-a valma și nu mă mai opresc decât în curtea liceului. Și abia acolo îmi dau seama că am ieșit chiar la timp, e puțin trecut de 2 și Andrei, la care am tot evitat să mă gândesc de când am citit sms-ul ăla, mă așteaptă. A parcat fix lângă Nona și se uită la mine așa cum te uiți la un om pe care l-ai iubit acum sute de ani și pe care nu l-ai uitat.

7.

Dacă s-ar face un film după relația mea cu Andrei, trailerul lui, care ar fi mai palpitant decât povestea în sine, ar cuprinde următoarele secvențe:

1. Anul 2000, chef undeva în cămin, cameră necunoscută, oameni necunoscuți. O fată de 19 ani care bea direct dintr-o sticlă de vodcă și dansează haotic pe melodia de la Spin Doctors, *Two Princes. I ain't got no future or a family tree*, strigă sincronizându-se perfect cu solistul, în timp ce e privită de un tip foarte înalt.

2. Aceeași fată, blocată acum, pentru că atârână de o coardă de alpinism, pe la etajul 5 al căminului, cu picioarele lipite perpendicular pe zid și cu tipul înalt în dreapta ei, spunându-i ce să facă și ce nu. Coborârea a fost până la urmă un succes, primul rapel și ultimul din viața ei, ai crede că ăștia doi se vor lipi, dar nu, e nevoie de încă o jumătate de an pentru asta, undeva în Balcic, cu marea pe fundal.

3. Niște secvențe super rapide cu cei doi prin București, zi, noapte, iarnă, vară, fotografiind, sărutându-se, citind, jucând baschet, lenevind pe un acoperiș în saci de dormit, ascultând muzică, drăgălind o pisică etc.

4. Despărțire 1: Dormitor. El își ia rucsacul roșu McKinley și iese pe ușă, ea se ridică de pe pat și stă așa câteva secunde, ar vrea să iasă după el, ar vrea să spună ceva, dar se răzgândește și se bagă sub pătura mare, maro.

5. Despărțire 2: La gară. Cei doi, îmbrățișați, el zice: *Știm că așa nu o să mergă, tu aici, eu acolo*, ea aprobă, el urcă în tren, cu tot cu rucsacul roșu, ea rămâne pe loc.

6. Despărțire 3: pe platoul Bucegi, grup de tineri, unii – inclusiv el – vor la Cruce, ea vrea la cabana Babele, pentru că se teme de înălțime. Cu toate că știe asta, el alege să mergă cu ceilalți, ea nu spune nimic, își fac semn

de la revedere, ea merge la cabană, plânge, fumează o țigară și coboară cu telecabina, fără a-l mai aștepta. Vreodată.

End of story.

De fapt, în prima seară când l-am întâlnit pe Andrei beam și dansam ca regina dezinhibaților, pentru că mă simțeam foarte rău. Taică-meu avusese un atac cerebral, eu tocmai venisem din Brașov de la spital, eram speriată, auzisem de cheful ăsta și mă gândisem – gândire magică cred că se cheamă asta – că, dacă mă apuc eu de băut, se lasă el. Nu a funcționat, evident. Dar, tocmai pentru că băusem ceva, am ajuns pe cămin și am coborât de acolo în rapel. Și de-aia am flirtat cu Andrei. Nu eram tocmai eu. Sau eram eu într-o variantă hippie, foarte rară. Și în vară, când ne-am întâlnit iar, total neplanificat, el a părut foarte fericit, eu mai puțin, pentru că mi-era teamă că lui îi plăcuse fata aia, spontană și curajoasă de la chef. Și cam asta a fost temerea mea în anii ăia cu el. Că lui îi place de altcineva, deși tot eu eram. *Cam schizofrenică relația asta a ta, nu crezi?* m-a întrebat Seba, când i-am povestit câte ceva despre prima mea iubire.

– Heei, zic și mă apropii, zâmbesc și mă uit la el, cum stă rezemat de mașină, cu aerul lui relaxat, de parcă ar fi dintr-o reclamă.

Desface brațele și zâmbește, *Hei* zic iar, total lipsită de inspirație sunt azi și mă las strânsă tare în brațe, uitasem cât de faină e senzația asta, să-ți lipești corpul de cineva foarte drag, închid ochii și trag aer în piept. Deci se poate întâmpla așa, să revezi pe cineva după atâția ani și să fie totul ca înainte, mai rămâne să ne sărutăm acum și toți ăștia zece ani s-ar evapora; mă scutur repede, ce dracu' e cu mine, așa se manifestă nevoia de afecțiune sau ce?

– Te-au necăjit ăștia, măi Pătrățea? mă întreabă în timp ce mă mângâie pe cap.

Și fiecare părticică din mine se dilată de plăcere, aș tot sta așa, e dovedit că îmbrățișările au efect terapeutic, apoi Andrei mă ia de mână și mă răsucesc într-o piruetă, *ce bine arăți* mai spune și mă privește direct în ochi. M-am cam fâstâcit, mă uit și eu la el, dar nu știu ce să zic, așa că

atunci când aud că cineva șușotește aproape de noi, mă întorc repede să văd despre ce e vorba.

– S-a terminat consiliu', doamna?

Trei băieți se uită cu multă curiozitate ba la mine, ba la Andrei. Dau din cap că da, îmi doresc să plece, dar unul, cel mai mare, bate ostentativ o minge de baschet.

– Ați zis 5 din 5. Vă băgați? Și, dacă e, citesc *Ion*.

Andrei se uită mirat, de parcă nu e convins că a înțeles bine, trebuie să mă hotărâsc repede. Să citească Voican ceva, ar fi chiar o mare reușită profesională, așa că asta e, îi fac semn lui Andrei să mai aștepte puțin, îi las rucsacul și zic:

– Perfect.

La trei pași de noi, e terenul de baschet și observ că mai apar câțiva de-a IX-a, deja îmi pare rău că am acceptat, nu am nevoie de public, dar nu mai pot să fac nimic acum decât să sper că lui Voican nu îi vor intra toate, și mie, da.

Andrei ne privește nedumerit, rezemat de gardul de plasă, eu încerc mingea, care pare a fi nouă – așa miroase pielea și așa se și simte când trec degetele peste granulele foarte fine. O duc la piept, încerc să mă relaxez, inspir, ridic mâinile, și, odată cu aruncarea, expir. De cinci ori, cinci aruncări perfecte, mingea trece prin inel și sunt așa de mândră, că uit cine sunt, unde sunt, pur și simplu *sunt una cu mingea*, cum zicea antrenorul când eram mică și mergeam la club. Numai faptul că nu aveam înălțimea potrivită m-a oprit de la o carieră de performanță, îi spuneam râzând lui Seba, care nu se putea ține după mine când mai jucam unu la unu la panoul din curte. Dar ăsta e un clișeu, aveam înălțimea, aveam și pasiunea, nu-mi lipsea nimic în afară de înțelegerea maică-mii, care a hotărât brusc că nu se poate să faci și sport și școală și a ales-o pe a doua. Țin minte că am plâns mult și o vreme nici nu am mai vorbit cu ea.

Sunt una cu mingea, dar problema e că și de Voican pare să se fi lipit de mingea asta, i-au ieșit și lui toate, așa că trebuie să continuăm. Mă uit la ceas cam stresată. Aruncăm așa, în serie, una eu, una el, până când, după

una dintre aruncările lui Voican, mingea atinge panoul și cade în afară. Stop joc. Scot un fel de chițait de bucurie, ceilalți aplaudă, mi se pare mișto, mă duc încet spre rucsac, scot *Ion* de acolo și i-l înmânez:

– S-ar putea chiar să-ți placă!

– E cu baschet?

– Nu.

– Sex și droguri?

Fac ochii prea mari, probabil, că-l pufnește râsul.

– Glumeam, doamna!

Încă nu sunt convinsă că a glumit, ridic din umeri, iar în timp ce mă îndrept spre Andrei, mă întorc și eu și zic:

– De fapt, e ceva sex.

E rândul lui să caște ochii, unii râd, dar nu mai vreau să dau și alte explicații, fac doar un semn de la revedere.

Se face liniște, în sfârșit. Nu pare să mai fie nimeni care să ne poată deranja, chestie care mă sperie puțin. Îmi aprind o țigară. Andrei cercetează bicicleta cu ochi de cunoscător:

– Aș fi putut să jur că e a ta.

– Păi, de ce?

– N-ai zis tu că vrei o bicicletă cu cadru mov? Și coș în față?

Râd.

– Da? Nici nu mai țin minte.

– Și să fie retro...

– Se pare că mi s-au împlinit dorințele și nici nu aveam habar, zic cu jumătate de gură.

– Așa se întâmplă de obicei, adaugă pe un ton de om înțelept.

Ne uităm unul la altul. Nu prea știu ce să zic.

– Nu voiai și tu să arunci la coș?

– N-am mai pus mâna pe o minge de ani!

– Păcat. Erai talentat, adaug și încep să râd.

– Dar văd că tu ești o mică vedetă pe-aici!

Sunt pe dracu', s-a nimerit azi să fiu în formă, altfel mă enervez zi de zi cu ei și ei cu mine, nu sunt deloc o profă populară, cum par acum, dar nu e timp să îi explic ce înseamnă să fii prof, oricum nu cred că l-ar interesa.

– Vrei să mergem să bem o cafea? Întreb în timp ce arunc mucul la coșul de gunoi. Sau să mai vorbim puțin? Eu la 4 trebuie să ajung la psiholog.

– Vorbim. Și eu la 4 am ceva treabă.

– Ok. Știu o parcare mișto, zic râzând.

Mă urc pe bicicletă și îi fac semn să mă urmeze. Cum i s-o fi părut lui că arăt bine când mă simt de parcă am alergat la un maraton azi, mă întreb și pedalez și soarele îmi bate în spate și căldura aia pe care o simt e ca o mângâiere, ca un masaj, ca o... Și mintea mea speriată încearcă să găsească tot felul de comparații care să-mi abată gândul de la faptul că iubitul meu din facultate a vrut să mă vadă după atâția ani.

Mă simt bine. Nu mă deranjează nimic acum, pedalez și Andrei e în mașină, aș merge așa kilometri întregi, până s-ar șterge toate gândurile rele, *negre*, cum le spuneam în copilărie, *Mama, iar am gânduri din alea negre, stai, te rog, cu mine*, și mama dădea ochii peste cap și se așeza și mă lua în brațe. Uneori inventa niște povești cu o fetiță, Rucsandra cea curajoasă, care se luptă cu niște monștri. Și, dacă nu mergea, vorbea despre un film. Zicea ea că de undeva de sus cineva ne filmează mereu și că în același timp, în altă parte a lumii, oamenii privesc imaginile cu noi. Și trebuia să nu mă fac de râs, adică să mănânc tot, să ascult de părinți, să nu mă cert, să mă joc cu ceilalți copii, să împart jucăriile, să nu fiu tristă, să vorbesc cu cei din jurul meu și așa mai departe. Să nu mai vorbesc de gândurile rele că *Ce-o să zică ăia de tine când te aud?* Gândul ăsta, că cineva se uită la mine non-stop, și rușinea mă mai potoleau. Destul de târziu, mergeam la școală deja, mi-a zis că era o minciună, exasperată că începusem să o atenționez că și ea e vizibilă altora și nu e deloc un model.

Aud un claxon și o înjurătură, trag repede de ghidon și urc pe trotuar, apoi întorc capul să văd dacă Andrei mai e după mine. Este. Îi fac semn că totul e în ordine, m-am obișnuit să întâlnesc tot felul de cretini în trafic. Mai rău

decât cu oamenii e cu câinii vagabonzi care alergă după mine și după Nona. Și am mai și visat de curând că unul mare, ciobănesc îmi sfâșie piciorul. Oana a zis că ăsta nu e semn bun. Sau poate doar reactivez eu o amintire, că eram mică și m-a mușcat unul pe stradă și a trebuit să merg la spital, să-mi facă injecții, o întreagă aventură a fost atunci, maică-mea plângea, taică-meu înjura, dintr-astea.

În fața blocului, ne oprim, cobor, îi arăt locul de parcare, las deocamdată bicicleta la rastel și, după câteva manevre, iese și el din mașină. Pare obosit.

– Aici stai tu?

– Nu. Ba da. De vreo câteva luni. Locuiesc la o prietenă. Vrei să intri?

– Nu, nu...

– Putem să stăm aici, pe bancă.

E o bancă chiar în față, de regulă ocupată de pensionari. E și foarte expusă, pot să le presimt deja mutrele curioase de după perdele.

– E ok, stai liniștită.

Mă uit la ceas, trebuie să ajung să îl scot și pe Bruno, fir-ar, așa că mă gândesc că e mai bine să fac un rezumat, în timp ce cotrobăi prin rucsac după chei.

– M-am căsătorit acum șase ani și din decembrie ne-am despărțit. Măine semnăm actele de divorț. Stau la Carmen pentru că nu am casa mea și nu am avut chef să stau cu maică-mea, care e la fel de obositoare și posesivă cum o știi. Ba chiar mai rău, de când a murit tata. Acum un an. A, și nu am copii.

Am turuit toate astea, eșecurile mele din ultimii zece ani s-au îngrămădit în câteva propoziții, ce chestie, cât de ușor le-am comprimat în cuvinte și cât de greu atârână ele în capul meu! Andrei se uită și dă din cap a înțelegere.

– Îmi pare...

– Mda. Credeam că o să fie mai rău și, pentru că nu e așa, parcă mă sperie puțin. Sau sunt într-o fază de negare, încep să zic, dar îmi dau seama repede că nu are niciun sens să îi fac destăinuri tocmai lui.

– Îmi pare rău și că a murit tatăl tău...

Zâmbesc. Adevărul e că lui taică-meu i-a plăcut foarte tare de Andrei. După ce ne-am despărțit, o vreme mă tot întreba ce mai face, iar eu ridicam din umeri și el bombănea. Îmi aduc aminte de o discuție de-ale lor, acasă, într-o vacanță de iarnă, despre Everest și Ticu Lăcătușu, pe care Andrei îl cunoștea prin niște prieteni comuni, despre ascensiuni cu sau fără oxigen, cu sau fără șerpași, chestii banale, numai că atmosfera era foarte faină. Afară era zăpadă multă și curată, care noaptea lumina mișto, tata avea chef de povești despre munte și își găsisese în Andrei ascultătorul perfect. Trăgeam și eu cu urechea și mă întrebam de ce cu mine nu povestea niciodată, de ce, dacă tot îi plăcea așa mult muntele, cu mine nu fusese niciodată nicăieri. Părea fain taică-meu atunci, aproape de nerecunoscut, țin minte că mă uitam la el curioasă, pentru că eu nu îl știam așa, să vorbească încet, să râdă, să facă glume. Eu știam bine ironiile, *așa, bagă și piciorul celălalt în noroi, așa, dă și pe față, așa, mai lovește-te și de ușa de la cameră, nu numai de asta de la intrare, ia-le pe rând*. Am și o poză cu ei doi, în balcon, fumând, e seară, Andrei se uită la el cu admirație, parcă, iar tata e cu ochii în jos, scoate fumul și se gândește probabil la ceva.

– Tu?

– Și eu am divorțat. De doi ani. Și am doi băieți.

– Băieți? Fain. Cum îi cheamă?

– Mihnea și Luca.

– Luca, zic mai mult pentru mine.

În al doilea an în care am locuit împreună, ne-am luat un pisoi și l-am botezat Luca, pentru că ăsta era numele care îmi plăcea mie în perioada aia. Am vrut noi să fie un exercițiu de responsabilizare înainte de a avea copii, dar a fost un eșec, am fost vraște toți trei, pisicul a ajuns la niște prieteni și ne-am despărțit.

– Da, spune răspicat.

Hey now, I can feel my instincts here for you se aude de la etajul I și vocea răgușită a solistei mă trezește din reverii.

– A, și mai e ceva! Cred că am pierdut buletinul și mă obsedează faza asta, îl caut de dimineață, și tot azi am aflat de la o elevă că e posibil ca

Seba să fi fost cu altcineva de mai mult timp...

Ce dracu' oi turui așa, îmi zic repede, pe urmă îl văd că se uită în jos și întreabă cu o voce ușor nedumerită:

– Are importanță? Oricum divorțați.

– Normal că are importanță. Chestia asta spune multe despre noi, dacă e așa. Și schimbă situația. Pentru că urăsc să fiu mințită.

Tace.

– Tu de ce te-ai despărțit de soția ta?

Ridică din umeri, de parcă nu ar avea rost să mai rememoreze. O fi înșelat-o, îmi trece repede prin cap, deși nu părea genul. Dar nici Seba nu părea. Nu înțeleg totuși de ce e aici, de ce m-a căutat după atâția ani, sper că nu e bolnav, *te rog, nu fi bolnav*, dar nu apucă ideea asta să se cuibărească în mine, că-l și aud:

– Mă mut în Brașov.

La asta nu mă așteptam, așa că îl privesc de parcă nu am înțeles nimic.

– Asta voiam să îți spun. În primul rând.

Zâmbesc ca să nu mă enervez. Dacă asta e în primul rând, nici nu mai vreau să știu restul. Îi spun ironic:

– Parcă ziceai că niciun oraș nu e mai bun decât Clujul. Că acolo e paradisul programatorilor.

– Alina e aici cu băieții. S-a recăsătorit și s-au mutat aici. M-am săturat să tot bat drumurile aiurea. Pot să lucrez de oriunde, așa că...

Replica asta chiar mă face să râd, da, știam și eu, și asta aș fi vrut să aud acum 12, 13 ani, când nu eram în stare să ne hotărâm în ce oraș să ne mutăm, dacă ne mutăm. Cred că și-a dat seama la ce mă gândesc, așa că iar lasă privirea în jos. Tace. Probabil se simte vinovat, dar puțin îmi pasă. Așa și trebuie. Tac și eu secunde bune și liniștea devine agresivă.

– Mda. Fain. Ce vrei să zic?

– Am vrut să afli de la mine, să nu ne întâlnim prin oraș și să...

Mă uit la el și nici nu mai aud ce zice. Arsura de pe obrazul stâng e puțin vizibilă, ascunsă și de barbă. Are multe fire albe de păr, dar îi stă fain așa, iar ridurile din jurul ochilor sunt foarte pronunțate. Când l-am cunoscut,

avea ceva copilăros, acum a devenit un bărbat mișto, deși tot îmi mai dă senzația de naivitate. Sau poate de-aia mi se și pare mișto, dracu' știe. Pe de altă parte, tocmai el, care pare cel mai fain om, m-a făcut să mă simt îngrozitor de singură și de speriată atunci când a plecat prima dată în Cluj. Și toate ezitățile de după, și revenirile, și plecările mi-au luat și ultimele fărâme de energie. În primele luni, după ce vorbeam cu el, aveam fizic senzația că încep să mă destram. Să mă dizolv, ca în cântecul ăla de la Massive Attack, ale cărui versuri mi se potriveau: *I think I kind of lost myself again, I need a little love to ease the pain*. Le știam pe de rost și le lipisem pe pereți. Uneori, timpul părea să treacă extrem de repede, pentru ca în alte momente să am senzația că nu a trecut deloc. Că a rămas încremenit. Că eu încă sunt sub pătură și ascult cum închide ușa. Îmi doream să-l sun. Fumam mult, cu ciudă, născoceam tot felul de replici pe care aș fi putut să i le spun, și, când eram gata să vorbesc, mi se făcea teamă. Amețeam, nu puteam să respir, tremuram ca naiba, am crezut că înnebunesc, asta era teama supremă, până am ajuns la psiholog și am aflat că nebunia mea are nume, atac de panică, și se tratează, printre altele, cu multă dragoste de sine. Adică ceva ce eu nu cunoșteam. Era o chestie abstractă. Dragostea de sine însemna să îmi pregătesc dimineața ceva de mâncare la pachet, ca să nu văd negru în fața ochilor sau luminițe, să nu mă învinovățesc că nu am cum să o fac pe mama să se simtă mândră de mine sau s-o salvez de taică-meu, să strâng bani să îmi iau un aparat de fotografiat, să nu mă mai gândesc tot timpul la Andrei. Noroc că tot în perioada aia am reîntâlnit-o pe Carmen. Așa apare ea, după despărțiri majore. O sunam de fiecare dată când mă copleșea teama, noapte sau zi, iar ea îmi spunea la telefon ușor, fără grabă, *Inspiri în doi timpi, expiri în patru. Unu, doi, inspiri, patru, trei, doi, unu, expiri prelung*. Funcționa. Numai când îmi aduc aminte de toate astea, mi se umezesc ochii, așa că trag aer în piept și conchid pe o voce pe care o doresc rece și chiar așa îmi iese:

– Mulțumesc. E bine de știut. Acum trebuie să plec.

8.

– Nu, nu e nevoie să veniți mâine la ședință dacă nu puteți. A, nu sunteți în oraș, ok. Și mai bine. Atunci chiar nu aveți de ce să vă mai agitați. Glumesc. Da. Am înțeles. Ionuț nu are probleme. Stați liniștită, mai apuc să spun și, în momentul în care deschid ușa, Bruno sare pe mine și mă linge rapid pe față.

– Pfuuu, ce primire, măi, băiatule!

Îl scarpin puțin după urechi, mă descalt cu chiu, cu vai, apoi fug la baie. Când ies, pare și mai fericit. Felul în care se uită la mine și dă din coadă mă emoționează puțin, îmi vine să mă așez pe jos și să îl strâng tare-tare în brațe. Asta îmi place cel mai mult la el, că e lângă mine și atât.

Când o să am casa mea, o să îmi iau un câine. Tot un rottweiler. Îmi doresc unul de când mă știu. Am văzut eu, când eram mică, un film cu o fetiță care se plimba printr-o pădure cu câinele ei. Îmi aduc aminte clar niște imagini cu ei doi alergând, ea râde, îl pupă, el sare pe ea, de parcă ar vrea să o îmbrățișeze, par foarte fericiți, poate de-asta am asociat eu mereu starea de bine cu câinii. Și cu alergatul prin păduri, pe poteci care șerpuiesc și nu știi unde duc.

Bruno se uită la mine nerăbdător.

– Băi, Bruno, hai să-ți zic. Trei chestii faine, da? Unu: am alergat dimineață, după o pauză de o săptămână. Doi: am fotografiat niște graffiti cu o super broască țestoasă. Trei: l-am bătut pe Voican la libere.

Iuhuu, fac o fandare spre el și latră vesel.

– Și patruuu, zic și-l lungesc pe „u“, iar câinele ridică o ureche: am ieșit din consiliu și i-am spus lui Iordache că am treburi mai importante de făcut.

Îți dai seama? I-a picat moaca aia de îngâmfată. Cred.

Încep să râd în timp ce îmi pregătesc repede un ceai, deși simt că mă furnică niște frici prin stomac când mă gândesc că va trebui să ne revedem la școală. Scutur repede din cap, de parcă așa aș alunga și ideile nașpa. Și asta scrie în toate cărțile de self-help, creierul se setează așa cum îl pregătesc. Vede ce vreau să văd, reține ce vreau să rețin. Și atunci, ca să schimb gândurile aiurea, trebuie să mă antrenez. Să mă concentrez pe lucruri mici și bune, nu doar pe porcării. Și chiar funcționează. Nici nu trebuie neapărat să le spun cuiva, pot să le notez. Seba râdea uneori de mine, când găsea bilețele împrăștiate prin casă. La un moment dat, mi-a cumpărat un panou mare de plută, să le agăț acolo. Fericirile mele mărunte, prinse cu bolduri colorate. Arăta chiar frumos, în hol, pe perete, toată lumea care venea la noi se holba la el, unii citeau cu voce tare: „Am mâncat prima dată fructe de mare (12.06.2014)“, „Am văzut un film regizat de Ceylan, *Cele trei maimuțe*, mi-a plăcut mult. Îmi place Ceylan“. Făcusem și o inimioară lângă afirmația asta și Seba s-a supărat puțin sau doar a făcut pe supăratul, habar nu am, dar nu i-a convenit. Cică ce-ar fi să mă apuc și eu să scriu pe aici ce femei îmi plac?! Dar Uma Thurman? Dar Bjork? Dar Monica Bellucci? Aș fi putut să zic și eu așa, dar am tăcut. Când era în pase dintr-astea, nu aveai cu cine să discuți, devenea arțăgos cum nu-l știam și parcă mi-era și teamă de el. *De ce îl lași să se poarte așa cu tine* – adică să tacă zile în șir, să vină și să plece când vrea, chiar și noaptea – mă întreba prietenul lui, Șerban, mă întreba soră-sa, mă întreba Carmen. Ridicam din umeri. Era complicat să le spun că într-un fel îl înțeleg. Că știu cum e să fii dezorientat, că încerc să fiu acolo pentru el când se întoarce, pentru că asta contează cel mai mult, să știi că te așteaptă cineva acolo și că nu te judecă. Numai că, în ultima vreme, era tot mai nasol, nici eu nu mai aveam răbdare și trăiam cu senzația asta tâmpită că mă transform în mama. Mama și felul în care îl aștepta pe tata. Mereu cu urechile ciulite. Mereu la pândă. Așa și eu, ascultam cu atenție felul în care învârtea cheia în broască, sunetele de la baie, din bucătărie, intuiam rapid dacă mănâncă ceva sau bea, dacă e obosit sau vioi.

Iau o gură de ceai și deschid cu teamă frigiderul. Cam gol. Știam eu. Iar am uitat să cumpăr chestii; și, de când cu dieta lui Carmen, nu mai e nimic de mâncare în toată casa. Ea își comandă meniu vegetarian în fiecare zi, eu mănânc pe drum câte un sandviș, Bruno are bobite. Fiecare cu treaba lui, doar că pare o casă pustie aia în care frigiderul e gol. Cred că tot de la maică-mea am chestia asta în cap, pentru ea, mâncare egal dragoste. De fapt, pentru toate mamele.

– Totuși, ce mănânc? îl întreb pe Bruno, care dă fericit din coadă, și imediat văd niște morcovi, ascunși undeva în cutia de jos.

Buuuun. Recit:

– Morcovii au vitamine: A, C și niște B-uri. B-urile combat depresia, sunt bune pentru ficat, pentru oase. Vezi câte chestii m-a învățat stăpâna ta?

Câinele nu pare impresionat.

Mare cât inima mea, mare cât inima mea, mare cât inima mea, ce dracu' e cu Bittman ăsta la radio toată ziua, că mă scoate din minți. Închid și nu mai am chef să caut alt post, nu mai vreau nimic altceva decât liniște.

– Mergem să caut ceva și pe urmă ieșim, îți promit, cinci minute, îi spun în timp ce ronțai leguma minune și fug spre telefonul care sună din rucsac.

Să fie Seba, să fie Seba, îmi zic, dar nu. E Carmen, care vrea să știe dacă scot eu câinele.

– Îl scot, normal, spun, și trimit prima bombă: Fii atentă ce fază, nu găsesc buletinul! Poate e un semn... Nu știi, nu e pe nicăieri, pe bune. Mi-a furat unul rucsacul... Da, mă, m-a lovit pe stradă! Nu, nu la modul figurat, cât se poate de concret. Mă dor toate. De ce nu l-am lovit și eu? Păi, pentru că nici nu am avut timp să reacționez. Nici nu mi-am dat seama ce se... Aaa, da, bine, că parcă mai sunt în clasa a V-a!

Râdem amândouă. Atunci a fost momentul de grație când m-am bătut cu Enachi, unul de la noi din clasă, care mă tot pipăia. Spusesem acasă, mama a zis că vine și vorbește cu diriga, a venit, dar tot degeaba, tata a zis că sigur fac eu ceva de-l necăjesc și de-aia. Așa că, într-o zi, i-am tras un picior fix în stomac. Am vrut mai jos, dar n-am nimerit; cert e că a funcționat. Mi-a plăcut de mine atunci și toate fetele m-au privit cu admirație.

– Şiiii, fii atentă, a doua bombă: m-a căutat Andrei azi. Da, Andrei. Da, ăla după care am suferit eu de nu mai ştiam să respir.

Iar râdem ca toantele. Asta e cel mai mişto cu ea. Că putem să facem mişto de orice, în special de noi.

Carmen îl urăşte, aşa cum îl urăşte şi pe Seba, mai nou. Spune că fac numai alegeri proaste.

– De ce? Ca să mă anunţe că se va muta în Braşov. Pentru că aici e fosta lui nevastă. Cu copii cu tot. Râd. Nu, mă, nu, n-o să cad din lac în puţ, mormăi. Ok, hai că vorbim mai târziu.

Închid şi arunc telefonul pe pat. Deschid geamul, mi se pare că nu e aer, Bruno se întinde pe jos, iar eu scot din dulap tot ce am luat când am plecat de acasă, adică nişte cărţi. Şi un maldăr de foi. Le aşez pe toate pe pat şi încep să le scutur pe rând: în Hemon nu e nimic, nici în Pessoa, poate-poate în Doina Ioanid, dar nu, nici Branişte nu are nimic şi nici în culegerea de teste de bac nu e buletinul ăsta pe care pare că l-a mâncat pământul, cum se spune în basme. L-a înghiţit. Scutur în continuare, mă uit şi prin foile alea multe, care sunt în realitate nişte teste pe care nu am chef să le corectez şi le tot ascund pe unde apuc. Nimic nici aici.

– Ce mă fac măi, Bruno, ce mă fac?

Mă întind pe jos, lângă el. *Încă cinci minute, atât*, îi explic la ureche.

Mă uit în jur, draperiile sunt singurele chestii care îmi plac în camera asta. Mari, groase, maronii, par să aibă praf de somn în ele. De când stau aici, chiar am dormit cât pentru şapte vieţi. Carmen doarme mult atunci când are timp liber. Iar eu am preluat cumva modelul, pentru că în somn nu te mai gândeşti la nimic. Oricum, niciodată până acum nu m-am simţit bine dormind. La ai mei eram mereu stresată din cauza lor, maică-mea se agita, umbla de colo-colo, se uita pe geam, asculta zgomotele, taică-meu tuşea, bodogănea sau pur şi simplu nu era acasă, ceea ce era şi mai rău. Nici acasă, cu Seba, nu am reuşit să mă odihnesc. Aveam ritmuri diferite, eu voiam să adorm pe la 10-11 seara, să funcţionez normal la şcoală, dar el atunci se dezmeticea şi avea chef să povestim, să vedem filme, să ieşim. Şi aşa şi făceam. Era fain, într-un fel, boem, aşa cum îmi doream când eram prin

liceu și fumam țigări mentolate citindu-l pe Baudelaire. Numai că, după 30 de ani și multe nopți albe, zilele par grele și insuportabile. Dimineața, Seba dormea, iar eu mă chinuiam să vorbesc despre literatură unor copii care n-aveau nici ei chef de nimic. Târziu, am recunoscut că nu mai rezist așa, și nu a părut să fie o problemă până la marea mărturisire din baie. *Eu nu mai pot. Eu. Nu. Mai. Pot.*

Iar sună telefonul, iar e Carmen, cică să nu uit să citesc apometrele, că azi e ultima zi și ne înjură ăla de la administrație. Stan. Așa îi zicem noi, că seamănă cu Stan, săracu', păcat că nu are și umorul lui sau că nu are și el un Bran, cum zice ea și iar râde. Incredibil de veselă e femeia asta azi. Carmen. Carmen, Carmen, te iubesc, îi zic în gând. Seba se mira mereu de noi două, că suntem atât de diferite, și nu pricepea cum de reușim să ne înțelegem. Chestia e că ne știm de atât de multă vreme, încât nici nu are mare importanță. Toate amintirile mele din generală sunt cu ea: făceam colibe, furam de prin grădini, povesteam tot felul de prostii. Ne jucam fotbal, tenis – eu eram Steffi Graf –, făceam pe karatistele, indiencele, mamele, gimnastele – eu eram Daniela Silivaș –, ne jucam de-a cireșarii – eu eram Lucia. În liceu, la fel, chiar dacă ne vedeam mai rar, am fumat împreună, am chiulit împreună, ne citeam jurnalele, făceam schimb de haine, noroc că nu ne plăceau aceiași băieți. Cu ea am vorbit prima dată despre sex, cât durează, de unde știu eu ce să fac? Eu, care nu mă culcam cu nimeni, nu văzusem niciodată un tip dezbrăcat, nu aveam niciun prieten, nu mă plăceam deloc – nici cât să mă uit în oglindă mai mult de câteva secunde.

Aș vorbi cu Seba, dar sunetul apelului se pierde undeva în gol, așa că bâțâi când un picior, când altul și nu pot iar să nu mă întreb de când durează povestea cu cealaltă, el a zis atunci că abia se îndrăgostise, de câteva săptămâni, asta înseamna decembrie, noiembrie, Alexandra spune că l-a văzut de acum un an cu cineva. Din vară. De ce nu mi-a zis Oana nimic? Cum de i-a primit în barul ăla în care sunt peste tot fotografiile mele și e ca și cum aș fi și eu acolo? Cum de nu mi-am dat seama? De ce nu mi-a zis

nimeni nimic? Mă uit la Bruno, care s-a obișnuit cu faptul că vorbesc singură. Ba chiar ciulește urechile. Ies pe hol și mă încălț.

– Sunt gata, zic.

Câinele vine cu lesă cu tot, c-așa e cu ăștia dresații. Ieșim.

– Hai, du-te și fă pipi, apoi am treabă, îl îndemn, dar el o ia la goană deja după prietena lui Mia, tot un rottweiler, iar eu rămân cu lesa în mână și caut o bancă.

Mă așez, trag câteva fumuri și, când să am senzația că mă liniștesc, mi-aduc iar aminte de buletin. Futu-i mama mă-sii, poate dacă mă mai uit o dată în rucsac, îmi zic și încep să cotrobăi, dar tot ce găsesc nou acolo e fularul maică-mii și aproape că îmi vine să plâng. Și de nervi, și de neputință, mă înduioșează și femeia asta exact când nu trebuie. Cine croșetează vara fulare? O fi ea super rațională și prevăzătoare, dar nici chiar așa. De când a murit tata, parcă nu mai știe ce să facă. Nici despre el nu vrea să vorbească, nici despre ce simte ea. Uneori, o testez. Arunc câteva cuvinte-cheie – singurătate, frică, moarte – și ea brusc virează spre subiectele ei preferate. Unu: mâncarea. Ce ar vrea și ce aș vrea să gătească. Ciorbă de pui salată de vinete cartofi prăjiți ciuperci umplute prăjitură cu mere sau zmeură... Tot felul de mâncăruri, de-a valma, pentru fiica ei pe care o vede o dată pe săptămână și care nu e niciodată suficient de flămândă. Doi: meteo. *Azi 35, la noapte 18, mâine 36, joi 37, vineri se răcește. O să plouă. Sau o să ningă. Sau...*

O porcărie! Povesteam într-o zi cu Carmen, despre cum provenim noi dintr-un șir lung de femei care și-au asumat roluri de bărbați. Bărbați care ar fi trebuit să le fie soți, frați, iubiți, tați; niște femei care au pus capac peste capac să astupe golurile lăsate de ceilalți. Niște femei care s-au asprit, încrâncenat, camuflat sub o crustă atât de tare, că nimeni nu a putut să mai ajungă la ele. Eu nu vreau să mai astup nimic. Nu mai vreau! Uneori, colegele mele de la școală vorbesc despre mamele lor. Tot felul de mame: dominatoare, bigote, inhibante, mame care le fură aerul, spațiul, care le dau târcoale, le împrejmuiesc și le atacă așa, ca niște păsări de pradă. Sau mame prietene. Emancipate. Cu care poți să povestești despre orice temă posibilă.

Cum ar fi să fim și noi așa? Că tot am vorbit cu psihologul despre sexualitatea confiscată. Frigiditatea multor femei e cauzată de tendința mamelor lor de a le considera încă fete și de faptul că ele se complac în rolul ăsta. Cum ar fi oare să-i spun maică-mii despre cum e să fac dragoste cu Seba și să nu simt nimic, doar un corp străin introdus în corpul meu, străin și el? Cum ar fi s-o întreb de ce nu am văzut niște semne de afecțiune între ea și tata? Când au încetat și de ce? Ce i-a ținut împreună? Asta se întreba și ne întreba într-o zi la fumoar aia de istorie, șocată că o părăsise iubitul ei. *Cum e la voi? Cum rezistați?* O fi o probă de rezistență?

Îndes fularul înapoi în rucsac și oftez. Aș vrea să stau așa, pur și simplu, cu privirea agățată de cerul ăsta albastru deschis și de norii ăștia incredibil de mari, de albi și de pufoși. Fără ca altceva să mai zumzăie în cap. Să fie liniște. Ca-ntr-un film bun, în care tăcerea e o aură în jurul personajelor. Și să fumez o țigară lungă, lungă, care să nu se mai termine și...

– Femeia lui Dumnezeu, ia-ți javra de-aici sau ține-ți-o mai bine, că uite ce face!

S-a dus toată magia. Fix în fața ochilor mei, pe care nu-i ridic din pământ, s-au oprit niște ciocate negre. Urâte cizme, niciodată nu le-am suportat, mă gândesc în timp ce trag aer în piept ca să înfrunt urgia. Surpriză! Bruno aleargă după un pincher, dar ăla nu pare deloc deranjat, ba chiar el latră mai tare. Ciocatele negre, în schimb, se uită urât la mine.

– Lesa aia nu trebuie să ți-o agăți de mână, să știi, nu e brățară!

Aș zice ceva, dar nu știu ce. Între timp, Bruno a venit lângă mine. Îl mângâi pe cap și îndrăznesc să mă uit la femeia asta, care continuă să vorbească și îmi pare rău pentru ea, pentru mine, nu e prima dată când o văd în parc și mereu mi s-a părut frumoasă, așa, în genul lui Robin Wright Penn, înaltă, suplă, blondă, trecută clar de 40, dar cu o anume eleganță. Chiar am auzit dimineață, la știri, că fiul lui Robin e arestat pentru posesie de droguri, probabil și ea e supărată acum și urlă la cineva, așa cum asta urlă la mine, o fi o zi proastă pentru femeile blonde, frumoase, 40 plus, îi pun lesa lui Bruno, zic *hai* și plecăm.

Intrăm în casă și simt cum vibrează telefonul. E Seba, îmi zic bucuroasă, arunc tenișii din picioare, îl las pe Bruno să lipăie niște apă și mă sprijin de ușă, căutând rapid confirmarea. Nu e Seba, e maică-mea, de care nu am chef. Mai sunt și niște mesaje pe Whatsapp, de la Carmen, că vine târziu și că nu știu ce, niște like-uri pe Facebook de la Cristi Dorneanu și, imediat după, citesc *Prietenul tău Sebastian Radu a fost etichetat într-o postare*. Dau click și apare o poză în care Seba arată spre o inimă mare, roșie, pictată pe un zid, și de zidul ăla se sprijină o tipă. Deci femeia și inima împreună, pe fundal, și zâmbetul lui frumos, care ocupă tot ecranul. Ce idiot, îmi zic și simt cum îmi curg niște lacrimi de nicăieri, eu l-am dus să vadă inima aia, mai demult, undeva la ieșirea din oraș. A fost o dimineață frumoasă atunci, am ajuns chiar când să răsară soarele, era o lumină caldă și difuză, Seba era fericit. Așa cum pare și în poza asta, dar lângă altcineva.

9.

Inspir, expir. Inspir, expir. 2-4. Cum m-a învățat Carmen. Bine că am apucat să mă dau jos de pe bicicletă și nu am căzut pe undeva în stradă. Nu mai amețesc așa rău. Mă țin de bancă și încerc să fixez ceva cu privirea. Un copac. Sau banca cealaltă. Inspiir profund. Expirrrr. 2-4.

Inspir. Expir. Și după câteva exerciții din astea, îmi aprind o țigară. Nimeni nu crede că pentru mine țigara funcționează ca antidot în atacurile de panică. Post atacuri de panică, mai exact. Trag câteva fumuri și mă liniștesc. Mai demult, am citit pe undeva că incașii foloseau tutunul ca să-și potolească senzația de foame și să-și întărească trupul împotriva oboselii. Sau îl considerau remediu pentru migrene și astm. Se poate și așa. Tutunul-medicament. Medicină alternativă.

Mă simt atât de obosită, că-mi vine să mă întind și să dorm până nu mai știu de mine. Dar cum asta nu se poate deocamdată, las bicicleta rezemată de zid și mă așez cuminte pe bancă, sting țigara și mă gândesc la următorul pas: trebuie să îmi fac curaj să intru. Deși n-aș ști să zic clar la ce m-am așteptat venind înapoi. Să-l întâlnesc și să discutăm despre poza aia cu o altă femeie? Dacă e aici cu ea? Ce să vorbesc cu ei ? Despre ce?

Toată viața am încercat – și mi-a și reușit, de cele mai multe ori – să fiu discretă. Poate de la mama e chestia asta, și acum țin minte cum zicea mereu să nu mai vorbesc tare că ne aud vecinii, taică-meu era și el atenționat de când deschidea gura, *mai încet, că ne știe toată lumea*, totul trebuia să se petreacă ușor și pe muțenie. Oricum, am încercat întotdeauna să trec neobservată. Nu am vorbit niciodată în public despre evenimente care mă priveau personal, n-au știut decât foarte puțini oameni când m-am măritat, când a murit tata, iar despre divorț știu și mai puțini. Ora aia de azi

a fost o excepție, aș fi putut să mint, e drept, dar m-am pierdut și am zis adevărul. Sunt femeia de pe margine, le-am spus mereu și celor pe care i-am iubit, ca un fel de avertisment, sunt în afară mai mereu, acolo e zona mea de confort. O vreme mi-a și plăcut așa, eram un fel de observator neutru, nu mă implicam prea mult, nu doream prea mult, era mai sigur. În timp, însă, am trecut în cealaltă extremă. Am ajuns să urăsc cumințenia asta idioată care mă caracterizează, incapacitatea de a mă exterioriza, de a-mi savura plăcerile. Timiditatea, frustrările, orgoliul stupid. La mine totul se consumă încet, parcă în reluare. Între gesturi și emoțiile sau gândurile care le-au provocat există o distanță suficient de mare, încât să se ducă dracului orice urmă de spontaneitate. Calmul meu nu este calm, liniștea mea nu este o liniște, sub aparențele astea există o viermuială de gânduri, presupuneri, temeri, i-am explicat lui Seba de la bun început și el a zis că tocmai asta îi place și mai mult. Tac mai mereu, dar e o tăcere care mă sufocă. Eram prin liceu când, de gura mamei, îmi făceam măști de tărâțe și miere, să scap *de coșurile alea urâte*. De cele mai multe ori, stăteam cu pasta pe față până începea să mă strângă, orice mișcare devenea o grimasă, mai picau și tărâțe pe jos, de parcă m-aș fi descompus. Dar mie îmi plăcea, mă mânca pielea și continuam să stau așa și nici acum nu știu dacă voiam să-i fac în ciudă mamei sau era doar din inerție. Îmi imaginam că mi se va desface chipul în felii-feliuțe, și tot corpul, mâinile, picioarele. O grămadă de tărâțe, asta să rămână din mine, la picioarele mamei-mii.

Iar acum Seba apare cu fotografia asta, iar eu simt că furia mea începe încet să se descompună în particule mici de tristețe. Așa mi se întâmplă mereu. Agitația durează puțin și e urmată de o mâhnire atât de adâncă și goală, încât am impresia că tot ce sunt eu se scurge ireversibil și rămâne doar un schelet. Din mine, aia care a început ziua alergând încrezătoare, nu a mai rămas nimic. Sunt deja altcineva, altcineva ăla nasol, cu care m-am întâlnit după despărțirea de Andrei și cu care am crezut că am ajuns la un acord de pace.

Amețesc. 2-4, din nou. Între exerciții, îmi dau seama că nu mai am cum să ajung la psiholog. E deja 4 și 10 și eu sunt în celălalt capăt al orașului,

pândind în fața barului în care vine Seba după repetiții.

Gata! Mă ridic, traversez și intru. Mă ridic, traversez și intru. Dacă a terminat, sigur e aici. Dacă nu, stau și îl aștept. Așez pas după pas, concentrată să fixez bine o linie imaginară, țin bicicleta de ghidon și asta e bine pentru că e rece și parcă răceala îmi mai domolește fricile

Intru, văd rapid că nu e nimeni, răsuflu oarecum ușurată, am timp să mă liniștesc totuși, să nu fac scandal, nici nu știu cum se face scandal, de fapt, așa că mă așez la masa noastră și încerc să-mi țin bine gândurile în cap.

– Seba a fost pe aici? îl întreb pe Horia, după ce îi cer o cafea mare cu lapte și mentă. Adică azi a trecut pe-aici?

– Hm, nu. Nu cred. Eu nu l-am văzut.

– L-am văzut eu dimineață, pe la 8, a luat o cafea și a plecat, îmi strigă Mara de după bar.

– Ok. Mersi.

Pfuuu, ce mă disperă tipa asta, tot timpul cu urechile alea ciulite, aude tot, vede tot, bârfește pe toată lumea, dar așa, cumva inofensiv, că nimeni nu se supără de-a dreptul pe ea. Numai eu. Mă enervează și pentru că are o privire alunecoasă, vicleană și, deși pare a fi prietenoasă cu toți, sunt covinsă că nu dă doi bani pe nimeni. Seba zicea că sunt geloasă, pentru că au avut ei o aventură acum ceva ani, dar nu e asta. Cu atât mai mult cu cât eu mai degrabă le-am admirat pe fostele iubite ale iubiților mei. Ba chiar mi-a plăcut de ele mai mult decât de mine, mi s-au părut niște alegeri mai bune, erau mai frumoase, mai vesele, mai puternice, mai... Pe iubita lui Seba din facultate am început să o urmăresc pe Facebook, e o pictoriță super interesantă, am ascultat și o emisiune la radio la care a fost invitată, e ușor rârită și râde zgomotos, nu are cum să treacă neobservată vreodată, spune chestii amuzante, pare relaxată, are un *vibe* bun, cum zice Seba când îi place de cineva. *E faină, dar s-a însurat cu tine*, încerca Oana să-mi ridice moralul, *nu cu ea*. Dar de ce cu mine, mă întrebam, eu nu m-aș fi ales. Oricum, Mara e în temă cu fotografia de pe Facebook, am reținut că a dat *like*, acum o văd că se uită la mine lung și aproape că m-ar întreba ce se întâmplă, dar încă nu are curaj. Horia, în schimb, e la fel ca întotdeauna:

relaxat, îmi face cu ochiul când îmi spune: *Avem cheesecake, vrei?* De parcă am fi prieteni vechi. Într-un fel, suntem, pentru că vin în barul ăsta de cel puțin cinci ani, Seba vine aproape în fiecare zi, e chiar un fel de acasă pentru el.

Aș sta puțin ghemuită. Parcă iar mă apucă amețeala. Mă ridic și mă îndrept spre terasa din spate, e mai degrabă o curte ponosită, dar numai bună pentru fumat, mai ales de când ne prigonesc ăștia de prin toate spațiile publice. Simt că vibrează telefonul. Mama din nou.

– Alo? zic încet. Alo, zic iar, puțin mai tare, că maică-mea nu mai aude bine. Da. Bine, beau o cafea. Cine s-a împăcat? Felicitări?! Doamne, măi, mamă, ce naiba, pune-ți ochelarii ăia! Nu, dragă, nu sunt eu. E alta.

Zic *e alta*, închid, fumez și încerc să fiu atentă la versuri, numai că Mara e cu ochii pe mine, a venit și aici, vocea lui Cohen șoptește *so long, Mariannne* și, uite-așa, concentrându-mă intens la numele ăsta, M A R I A N N E, mă pufnește râsul și aproape că mă înec cu fumul de la țigară. Eu, care nu râd decât extrem de rar în hohote, mă simt acum ca la cascadorii râsului. Maică-mea asta cu gafele ei e incredibilă, e din teatrul lui Ionescu, că tot nu îi prea place ei, dar uite că s-ar potrivi acolo, n-aș fi crezut până azi. Râsul meu plin și gogonat răsună în toată curtica asta, Horia apare de undeva și râde și el, nu știu de ce, și ascultăm mai departe: *Now so long, Marianne,/ It's time that we began to laugh,/ And cry and cry and laugh about it all again.* E ciudat cum se potrivesc lucrurile, îmi spun, mă-ntorc la masă, apoi mă gândesc că aș putea să mă mai uit la poza aia, ca să văd și eu mai bine cu cine mă înlocuiește, dar nu apuc să deschid telefonul, că văd că sună iar, e Carmen. Nu vreau să mai aud pe nimeni numai că, așa, ca într-un vis, când ridic ochii, o văd pe geam afară cum bate ușor și îmi arată râzând telefonul. *Carmen* scrie mare pe display, Carmen, în mărime naturală, se așază și la masa mea, spulberând liniștea când șoptește conspirativ:

– Eram sigură că te gălesc aici. Parcă aveai o zi super plină...

– Chiar am, dar m-am hotărât să fac o pauză scurtă, zic pe un ton ușor înțepat.

– Te cred și eu, spune amuzată în timp ce îl privește pe Horia, care așteaptă să ia comanda. Eu nu vreau nimic, mersi, am trecut doar s-o salut pe doamna, dar revin cu drag data viitoare.

Și zâmbește iar și deja mă enervează, dar nu arăt nimic, doar o privesc cum stă dreaptă, picior peste picior și bate un ritm numai de ea știut.

– Ce seamănă ăsta cu Luke Perry, nu?!

– Mda, oarecum.

– Pe dracu' oarecum! Zici că e el, dar varianta pozitivă, cu zâmbet. Acum înțeleg de ce vii pe-aici așa des, spune râzând.

Adevărul e că atunci când eram în generală și ne uitam la *Beverly Hills 90210*, eram leșinată după Luke. Aveam un caiet în care îi scriam, lipeam poze, îi desenam inimioare. De ziua lui, pe 11 octombrie, sărbătoream și eu. Lui Carmen îi plăcea de Jason Priestley, care părea senin și normal – cel puțin personajul lui, Brandon, așa era –, în timp ce Dylan al meu, întunecat și trist, mă aștepta să-l salvez.

– Cred că mergea la grădiniță când ne uitam noi la film, adaugă și râde iar.

Mă uit la ea, mă uit la Horia, care îmi zâmbește din nou și îmi dau seama că are dreptate, cred că e cu vreo 10 ani mai mic decât noi, la asta nu m-am gândit până acum, m-am mulțumit mereu cu faptul că seamănă cu Luke și chestia asta mi-a dat un sentiment de familiaritate. Iar acum, de când omul ăsta a murit, mă uit la Horia cu și mai mare drag. În alt context nici nu îl știu și nici nu aș vrea, îi spun lui Carmen, care nu pare să creadă nimic, iar asta mă enervează de mor, așa că, ostentativ, mă afund și mai tare în fotoliu și îmi încrucieș brațele. Nu-mi place când apare așa, din senin, dar tot eu sunt aia care spune, cinci minute de tensiune mai târziu:

– Trebuie să merg acasă. Adică la Seba. Să văd de buletin. Ultima dată când ne-am întâlnit, să schimbăm numele de pe contractul de la cablu, am avut nevoie de el. Poate a rămas printre actele alea.

– Deci gata, semnele arată că trebuie să mergi la notar sau cum?

– Hai, lasă-mă!

– Glumeam, Rucsandra, nu te mai ataca așa!

Se uită la mine câteva secunde, fix, se uită la inelul ei mare, cu desen abstract în galben albastru, apoi iar la mine:

– Am văzut poza. Nu pot să cred că e atât de prost. Să te afișezi așa, cu o zi înainte de divorț! Numai când mă gândesc și mă enervez! Bine că scapi de el, pe bune!

– Poate e îndrăgostit!

– E pe dracu'! Și chiar dacă ar fi, nu se fac chestii de-astea!

Tac, nu are rost să mă enervez și mai tare, din păcate însă o aud iar:

– Totuși, nu vrei să vorbești cu notarul ăla, să vezi cum se procedează, cum puteți împărți? Să te alegi și tu cu ceva din toată povestea asta cu Sebastian, nu așa, ca fiica ploii?

Ce ciudat sună „Sebastian“! Ea și maică-mea îi zic mereu numele întreg și tot timpul am avut senzația asta ciudată că vorbim despre persoane diferite. Nu l-au plăcut niciodată, e drept, poate și de-asta numele lui sună grav când îl rostesc ele. Sebastian Radu. Rucsandra Radu. Rucsandra Iancu. Ian-cu.

– Nu vreau nimic de la el.

Asta zic de când am plecat de acolo: în afară de cărți, nu țin la nimic în mod special și am de gând să divorțez așa, în stil Ștefan Gheorghidiu, adică *să-i las lui tot trecutul*. Ce mi-a plăcut fraza asta când eram în liceu, ce tare l-aș fi îmbrățișat pe Ștefan când aveam vreo 18 ani!

– Nu vrei nimic de la el, dar stai la mine de atâtea luni și nu ai bani de o chirie ca lumea! Casa e a lui, clar, dar în șase ani niște bani ai băgat și tu acolo și pentru asta eu zic că merită să lupti!

Cum au venit replicile astea, ca niște palme peste ochi, jap, jap, cred că nici Carmen nu a vrut să iasă așa, o văd că se ridică, vine, mă pupă pe frunte, merge spre ușă și iese la fel de rapid cum a intrat.

– Hai că mă grăbesc, ne vedem mai târziu! Am vrut doar să văd cum te simți, e bine să te știi pe mâini bune, zice și se uită iar spre Horia.

Noroc că el nu aude chestiile astea de acolo, din spatele barului, însă tot mă înroșesc, de-ar pleca odată, mă gândesc, și-i fac cu mâna.

Iau telefonul, mă uit la ceas, e încă 4:52, e posibil ca Seba să apară după repetiție totuși, așa face mereu, mai stau puțin. Deschid Facebook-ul. Nu

mai e pe nicăieri poza, intru direct pe profilul lui. Fața tipei nu se vede prea bine, focusul e pe el și gest. E etichetat de ea, Valentina Lefter. Deci Valentina Lefter. Am un elev Lefter într-a X-a C. Sper că nu sunt ceva rude, mai bine să văd dacă la familie apare vreunul Ionut, îmi trece prin cap repede. Nu. Doar o verișoară, Mihaela Buda. Perfect. Privesc poza de profil. Nimic formidabil. E șatenă cu ochi căprui, față rotundă, la prima vedere pare absolut normală. Nu cred să aibă mai mult de 23-24 de ani. La data nașterii scrie doar 4 aprilie. 4 aprilie. Ce zodie e asta? Berbec. Parcă. Foarte bine, una căpoasă îi trebuie. El e Leu. *Voluntar Crucea Roșie. Studii: Colegiul Național Ion Creangă, Facultatea de Litere.* A terminat acum doi ani. Deci are maximum 25. *Litere*, ar fi putut să mai varieze și el. *Locul de muncă: Librăria Blecher. Str. V Babeș nr. 10.* Cum ar fi, oare, să-i fac o vizită?

Cu întrebarea asta zumzăind în cap, îi fac semn lui Horia să-mi aducă totuși și cheesecake-ul ăla, o viață am și aia e așa cum e, nu mai vreau și restricții alimentare. Îl aduce și mai spune și că se bucură că am trecut pe acolo după atâta timp și că îi pare rău de ce s-a întâmplat cu Seba. Deci știe. Toată lumea știe. Că Seba m-a lăsat pentru una mai tânără. La asta se va reduce toată povestea. Ca să nu mă mai gândesc, revin la pagina de Facebook, deși simt cum mă înroșesc de rușine, îmi vine să cer niște cuburi de gheață de la bar și să le pun pe față, până o să amorțesc de frig. Mă ridic și merg repede la baie, dau cu apă rece de câteva ori și stau așa, aplecată la chiuveta aia și aștept să-mi revin, deși nu știu dacă o mai fi posibilă chestia asta vreodată, cred că sunt un om iremediabil stricat, poate c-ar trebui să îmi intre asta în cap și gata.

Cu gândul ăsta mă-ntorc la masă, mă așez, deschid iar pagina și citesc: *Sporturi: handbal, fotbal, Real Madrid, echipa preferată.* Huooo! *Muzică: Martin Buttrich* – habar n-am cine e ăsta –, *Mihail Escu* – la fel –, *Tom York* – Slavă Domnului! *Filme: seria The fast and the furious* – nu îmi vine să cred! –, *Tangled, Madagascar.* Trăiește în desene animate, dar nici nu mă mir, având în vedere vârsta. *Vizite: Arcuș* – ăsta era locul meu preferat. *București.* Am rămas privind aiurea dincolo de fotografii. Și Seba a tot mers

în București anul trecut cu un proiect, în timp ce eu încercam să-mi dau seama cine a fost taică-meu și cine sunt eu și alte *rahaturi din-astea inevitabile după moarte unui părinte*, cum ar spune Carmen. Măcar ea s-a lămurit repede, a murit tatăl ei și mort a rămas, a vândut casa în care stăteau ai ei, i-a luat maică-sii o garsonieră și cu restul de bani și-a deschis agenția. Cică *E prima dată când mă bucur că a existat taică-meu*, așa a zis atunci și mi s-a părut super cinică toată faza. Dar ce să mai zic de sentimentul meu de ușurare când mă trezesc dimineața, după ce îl visez pe tata și îmi dau seama că, totuși, e mort? N-aș fi crezut că pot să simt așa ceva. Și doar am încercat să fac totul așa cum a trebuit... Cum am crezut eu că trebuie. I-am citit în fiecare noapte de priveghi dintr-o carte, aia a lui Hillary despre Everest. Am fost atentă la înmormântare la tot ce citea preotul despre el, deși aveam senzația că vorbește despre altcineva. Aceeași senzație am avut-o și când am scris necrologul. Era născut la data de ..., fiu al ... și al ..., soț al ..., tată al... A existat un singur moment când mi-am dat seama că atât a fost, a murit și toată povestea asta cu tatăl, fiica și familia disfuncțională s-a încheiat: atunci când am aprins lumânarea și am privit cum sicriul aluneca spre groapă. Apoi am mai aprins lumânări, am mai mers pe la biserici, am crezut că o să fim liniștite. Și uite că eu numai liniștită nu sunt, e mai rău, mi se pare că îl car după mine peste tot și e o prezență dintr-aia incomodă, ca o haină udă, care atârna greu și încurcă, ce dracu' e asta, m-am tot întrebat și mă tot întreb, de ce nu pot să trec peste?

Sună telefonul și tresar. E Oana, nu am chef să vorbesc nici cu ea, cel puțin până nu mă lămuresc ce știa și ce nu, așa că dau pe silențios, închid și Facebook-ul și aștept nici eu nu știu ce. Mi-e dor de o zi dintr-aia în care să nu am nimic de făcut, o zi care să se întindă în fața mea ca o plajă pustie, o zi limpede și senină, fără pic de nor, fără să mă mai gândesc la ai mei, la divorț, la școală. Cred că ar putea fi frumos.

Nu pot să ating/ Cuvintele ce-ncet se sting/ Nu pot fi altul decât sunt/ Mă înspăimânt... Kumm se aude la radioul din bar, Horia fredonează și el, iar eu revăd o imagine cu mine și cu Seba, în Vamă, la un concert cu ei.

Vreau să se termine ziua asta și mai ales ziua de mâine, pentru că întotdeauna am urât schimbările, mă sperie, eu vreau rutină, fir-ar să fie, toată copilăria mea am vrut ca eu și mama și tata să avem ritualurile noastre, să existe o ordine în familie, să fie totul previzibil. Să am și eu un sentiment de siguranță. Târziu, după ce m-am prins că în casa aia nimic nu e controlabil, am plecat unde am văzut cu ochii. Mă întorceam seara târziu, când totul părea liniștit: mama era obosită, cu privirea lipită de televizorul din sufragerie, tata sforăia în camera mică și eu fumam niște țigări în bucătărie, cocoțată pe un pervaz suficient de lat cât să nu îmi dea vreo senzație de vertij. În timp, serile au devenit zile, iar zilele s-au transformat în săptămâni de absențe. Și uite, acum îmi dau seama că și în ultimul an cu Seba a fost la fel, aveam grijă să ajung mai târziu sau să plec mai devreme, aproape fără să îmi dau seama. La început, i s-a părut distractiv, după care a devenit tot mai tăcut, iar eu tocmai de liniște simțeam nevoia, așa că m-am bucurat.

Mă uit la ceasul de pe perete, deja e 5, la seară trebuie să ajung la 7, fac niște calcule repede, e clar că nu vine azi aici, poate e acasă, mă duc acasă, ce poate să se întâmple mai rău, mă întreb retoric în timp ce îi fac semn lui Horia că vreau să plătesc.

– Hei, stai puțin, zice, dă-mi, te rog, telefonul.

Mă roagă să-l deblochez, și-l văd că scrie acolo ceva, *e numărul meu*, spune el zâmbind, *dacă ai chef, mi-ar plăcea să ne vedem mai târziu*.

10.

– Mi-am dat seama că Otilia aia e o fată super deșteaptă! Știam, dar mi-am reamintit azi, la ăia de-a XII-a. Și mi-a picat bine chestia asta. Pentru că alegerea ei e una pur rațională. Dincolo de fluturi în stomac și *happy-ending*-uri, o femeie vrea ca bărbatul din viața ei să îi transmită sentimentul de siguranță. E o chestie instinctuală. Da, mă, Carmen, nu mai râde, că așa e, zic în timp ce caut inutil prin dosarele cu acte pe care Seba se pare că le-a pus aiurea prin bibliotecă, de nu mai găsesc nimic.

Ce l-o fi apucat? Bine că nu a schimbat și cheia, că stăteam prin fața porții ca o amărâtă. Nu, nu ca o amărâtă, ca o străină. Da, străină. Între timp, Carmen turuie și trebuie să răspund:

– Da. Da, mă, eu cu Seba eram tot timpul pe margine, la limită cumva, înțelegi? Mai degrabă eu îl protejam pe el, nu invers. Cred că așa a fost de la bun început, dar nu mi-am dat seama, că eram îndrăgostită. Sau poate pentru că era mai mic, poate pentru că voiam să fiu altfel decât în relația cu Andrei. Că atunci, parcă, mereu l-am pus pe el la încercare, pentru că mi se părea că nu merit să fiu iubită. Și cu Seba, da, mă, mi-am dat seama că merit!

Carmen râde așa de tare, că trebuie să îndepărtez telefonul de la ureche. Mă pufnește râsul și pe mine. Totuși, încerc să ignor faptul că singura prietenă pe care o mai am face mișto de mine pentru că-mi psihanalizez căsnicia la telefon.

– Hai că facem o ședință acasă cu prietenul Jack, zice și râde iar.

Ea nu bea altceva în afară de Jack Daniels. Dar până acasă mai e ceva timp, iar eu pur și simplu trebuie să duc raționamentele astea până la capăt și singură nu pot, trebuie să mă asculte cineva, să verifice.

– Și după ce a murit tata, eu am tot încercat ca el să își vadă de teatrul lui, și de muzica lui, și de prietenii lui. Să nu îl afecteze stările mele. Să nu îl deranjez. Și chiar în zilele alea cu înmormântarea, nu am zis nimic, am umblat de colo-colo ca hăbăuca, numai să nu-l încarc, să se concentreze, că avea premieră.

Nu-i mai spun că nici atunci când am ajuns la morgă nu l-am sunat, nici când am luat lucrurile îngrămădite într-un sac negru, nici când am mers la primărie să iau certificatul de deces. Am făcut toate astea singură, fără el, fără mama. Doar eu. Revin, cu o voce nervoasă:

– Și acum zice că am fugit. Că moartea lui taică-meu m-a schimbat. Normal că m-a schimbat. Dar de fugit n-am fugit nicăieri. Ok. Da, știu, Ai dreptate. De ce nu vorbim toate astea acasă? Pentru că nu ești niciodată singură. Tu, da. Bine. Mă voi liniști. *Și când voi fi liniștit, voi scrie un vers./ În care veți vedea că sunt părăsit.* E Bacovia, mă, așa mi-a venit acum. Gata. Te las atunci. Voiam doar să îți spun faza cu Otilia. Te pup. Aaa, mai am o chestie! Horia mi-a dat întâlnire. Ăla din bar, Dylan/Luke Perry. Previzibil? Nu, nu era deloc previzibil. Ok, bine, te las. Pa.

Nu pricep cum de Carmen înțelege mai repede decât oricine anumite chestii. Când m-am dus noaptea la ea și i-am spus că eu și Seba vom divorța, a zis *Previzibil*. Acum zice la fel. Când îi povesteam chestii din relația mea cu Andrei, strâmba din nas și zicea la fel. *Previzibil*. Și când îi povesteam chestii frumoase strâmba din nas. I-am zis odată de surpriza pe care mi-a făcut-o Andrei de ziua mea, că m-a așteptat la facultate și am plecat cu o mașină a unor amici până în Sfântu Gheorghe, că știa că îmi doresc să văd un spectacol de la teatrul de acolo. Și tot drumul am cântat și am mâncat tort cu mentă și cu ciocolată și m-am simțit super bine, și la spectacol la fel, numai la întoarcere m-am întristat că am apucat să vorbesc la telefon cu mama și mi-a zis că acasă era haos, ca de obicei. Și Andrei a crezut că el e de vină pentru supărarea mea, și s-a supărat și el, că niciodată nu știe la ce să se aștepte cu mine. *Ești ca un pumn în stomac*, mi-a zis atunci, iar mie mi-au dat lacrimile. *Asta a zis*, i-am povestit lui Carmen, și ea mi-a răspuns *E imatur, nu așa reacționează un bărbat. Dar cum?* am

Întrebat și eu și a început să râdă: *Nici eu nu știu!* Mi-a fost tare dragă atunci și parcă m-a și înduioșat puțin cum încercam noi să găsim niște bărbați altfel decât tații noștri, dar tot peste dintr-ăștia dădeam. Nesiguranța aia agresivă a lui Andrei îmi era cunoscută, și am mai experimentat-o de câteva ori până l-am lăsat acolo pe munte, cu ea cu tot. Seba nu se temea de mine, nu era deranjat de nicio reacție mai altfel. Prima noastră întâlnire oficială a fost la un spectacol. Se numea *Mai întâi te naști*. Așa tare m-a emoționat că, după ce am ieșit de acolo, câteva ore nu am fost în stare să vorbesc. Erau tot felul de imagini care mi se amestecau în cap: cufărul în care se pitește Lili, dansul lui Viktor, care tot spune ceva despre trenurile de marfă, Nymse cea zbârlită cu un ghiozdan-cutie de poștă, toate astea și altele mi se părea că îmi vorbesc mie în mod special, mă răscoleau, așa că, pur și simplu, o vreme am tăcut și m-am gândit la ele și la mine, iar lui Seba nu i s-a părut deloc aiurea, nu m-a sâcâit cu nimic, m-a acceptat așa. Cred că ăsta e cuvântul potrivit, m-a acceptat, și momentul ăla a fost decisiv pentru că mi se părea că și eu sunt ca un personaj de-acolo, bolnav, singur și avid de afecțiune, dar nu mi-a mai fost rușine cu asta.

Iar mă simt obosită. Îmi vine să mă așez pe pat, dar mă răzgândesc repede, ăsta nu mai e patul meu, și mă întind pe jos. Podeaua e un spațiu neutru. Îmi plimb ochii pe pereții vopsiți în culori diferite și îmi imaginez că sunt într-un cub rubik. Asta a fost camera mea preferată. Am spălat pereții ăștia împreună cu Seba, am dat cu lavabil, a fost ideea mea să aibă fiecare altă culoare, așa că acum, dacă vreau melancolie, mut privirea pe verde palid. Dacă vreau o senzație de căldură și afecțiune, merg pe cărămiziu. Și dacă vreau energie, lipesc ochii de tavan, acolo e un galben-soare.

Tot noi am înșirat într-o ordine total alandala sforile, pe care am agățat zeci de fotografii. E aici prima fotografie pe care o am cu Seba și cu Oana, chiar înainte de a se muta de la bloc, noi aveam 10 ani și el 4. Eu sunt în stânga, cu o helancă albă și o fustă creață, scurtă, îmi țin mâinile pe lângă corp și încerc să zâmbesc. El, în mijloc, într-un tricou pe care e desenată o mașină. Are pantaloni scurți, o șapcă pe cap și râde. În dreapta e Oana, mai

înaltă decât amândoi și slabă, așa e și acum, cu un trening roșu. Asta e prima noastră poză împreună. Mai e o poză de la reîntâlnire, din barul Oanei. Ajunsesem și eu în sfârșit la o petrecere într-un bar pe care îl lăuda toată lumea pentru atmosfera mișto și concerte și acolo am realizat că proprietara e Oana mea din copilărie. Pe Seba nici nu l-am recunoscut. Chiar am întrebat-o pe soră-sa cine e DJ-ul, că mi se pare foarte bun, a pufnit-o râsul. I-a făcut semn să vină la noi, și el, când m-a văzut, m-a luat în brațe și m-a pupat pe obraji. *Marea ta dragoste de la 4 ani*, a zis Oana și Seba a aprobat entuziasmat, iar eu m-am înroșit, încercând să vizualizez în locul bărbatului frumos din fața mea puștiul de demult. În nici o lună, revedeam casa bunicilor lui și într-o jumătate de an ne căsătoream și ne mutam acolo. În poză am și eu niște căști pe cap și râd fericită – cum și eram, trebuie să recunosc; Seba are darul ăsta, atunci când e bucuros, de a face ca totul să fie extrem de plăcut, și cald, și intim. Apoi pozele cu cortul Mișu, cu care am umblat peste tot vreo doi ani, aici e pe o plajă, undeva la Corbu, poza cu primul Crăciun din casa asta, cu bradul și o groază de amici de-ai lui Seba împrejur, multe cadouri împrăștiate. Nunta, primăria, noi doi pe un câmp alb, cu zăpadă multă, multă, asta mi se pare foarte frumoasă – și știu sigur că și în ziua aia eram fericită, pot să și simt, când mă uit, cât de frig era, cum ningeă încet și cum era o liniște dintr-aia perfectă. Ningeă cu fulgi mici, iar cerul și pământul păreau să aibă aceeași culoare lăptoasă. Și mai e și asta, printre ultimele făcute, când suntem la un party în barul de la teatru, și Oana a tot insistat să ne facă o poză și a ieșit așa: Seba se uită fix în aparat, cu ochii ăia albaștri, senini, de husky, iar eu, tot spre aparat, dar cumva mai pieziș, îmi vine și părul în ochi, niciunul dintre noi nu pare prezent acolo, fiecare din alte motive. Credeam atunci că trecem doar printr-o criză, murise tata, eram cam praf, dar aveam senzația asta, ciudat de optimistă pentru una ca mine, că totul o să treacă și o să fim bine. Nu am fost. Uite-mă, câteva luni mai târziu, holbându-mă la pereți și întrebându-mă dacă o să mai am chef și curaj să mai pictez alții la fel.

That there,/ That's not me,/ I go/ Where I please,/ I walk through walls/ I float down the Liffey/ I'm not here,/ This isn't happening. Asta se aude din

boxe, am dat drumul din reflex de cum am intrat în casă, nu mă așteptam chiar la Radiohead, iar acum nu mai am chef să mă ridic să le opresc, cert e că nu e cel mai bun moment din viața mea pentru a asculta vocea lui York. Și orchestra de pe fundal. Și vocea de om aflat la un hotar. Tânguitoare. Fragilă. Și ciuda mea cea mai mare acum, că nu reușesc să mă adun și să-i înfrunt pe toți, că nu pot să fiu calmă și fermă. Fermă. Fermă. Și curajoasă. Să spun ce gândesc. Să nu mai fie viața asta a mea doar o probă de rezistență, de anduranță, o sumă de situații de-astea în care trebuie să suport mai mult decât să acționez. Vreau să am curaj să spun ce gândesc.

Când eram prin liceu, aveam un afiș în camera mea cu o tipă care se cățara pe o ditamai stânca. Poza era făcută de undeva de sus, iar focusul pica pe fața fetei. Privirea ei era atât de concentrată și atentă, încât mă fascina. Fata aia, care nu avea mai mult de 20 de ani, părea să știe ce e cu ea, părea fericită acolo, nu ca mine, care niciodată nu puteam să rezist prea mult undeva sau cu cineva fără să mă plictisesc și să mă-ntreb care-i rostul. O vreme, seara m-am culcat cu gândul ăsta, că o să merg la cățarat și o să stau prin munți, pe la cabane și o să fiu liberă și fericită. Pe munte am ajuns de multe ori de-atunci, dar degeaba. Câteva minute a fost liniște, în rest, aceleași frici, parcă și mai hidoase, mă asaltau și acolo, printre stânci.

Gata. Trebuie să-l opresc pe York. Stop.

Când veneam aici cu Oana la bunicii ei spuneam că vin la conac. Aveam vreo 6 sau 7 ani, încă mai credeam în tot felul de povești și îmi citise mie taică-meu, în puținele lui zile bune, niște legende despre conace boierești și eram fascinată de tot ce însemna mai mult decât apartament de bloc. Nu conta că acoperișul era praf și de multe ori ploua înăuntru, că gardul era putred, că iarna era foarte frig, iar sobele, neaerisite, scoteau o groază de fum. Noi ne jucam în grădină sau în verandă cu păpușile, urcam în pod, ne băgam în fân, alergam prin iarba mare și necosită până o încurcam, iarna făceam cazemate din zăpadă și îl mai necăjeam uneori pe Seba, care era un puști mic și alintat.

Camera asta era cea mai faină, pentru că avea și are soba de teracotă albă și un fel de balcon interior, un decupaj care seamănă cu o lojă. Acolo era

locul dorințelor secrete, așa ne plăcea nouă, mie și Oanei, să credem. Ne șopteam tot felul de lucruri, convinse fiind că vor deveni realitate. Eu chiar am zis la un moment dat că mi-ar plăcea să fie aia casa mea. Asta și pentru că mi se părea mie că un loc ca ăla l-ar putea face fericit pe tata, că tot zicea el mereu că la bloc se simte nelalocul lui. Îmi spusese asta odată, când era băut, dar eu eram prea mică să-mi dau seama, mi se părea doar mai vorbăreț și asta mă bucura. Prima dată, nu am înțeles ce e asta, „nelalocul“, și am întrebat-o pe mama, care m-a întrebat și ea de unde am auzit expresia, i-am povestit, ea l-a certat că vorbește numai prostii, în fine, mi-a părut rău că se simte așa și casa aia mi s-a părut o soluție pentru ca toată lumea să-și tragă sufletul în liniște. După nunta cu Seba, tata a venit de câteva ori pe la noi, a stat pe verandă în fotoliu, nu a zis nimic, dar cred că totuși i-a plăcut, pentru că a fumat mult și a zâmbit timid, așa, în colțul buzelor.

E o liniște perfectă și eu mă simt amorțită în timp ce umblu încet, dintr-o cameră într-alta. Nimic nu pare schimbat. În bucătărie, cana mea de cafea e la locul ei, în baie încă mai am câteva parfumuri și geluri de duș, pozele sunt la locul lor pe frigider, pe dulap, pe pereți, nimic rupt, nicio față nu lipsește, nu e tăiată, așa, ca-n filme. Și nu înțeleg cum naiba poate să locuiască aici așa Seba, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, cum de nu a schimbat absolut nimic? Cu câteva excepții, desigur, adică în baie mai e un parfum de femeie, *Scandal*, Jean Paul Gaultier, iar pe frigider e o fotografie urâtă, dintr-aia cu magnet, în care apar niște oameni pe care nu-i cunosc, plus Oana, Seba și o fată. Aia din poza de pe Facebook. Sunt la mare și Seba o pupă afectuos pe frunte. Simt cum mi se strânge puțin stomacul și mă las ușor pe vine.

Nero din vecini latră scurt de câteva ori și nu pot să nu mă întreb cum ar fi să vină acum cineva acasă. De fapt, cu el ar fi ok, cred. Dar cum ar fi să vină ea? Să deschidă ușa și să mă găsească aici cu fotografia lor lângă mine? Aproape că am frisoane numai la gândul că aș putea să o întâlnesc așa în casa asta, care pare să primească acum pe oricine, numai pe mine, nu. Poate s-ar panica. Sau poate ar râde. Sau ar crede că-s nebună. Sigur m-aș înroși. Vocea mi s-ar subția clar, Doamne, ce tare urăsc faza asta, că în

momente critice, când aş vrea să mă impun, eu par o mătă speriată. M-aş face că nu ştiu cine e: *Poftim? Eşti iubita lui Seba? Ce bizar, ce ciudat şi ce coincidenţă!* Şi aş râde. Poate că şi ea ar zâmbi, pentru că ar recunoaşte replica. Alt scenariu. Cum ar fi, de exemplu, eu să-i spun: *Uite, ia loc, să vorbim puţin. Eu sunt încă soţia. Poate vrei o cafea? Sau un ceai? Cum l-ai cunoscut pe Seba? La librărie? Căuta ceva anume? Poate chiar o carte pentru mine? Ultima dată l-am rugat să îmi cumpere el un volum de proză scurtă al lui Richard Ford, un american cu o privire extrem de senină. Ție ce scriitori îţi plac?* Sau varianta aia din *Anatomia lui Grey*, când apare soţia lui Derek la sfârşitul primului sezon, se uită la el, se uită la Meredith şi spune: *You must be the woman who's been screwing with my husband.* Sau...

Nero tace şi, poate de la liniştea acum greoaie, de la înserarea şi de la lumina asta specială de apus, care se furişează printre draperii, cine ştie, mai privesc o dată fotografia aia cu toţi la mare şi brusc simt cum mă apucă tremuratul. Pentru că acolo scrie „iunie, Modern, 2018“. Plaja Modern din Constanţa. Vara trecută. Ce făceam eu vara trecută? Taică-meu abia murise şi eu răsuflam uşurată. Încă mă simţeam bine, nicio urmă de vină, nicio întrebare supărătoare nu mă ameninţa de nicăieri. Preferam să nu mă mai gândesc la el deloc. Mergeam la baschet. Alergam în fiecare seară, de parcă efortul ar fi putut să spele gândurile.

Am fost un weekend pe munte vara trecută, în Bucegi, cu cortul. Trebuia să fim doar eu şi Seba, dar au mai apărut nişte amici de-ai lui. N-a fost rău, dar nici bine, cumva au trecut zilele alea fără să ne spunem nimic esenţial, aşa cum simţeam eu nevoia. La un moment dat, chiar am vrut să-i spun: *Băi, Seba, tu cum mai eşti? Mi-e dor de tine!* Dar nu am zis nimic.

Vara trecută, adică atunci când eu şi Seba ne gândeam că ar fi fain să avem un copil. Chiar el a zis chestia asta: *Nu vrei să facem un copil?* După ce eu încercasem cu un an înainte să deschid subiectul ăsta şi el zicea că vrea să mai fie liber, anul trecut se simţea în stare să aibă un copil. Cu mine. Am fost fericită, am făcut de câteva ori sex fără prezervativ – şi fără rezultat –, apoi au reapărut atacurile mele de panică, şi gândurile, şi neliniştea.

Vara trecută, când mă lăsam de fumat și adunam banii pe care i-aș fi dat pe țigări într-o pușculiță, pentru primul concediu în trei.

Vara trecută, când eu am avut senzația că, în ciuda tuturor celor întâmplare – moartea lui taică-meu, depresia mea – sau poate tocmai datorită lor, relația noastră ar putea să devină mai matură, mai coaptă, așa, ca o pâine dintr-aia arămie, de care făcea bunica lui aici, în cuptorul din grădină.

11.

Deja încep să îmi pierd răbdarea. Mă simt ca în clasa a IX-a, când m-a chemat directorul în biroul lui să mă felicite pentru locul I la olimpiada de franceză pe județ. Eram singura din liceu calificată la națională, numai că nu-mi spusese nimeni de ce vrea să mă vadă, habar n-aveam de rezultat, funcționam de acasă pe principiul „sigur ai făcut tu ceva anapoda“, deși mă știam invizibilă și inofensivă. Când am ajuns la el, vorbea la telefon cu cineva și părea foarte speriat și agitat, tot pomenea ceva de un weekend împreună și își cerea scuze, aproape plângea, mi s-a părut extrem de ciudat să-l văd așa, de parcă directorii nu ar fi fost și ei oameni, cu tristeți. Îmi venea să ies și să mai bat o dată la ușă, dar n-am îndrăznit să mă mișc. A ținut-o așa câteva minute, după aceea s-a așezat și s-a uitat lung la mine, i-am zis bună ziua iar, cu o voce subțire, și într-un final s-a ridicat și m-a felicitat și m-a rugat frumos să nu mai zic nimănui ce am auzit. De auzit, eu nu auzisem mare lucru, dar na, am dat din cap că da, așa o să fac. M-a întristat foarte tare scena aia.

Despre Iordache știu deja că e și ea om, nu numai directoare, dar asta nu mă face să mă simt mai bine, stând așa în picioare și privind-o cum încearcă să repare telefonul sau ce-o fi făcând acolo. Toată lumea știe că nu renunță la un Nokia antic, toată lumea se întreabă de ce; uite că acum l-a desfăcut bucăți și îl tot suflă și-l șterge cu o periuță. Nici măcar nu se uită la mine. N-a zis nici să iau loc. Poate a și uitat că sunt aici. Femeile însărcinate pot fi foarte imprevizibile, mi-a explicat Ileana. Cică de vreo două ori, când s-a enervat pe Silviu, a aruncat cu chestii după el prin casă. Și ea, în mod normal, e o femeie calmă. Dar se pare că, dacă hormonii o iau razna, nu mai știi de tine. Așa și cu Iordache. Mai ales când rămâi însărcinată la 40 de ani,

cred și eu că te apucă pandaliile. Și când mai ai și doi copii aproape adolescenți. Încerc să stau liniștită. Simt că-mi vibrează telefonul, nu știu ce să fac, dacă să răspund sau nu, să nu se pornească iar ca la consiliu. Nicio șansă. E foarte preocupată de treaba ei așa că mă uit discret, e un sms de la Seba: *Hai sa ne vedem în jur de 8 la bar*. Adică la Oana. Și unul de la Andrei: *Trebuie să vorbim*. Mai citesc o dată. Litere negre în chenar gri. *Trebuie să vorbim*. Nu înțeleg. Îmi trece prin cap gândul ăsta ciudat și plăcut că Andrei se mută în Brașov și pentru mine. Nu mi se pare deloc imposibil, dacă analizez faptele: suntem amândoi divorțați, suntem mai maturi, nu mai vrem chestii radicale – nici mai demult nu voiam, cel puțin eu. Cum ar fi să fim împreună după 10 ani? Ce am face altfel? Am putea să fim altfel? Ar putea funcționa relația acum, oameni mari fiind? Chiar ne-am schimbat sau e doar o iluzie asta și nimeni nu se schimbă cu adevă...

– Crezi că e de la praf? Întreabă și ridică o cartelă micuță, pe care o suflă de câteva ori, după care mă privește, așteptând cu ea în aer.

– Nu mă pricep. Poate...

– Eu așa cred. Hai că mai încerc o dată. L-am primit de la mama, înainte să moară, săraca. De-asta nu renunț la el. Că cine mai umblă azi cu Nokia 3210? Râd și copiii ăștia de mine... Am și unu nou, de la bărbatu-meu, da' știi cum e, cu sensibilitatea omului nu te joci!

Îmi vine să râd. Cine vorbea de sensibilitate...

– Dă-mi un bip, să vedem.

– Nu am numărul dumneavoastră.

– Ce mă tot iei cu dumneavoastră?!

Are o voce repezită, rece și, o privesc uimită, cred că imediat simte nevoia să precizeze:

– Suntem colege, Rucsandra.

Nu, nu suntem colege, îmi vine să-i zic, tu ai venit în școala asta de doi ani, directoare direct, habar nu ai cine sunt, cine suntem, dar tac. Cum tot nu zic nimic și mă uit cam lung la ea, continuă:

– Cum să nu-l ai? De ce?

– De regulă, ne vedem și comunicăm direct. Sau mă sunați de la secretariat.

– Aaaa, nu se poate! Scrie repede: 0735...

– O secundă... zic și mă fâstâcesc, nu reușesc să introduc pinul corect nici din prima, nici din a doua încercare.

Văd că se uită cam câș, numai de nu l-aș bloca de tot, gata, am reușit, intru. Apel pierdut: Andrei. Când dracu' a sunat, nu înțeleg, nu înțeleg ce vrea omul ăsta, poate totuși e bolnav, și la gândul ăsta mi se face frică. Poate mai are doar puțin de trăit și a venit să-mi spună. Oficial. E o frică dintr-aia care vine cu senzație de îngheț și niște fiori. Mă concentrez să țin bine telefonul, reușesc să ajung la *Contact nou*, scriu *Directoarea I*. Bun. Am terminat. Oftez.

– 0735...

– 332, 331. Foarte simplu, nu? 0735.332.331.

– Da. E simplu, zic, dar în minte deja încerc să-l șteg.

– Bun. Hai, sună.

Apăs receptorul verde, aștept puțin, ei i se pare mult, că văd că deja se încruntă, pe urmă aud cum sună. Iuhuuu! Sună și la ea. Aproape că mă apucă dracii când aud melodia: așa sună și telefonul maică-mii.

– Eee, nu că e frumos?

– Nu chiar. Aud des sunetul ăsta...

– Mie îmi dă așa, o senzație de... și lasă ochii în jos, căutând cuvântul. De...

– Da, cred, de dor, poate.

Numai să nu se emoționeze acum prea tare și să îi dea lacrimile, dacă a zis că e de la mă-sa și femeia a murit. Mă emoționez eu până aud din nou vocea limpede:

– Bun. Hai, așază-te puțin, te rog.

Bine că, după ce stau de 15 minute ca un stâlp aici, s-a trezit să...

– Pfuu, zice din senin și pune mâna pe burtă. Na, poftim!

Mă uit la ea. Mai pufăie o dată.

– S-a întâmplat ceva? sar eu, de parcă ar fi o femeie muribundă, nu una cu burta mare și țuguată.

– Ei, nu te speria. Nu. S-a sucit puțin. Deja a început să coboare. Se pregătește, drăguțul!

Nu prea știu ce înseamnă asta, bănuiesc, dar nu vreau detalii.

– E băiat? Întreb aiurea, ca să nu tac.

– Da. Vania.

– Ce tare! De la Cehov?

– Nu, dragă, după bunicul lui Traian. Soțul meu.

– Să fie sănătos, mă aud spunând, deși mi se pare că replica sună ca dracu'.

Dacă mai stau mult aici, cred că scot o ditamai prostia pe gură, așa tare mă blochează femeia asta. Am mai avut odată un iubit care tot așa, mă inhiba; eram din orașe diferite și, când mă suna să mă întrebe ce am mai făcut, de rușine că nimic nu mi se părea demn de povestit, începeam să inventez chestii: că am fost la o lansare de carte sau la un spectacol, la expoziții, aiureli, că pe vremea aia la noi în oraș nu se întâmpla mare lucru. Până la urmă, am lăsat-o baltă, că nu eram în stare să mint așa mult, era obositor.

– Să fie, să fie! Voi?

– Noi?

N-am chef să-i povestesc nimic:

– Noi...

– Divorțezi, nu? Așa am auzit.

Mă privește cu niște ochi goi, nicio luminiță, nicio părere de rău...

– Eu cred că-o fi greu, dar, te rog, altădată nu mai discuta problemele tale personale cu elevii. Tu nu te gândești că îi derutezi? Noi suntem aici formatori de opinie, noi îi ajutăm să devină oameni, noi le suntem modele și...

– Poftim? Întreb încet, că parcă nici aer nu mai am. Eu nu ...

Ridică mâna, de parcă mi-ar trimite înapoi toate cuvintele pe care oricum nu le pot rosti.

– Dacă ai nevoie să vorbești, du-te la un psiholog sau caută...

– Merg deja la un psiholog, zic cu ceva mai mult curaj. Iar la a XII-a azi era alt context și ați...

– E ok, gata.

– Dar...

– E ok, Rucsandra, e ok.

Îmi vine să urlu la ea, cine te crezi tu, de unde au unii atâta încredere în ei de ajung să se creadă superiori tuturor, de ce îi permit uneia ca ea, care nu știe nimic despre mine, să mă trateze ca pe ultimul om? Simt cum mă furnică pielea și îmi vine să plâng de ciudă, dacă mai zice ceva, cred că o să izbucnesc aici, fac o ditamai criza. Se uită câteva secunde prin mine, oftează, pune mâna pe burtă, o mângâie încet și zice cu o voce mai joasă:

– Tu ai copiat vreodată?

– Nu înțeleg întrebarea.

– Dacă ai copiat vreodată, te întreb.

Mă uit la ea siderată și încerc să îmi dau seama unde bate, dar nu îmi vine nicio idee.

– Să nu-mi spui că nu!

– Nu țin minte.

Ce dracu' e cu asta?

– Nu la materii esențiale, adaug repede.

– Aha.

Tace câteva secunde și iar se mângâie pe burtă, dar acum mi se pare că o face ostentativ, îmi vine să-i zic să mă scutească de circul ăsta ieftin.

– E băiatul ăsta, dintr-a XII-a D... Giurgiu. Adrian. Tu faci română cu ei, nu?

– Da.

– Bun. Deci e copilul ăsta, zice că l-ai dat afară și că nu vrei să îl bagi în bac pentru că...

– Da. Pentru că a venit, i-am dat lucrare să-i închei media și l-am prins cu cartea de comentarii în bancă. I-am spus să iasă, a făcut scandal, mă rog...

– Deci așa. Avea cartea în bancă. Știi tu că a copiat? Știi sigur că era cartea lui?

– Avea cartea... Și avea și numele scris pe ea.

– În bancă, da, am înțeles, repetă și ea, fără să bage în seamă chestia cu numele. Întrebarea este dacă l-ai prins copiind.

– Nu. Dar e clar că asta voia să facă.

– Zici tu. El spune că nici măcar nu știe cum a ajuns cartea acolo. Și că tu vorbeai cu altcineva, oricum, nu erai atentă...

– Cum? Nu vorbeam cu nimeni.

– Ia mai gândește-te...

Mă uit ca proasta la ea și încerc să îmi aduc aminte ce dracu' s-a întâmplat la ora aia, am fost doar eu și cu ăia cinci posibili corigenți. Buuun. Au venit la un moment dat și Alexandra cu Ioana și cu Maria, de la mine din clasă, că nu făceau sport și nu voiau să le prindă Iordache pe-afară. Hm. O văd că zâmbește fericită. Își trece mâna prin păr, cu un aer visător, parcă, mai stă puțin și continuă pe un ton zglobiu:

– Alexandra asta a ta, știi că are probleme la geografie, nu? Mari, nu așa! Are multe absențe la ora mea, absențele sunt în catalog, nemotivate, în regulament scrie că... N-are sens să mai continui, nu?

Tac.

– Întrebarea mea este următoarea, că tu o știi mai bine pe fata asta: ea vrea să intre în bac în prima sesiune sau nu?

Mă uit la ea uimită și îmi dau seama că până aici a ținut filmul în care eu eram diriginta gen Michelle Pfeiffer și o salvam pe eleva rebelă. De fapt, totul e ca în viață așa: mărunț, meschin uneori, lucrurile se mișcă încet, nimeni nu face gesturi mărețe, lașii rămân lași, agresorii devin niște agresori și mai mari și...

– Deci, o aud brusc. Ce părere ai?

– Păi, mai erau patru pe lângă Giurgiu. În plus, le-am încheiat mediile.

Se uită la mine amuzată.

– A, asta e o problemă?! Tai și ștampilezi.

Tac și mă uit la ea.

– Sau... tu știi mai bine ce e de făcut cu ei.

Știu pe naiba. Îmi pare rău că nu sunt în stare să-i țin un discurs despre integritate și respect; în schimb, spun cu o voce destul de mică:

– Nu e corect.

Râde. Se ridică și iar își mângâie burta în timp ce vine spre mine. Mă ridic și eu și stau așa, țeapănă.

– Nu e corect, zici. Corectitudinea e o noțiune relativă, Rucsandra. Poate că nu a fost corect nici să-l dai pe Giurgiu afară. Poate te-ai pripit pentru că aveai o zi proastă sau poate altceva sau altcineva ți-a distras atenția. Nici nu știi cum te afectează și divorțul ăsta... Înțelegi?

Futu-ți morții mă-tii, îi zic în gând și mă uit la ea hipnotizată, cum se folosește femeia asta de situația mea, mă gândesc la Alexandra, care știa de Seba și de fata aia a lui și nu a zis nimic până acum, doar a aruncat azi niște cuvinte și a plecat de parcă ar fi zis că o să plouă mâine și poimâine și cu asta, basta, și de atunci parcă sunt într-un soi de imponderabilitate, plutesc numai deasupra lucrurilor, la suprafața lor, nu mai pricep nimic. De ce Iordache e așa agresivă, de ce Seba, îndrăgostit, pune poze pe Facebook și nici măcar nu ne-am separat oficial, de ce toți știau, numai eu, nu, mai ales Oana știa, de ce și cum dracu' am ajuns în rahatul ăsta și cum ies de aici, că m-am săturat, trebuie să plec de aici, trebuie să plec de aici! Și ce dacă i-am spus Alexandrei că o ajut? De dimineață până acum, multe lucruri s-au schimbat și mi s-a făcut așa o silă, încât atunci când deschid gura, vocea mea sună, surprinzător și pentru mine, clar și răspicat:

– Nu. Eu nu tai nicio medie și nu mai modific nimic. Iar cu Alexandra, faceți cum considerați că e mai bine.

Tace și se uită la mine, nu mai aștept nicio amenințare voalată, îmi iau rucsacul, ies și în hol îmi aprind o țigară.

Numai să nu i se facă rău, îmi trece prin cap, îmi pare rău, Vania, stai acolo la mama ta în burtă.

12.

Gogo Yubari se luptă cu Black Mamba. *Kill Bill*, vol. I, o secvență în care o asiatică, Gogo, gardă de corp pentru Lucy Liu, nu mai știu cum se numea personajul ei, că nu m-a interesat așa tare, se bate până la moarte cu Black M. Adică Uma Thurman. Cum Seba e mare fan Uma, i-am văzut o groază de filme, unele de mai multe ori chiar. Pe mine nu m-a impresionat niciodată. Uma Karuna. Sună ca numele unor personaje dintr-o carte din care îmi citea maică-mea când eram mică: Dora Minodora și Luna Betiluna. Pentru că Seba spusese odată că idealul lui feminin e tipa asta, au fost momente când mergeam să mă uit în oglindă și îmi venea să plâng de ciudă că toate trăsăturile mele erau atât de banale: ochi verzui, păr șaten, înălțime medie, corp bine proporționat, dar care nu avea de ce să atragă atenția, și mă întrebam atunci ce naiba vedea Seba la mine și dacă nu cumva într-o zi o să găsească o Uma și o să dispară cu ea cu tot. Eu, femeie de 30 și ceva de ani, stăteam în fața oglinzii și mă comparam cu himerele lui Seba. Nici când eram adolescentă complexată nu aveam faze de-astea. Atunci doar încercam să-mi ascund corpul sub un maldăr de haine lălâi, pentru că pur și simplu nu îmi plăcea de mine și atât.

Acum nu mai contează. Ideea e că, în timpul luptei ăsteia din *Kill Bill*, asiatica are un lanț cu o bilă zimțată, iar zgomotul ăla pe care îl face bila în timp ce e rotită, un fel de vâjâit prevestitor de rele, îmi sună și mie acum în cap, în timp ce ezit să intru în barul Oanei. Am fumat câteva țigări pe drum, am judecat mai bine, m-am enervat și mai tare, acum sunt pregătită. Pipăi în buzunarul din spate al blugilor poza îndoită fix pe moaca lui Seba, trag aer în piept și fac primul pas. Următorii vin automat.

De când mă știu, am evitat conflictele. Chestia asta merge mână în mână cu discreția și tot de la maică-mea vine. *Niciodată să nu te cerți, să nu faci scandal, lasă de la tine, mai bine pleci și îți vezi de ale tale.* Tot timpul cu frâna trasă, cum zic elevii mei la școală. Poate de-asta nici ea și nici taică-meu nu deschideau niciodată gura să îmi ia apărarea în fața cuiva, ba mai mult, de la început erau convinși că eu sunt de vină. Cum a fost atunci când, prin clasa a VII-a, taică-meu a văzut scris undeva, pe un gard pe lângă școală, *Simion plus Rucsandra*. Simion era clovnul clasei. A venit acasă și cu o voce foarte gravă m-a întrebat ce se întâmplă, de ce e scris numele meu acolo, ce treabă am eu cu Simion ăla? Habar n-aveam despre ce vorbește și el a crezut că fac pe proasta, s-a enervat și mai tare și a urlat: *Numai curvele au numele scrise pe pereți!* Maică-mea s-a speriat și a venit să îl potolească, dar tot la mine s-a uitat aspru și ea, de parcă cine știe ce făcusem. În câteva zile nu se mai vedea nimic, scriseseră alte chestii, numai eu auzeam „curve” în cap; știam de la băieții din clasă că astea stau pe la pod pe undeva și sug pula și nu pricepeam de ce tata credea despre mine niște chestii atât de urâte. Târziu tare, am simțit și eu ce fain e să îți ia cineva apărarea: când Andrei s-a certat cu un idiot care mi-a pus mâna pe fund. Eram la un chef în cămin și n-a lăsat să fie așa, doar o glumă proastă, iar ăla și-a cerut scuze. M-am simțit protejată. Sau când în autobuz un tip pe care nu îl cunoșteam s-a luat de unul care îmi cotrobaia prin rucsac. Sau azi, când Oana a alergat după hoț, a țipat, nu a ridicat din umeri că nu mai e nimic de făcut, așa cum mi-ar fi venit mie, dacă nu eram întinsă pe jos.

Oana e prietena mea cea mai veche. Ne știm de când aveam 5 ani. Seba nici nu era pe-atunci. Mai țin minte și cum ne-am cunoscut: eram afară, în fața blocului și stăteam pe bancă. Eram supărată. Jucasem tenis cu tata – și ăsta era un moment de arhivă, pentru că tata nu avea aproape niciodată chef să se joace cu mine. La un moment dat, l-a strigat maică-mea, să cumpere ceva și a plecat. Îmi venea s-o omor de ciudă, dar știam că, și dacă zic ceva, zic degeaba, momentul magic trecuse, așa că am plecat în grădiniță să culeg căpșune. Și a apărut Oana. S-a uitat o vreme la mine, apoi a venit și a zis: *Vrei să mâncăm pădărie, ca iepurii?* Am dat din cap că da și așa a început

prietenia noastră: rumegând niște frunze. Și, cu pauză de vreo 20 ani, de la 10 la 29, chiar mi-a fost cea mai bună prietenă. De la ea am învățat să mă îmbrac în haine colorate, să fac turtă dulce, să râd cu poftă, să plec în călătorii fără nicio planificare, să cumpăr haine din cele mai mișto second-uri, să fac cafea la nisip.

Salut de câteva ori, sunt tot felul de cunoscuți pe-aici, e plin și nu e decât 8. Îmi place să-mi imaginez că sunt ca în video-ul ăla de la The Verve, *Bitter sweet symphony*. Solistul, un tip slab, înalt, cu față ascuțită, merge pe stradă și se izbește de toată lumea care nu i se dă din cale. Unii se uită urât, alții cad, trece peste o mașină, o tipă urlă la el, dar omul continuă să-și vadă de ale lui și să spună așa: *But I'm here, in my mold, I'm here in my mold,/ And I'm a million different people from one day to the next*. Drumul ăluia, cu izbituri cu tot, a fost fantezia mea preferată ani întregi în adolescență – și încă mai e.

În barul ăsta al Oanei – în care m-am reîntâlnit cu Seba, în care m-a cerut de soție și în care se pare că vom lămuri și lucrurile pentru o mai bună despărțire – cel mai mult îmi place în camera hip hop. Aici avem noi masa noastră, așa a spus Seba, care uneori poate fi extrem de sentimental, că aici m-a văzut mai întâi, înainte de a întreba eu cine e, aici sunt plini pereții cu fotografii de-ale mele de la meciuri de hochei. Aici am făcut câteva petreceri de ziua mea și de ziua lui, aici a fost și petrecerea surpriză pentru Oana, când a împlinit 35 de ani. Sunt trei spații în care eu și Seba ne-am trăit toată povestea: casa, barul de la teatru și barul ăsta. Privind retrospectiv, mie acasă mi-a plăcut cel mai mult, chiar dacă nu era așa spectaculos. Când Seba simțea nevoia de oameni și de a fi în centrul atenției, de a se face remarcat, veneam aici și stăteam ore întregi la tot felul de discuții cu oricine se nimerea și, uneori, pe măsură ce el era tot mai vizibil, eu deveneam tot mai mică. În fazele lui de mizantropie nu avea chef să mai iasă deloc și atunci stătea în pat sau pe verandă, fuma și ne duceam viața în tăceri mai blânde sau mai grave. Sau ieșeam, dar părea absent de la tot, o absență care mă și înfricoșa uneori, deși ar fi trebuit să nu, doar

trăisem atâta timp cu tata, absentul absolut. Nici nu știam cum să mă port cu el atunci, părea foarte rece și foarte departe și mă simțeam cea mai inutilă femeie stând așa lângă el, aiurea, deși el zicea că îl ajută să mă știe acolo. Inițial, faza asta m-a inhibat, după care m-a copleșit, iar în final, am devenit și eu la fel de absentă, de parcă aspectul ăsta de strigoi ar fi fost o boală molipsitoare – așa ne-a zis Oana odată: *Parcă sunteți doi strigoi*.

Hey, I want to make love to your existence – și încă ceva despre culori și energie – spune cu voce joasă Akua Naru, însă mie iar îmi sună în cap vâjâitul ăla al bilei zimțate. Un vuiet: vruuum, vruuum și mi-aduc aminte și de un videoclip de la The Prodigy, când unul sparge cu un târnăcop niște ziduri, pentru că asta îmi vine și mie să fac acum, în timp ce încerc să îmi găsesc un loc mai retras: să pun mâna pe ceva și să dărâm pereții ăștia, să urlu și să... Iau o gură de bere și mă întreb iar oare câtă lume mai știe despre aventura asta a lui Seba, care nici nu e aventură, din moment ce durează de ceva vreme și acum e semioficială. *Ce știi tu despre căsnicii, despre praguri, despre încredere și compromisuri?* m-a întrebat într-o zi maică-mea din senin, ea, care nu vorbește despre chestii care nu sunt palpabile, încercând să mă facă să renunț la ideea de divorț. Chiar așa, ce știu eu? M-a și înduioșat întrebarea. Mă uit la ceas, e deja târziu, Seba ar trebui să ajungă, pun pariu că imediat apare și Oana, cu noul ei iubit, asta dacă nu cumva s-a hotărât între timp să-l țină ascuns totuși și merg în altă parte. *I'm a nice dude, with some nice dreams* spune Snoop Dogg și îmi vine să zâmbesc: hip hop-ul clasic mă scoate întotdeauna din stări nasoale. E bine că am venit aici.

Undeva, tot retras, tolănit pe o canapea, îl văd pe Andrei și mi se pare deodată ciudat că e aici și că arată aproape la fel ca acum 10 ani, deși s-au întâmplat atât de multe de atunci. Primul impuls este să merg spre el, bucuroasă, însă mă opresc. Prefer să-l mai privesc așa, din depărtare. Îi recunosc privirea cu care studiază meniul, curioasă și vie, felul în care respiră profund, ca un oftat, din când în când, suficient de des încât lumea să-l întrebe dacă are probleme, zâmbetul abia schițat atunci când aude sau vede ceva ce îi place, cum face, de exemplu, acum. Nu apuc să întorc

privirea, că femeia care îl încântă a ajuns deja la masa lui, el se ridică și o sărută, lung, pasional, e clar că nu sunt doar amici, e cu mâinile pe tot corpul ei, de am impresia că o să facă sex acolo, pe canapeaua aia. Nu mai pot să mă uit, nu mai pot și, fără să gândesc prea mult, mă duc spre ei. Andrei mă vede și se oprește încurcat, ia o gură de bere și înclină capul cumva a salut.

– Rucsi!

Apoi mi-o arată pe femeia de lângă el și încearcă un fel de prezentare:

– Irina, Rucsandra.

Irina întinde mâna spre mine și eu fac același gest, mecanic, îi simt pielea caldă și moale la atingere și mi se întoarce stomacul pe dos. Probabil mă strâmb, că îl aud imediat:

– Ești bine?

– Serios? zic și eu, mai mult pentru mine.

Femeia nu pricepe nimic, Andrei deschide gura să spună ceva, dar se răzgândește.

– De-asta te muți în Brașov?

Pare să se fi prins și ea că e ceva în neregulă cu noi doi, eu în continuare mă uit lung la ei, pentru că mi se pare o farsă toată povestea asta.

– De ce m-ai sunat toată ziua?

Tace toată lumea câteva secunde, parcă am un gol imens în cap, nu mai circulă nicio idee în afară de asta, că Andrei își bate joc de mine, așa că mă uit cât pot de serios în ochii lui, când îl întreb:

– De ce nu ai zis nimic la școală? Ai spus că te muți în Brașov pentru că sunt și copiii aici, că... pizda mă-sii!

– Stai puțin! ridică și el vocea.

– Andi, cine e femeia asta?

– Nu merita menționată faza asta, că ai o iubită nouă și...

– Tu ai fost la ea? Am crezut că abia ai ajuns în oraș. Nu pricep...

– Evident că nu pricepi, îi zâmbesc ironic.

– Am vrut să îți spun.

Și replicile zboară mai departe, fiecare vorbește pentru el și nimeni nu înțelege nimic.

– Ești incredibil, INCREDIBIL, pe cuvânt, îi spun răspicat lui Andrei. Nu s-a schimbat nimic, tot un laș ești, cum ai fost și înainte, degeaba au trecut toți anii ăștia!

Poate că a fost cam dură replica asta, pentru că i se înăsprește privirea.

– O, da, iartă-mă, tu ești aia perfectă! Tu ai dispărut acum 10 ani, nu eu! C-am crezut întâi că ai murit dracului pe muntele ăla, în viața mea nu m-am speriat ca atunci, am...

– Dacă voiai, mă găseai! Așa cum m-ai găsit azi!

– A, da, era iar unul dintre testele tale, nu?!

– Ce vrei de la noi? Întreabă și ea, cu o voce subit înrăită și se prinde de brațul lui.

Mă pufnește râsul, dar Andrei încă nu a terminat.

– Mai știi de ce ne-am despărțit noi? Pentru că tu vrei să se întâmple lucrurile numai într-un anumit fel. Vrei să controlezi totul, ai o imagine perfectă în cap și vrei ca aia să fie și în realitate, dar uite că nu merge așa! Prezezi oamenii și îi prezezi până cedează și se duc dracului!

Ia uite ce aflu și eu, abia acum, îmi vine să spun, dar sunt atât de nervoasă, că nu îmi ies decât întrebările astea, pe o voce tot mai ridicată:

– De ce ne-am despărțit? Despre care despărțire vorbești? De prima? De a doua? Sau de aia când am plecat eu singură de pe munte?

– Am vrut să îți zic de Irina azi, numai că...

Și Irina asta, de bine ce și-a auzit numele, începe iar să vorbească, și eu am impresia că se rostogolesc cuvintele ei spre mine, ca într-o avalanșă, o să mă strivească dacă nu fac nimic; și, când o văd că se apropie prea tare, ridic mâna să zic *Stop!*, așa cum mi-a zis mama să fac când eram mică: *Zici „stop“, Rucsandra, dacă te simți agresată.* Zic stop, numai că, uite, curios cumva, mâna mea o și împinge pe femeia asta nouă a lui Andrei și ea se clatină puțin.

– Ești nebună?! Întreabă Andrei, trăgând-o spre el. Ce faci?!

– S-a întâmplat ceva? sare și unul de la Security.

E mătăhălos, nu l-am mai văzut niciodată până acum și mă privește urât. Andrei îi face semn că nu. Muzica nu se mai aude, niște oameni se uită la noi, iar bodyguard-ul, dintr-un exces de zel, probabil, pune mâna pe mine, cred că ar vrea să mă prindă de încheietură, dar nimerește cum e mai rău, mai sus, pe antebraț, acolo unde m-a mai lovit și cretinul ăla azi și, numai amintindu-mi, simt cum mi se scurge toată energia din corp. Nu neapărat pentru că strânge tare, de parcă aș fi o infractoare sau cineva periculos, ci pentru că își permite chestia asta și nu e nimeni aici care să mă apere și pe mine. Pur și simplu nu mai pot să mă stăpânesc, nici nu mai am chef, așa că încep să urlu din tot sufletul: *Ia mâna de pe mine, ia mâna de pe mine!*

Da. Acum chiar s-a oprit totul. Andrei mă privește șocat, matahala mă bruschează iar, uite încă unul care mă ia de fraieră, îmi zic și urlu iar, nici eu nu mai știu ce, sunt atât de nervoasă, că îl îmbrâncesc chiar, o dată, de două ori, am o super putere, deși icnesc de la efort, e un zgomot ciudat, n-aș fi crezut că-s eu asta, el parează loviturile mele aiuritoare, apoi simt că Andrei mă trage cumva deoparte și îmi dă drumul ușor pe canapea. Nici nu se mai uită spre mine, merge să discute cu ăla, îl ia deoparte, iar Irina se ține scai după el.

Respir sacadat, încerc să număr în gând, să mă calmez, dar nu funcționează, așa că mă ridic, mă duc spre bar să-mi iau rucsacul și văd cum oamenii se dau din calea mea, e chiar mai bine ca-n clipul de la The Verve, mă gândesc. În ușa dau peste Seba, dar merg mai departe. E ciudat că, după ce l-am căutat toată ziua, acum nu mai vreau să-l văd, nici să-l aud, îi şuier doar *Niște lași, aia sunteți!*, replică demnă de maică-mea, nici nu cred că a auzit, dar ce mai contează, eu ies ca un vârtej.

Când sunt speriați, unii oameni aleargă, sau fumează, beau, fac sex, se dau cu parapanta, habar n-am, încearcă orice ca să treacă peste frică. Să uite. Eu pedalez. O iau pe Nona și plec unde văd cu ochii. Când simt că nu mai înțeleg nimic din ce mi se întâmplă, când nu mai e nicio logică în ce fac eu sau ce fac alții, iau bicicleta și plec. Odată, am ajuns la mare. Era după un episod nasol cu tata, abia ieșit din spital. Mă speriasem ca dracu', mama la fel, numai lui i se părea foarte normal să bea o bere pentru că era foarte

cald, deși abia se ținea pe picioare. Foarte bine, m-am gândit atunci, într-adevăr e foarte cald, ce-ar fi să plec și eu la mare? Și-am plecat.

Hit the road îmi zic și pedalez, mi se face frică acum, niciodată nu am izbucnit așa, dacă era vreun elev pe acolo, dacă a filmat și mă vede toată școala și mă fac de râs? Numai asta îmi bubuie în urechi și încerc să-mi scot din minte orice imagini cu Andrei și Irina, cu mine lovind-o, lovind pe toată lumea, un măcel îmi tot apare în fața ochilor, mai bine închid ochii puțin, numai puțin, nu vreau să mă gândesc la asta, nu, nu, simt cum mi se chircește stomacul, mi-e foame, mi-e sete și mai e și tâmpitul ăsta din mașină care mă tot claxonează. Suntem singuri pe șosea, mergi înainte, îi fac semn, dar văd că nu ține. Rânjește. Măresc viteza, mărește și el, mă gândesc să mă opresc, totuși, poate se duce naibii, dar nu, încetinește și el, e foarte aproape și mi se face frică, dar, dintr-odată, apare și alt gând și încep să pedalez tot mai tare, ca la ora de spinning. Pedalez, el accelerează, e fix lângă mine, simt cum vântul șuieră tot mai tare, e și întuneric, dar pedalez, văd semaforul, mai am șanse să prind dacă mai forțez puțin, așa, așa, hop, apare și un Audi ieșit din dreapta de undeva, trebuie să riște sau să încetinească... 3, 2, 1. Roșu. Gataaa. Asta e, de pe partea cealaltă a străzii, mă întorc spre el, a rămas acolo, nervos, îi arăt degetul mijlociu o dată, încă o dată, elevii mei ar fi mândri de mine, ha, ha, muie boule, îmi vine să urlu din toate puterile, dar îmi iese doar un ieee din toată inima, nu e nimeni altcineva prin jur să mă vadă sau să mă audă, ieeeeee, întorc capul și încep imediat să plâng hohotit.

13.

E un apartament cu două camere mari, o bucătărie destul de spațioasă, un balcon închis, o baie și o cămară. Arată bine. Zonă semicentrală. Liniște.

– Ai venit în inspecție?

Horia mă privește serios în timp ce îmi face semn să mă așez pe o pernă imensă, gen fotoliu.

– Aaa, nu, scuze. Scuză-mă, mai zic încă o dată, când văd că totuși nu înțelege nimic. Am tot umblat pe la vizionări de apartamente în ultimul timp și de-asta... cred că privirea iscoditoare a devenit un tic.

Tace și eu nu știu ce să mai zic. Mă simt cam încurcată.

– Maică-mea stă aici în cartier, cred că pot să-ți și arăt unde.

Mă duc spre fereastră și, într-adevăr, de aici se vede balconul alor mei. Și e lumină.

– Și chiar m-am întrebat la un moment dat cum arată blocurile astea noi, spun cu voce tare. Cât e chiria?

– 400.

– Fără întreținere, nu?

– Fără.

Mă strâmb.

– E mult, da. Înainte nu stăteam singur, era mai ușor.

Cu cine locuiai, îmi vine să-ntreb, dar, de fapt, nu mă interesează, așa că tac.

– Oricum, o să plec o vreme.

– Unde?

– Malaga.

– Ce să faci acolo?

- Fotograf la un club de vacanță.
- Ce tare!
- Tu?
- Eu, ce?
- Nu te bate gândul să pleci?
- Nu m-am gândit niciodată serios la asta.
- Toți oamenii pe care îi știu eu se gândesc serios la asta, zice râzând.

Tac. Ce să-i spun acum, că e din altă generație? Că maică-mea nu mă are decât pe mine și nu pot s-o las așa? Că Seba nu a vrut niciodată să plece din țară și planurile mele erau în funcție de el? N-am chef de discuții serioase, mă mai uit o dată în jur, chiar e fain, îmi spun iar în gând, pereții sunt albi și curați, spațiul e aerisit: un dulap mare și negru, un birou clasic, laptopul, niște căști, două perne mari, o saltea așezată direct pe jos și un covor de lână, alb cu gri. Simplu și eficient. O poză cu el și ai lui, mai e și o fată acolo, blondă, seamănă cu el, parcă. *Soră-mea* zice când îmi vede privirea. Mă uit mai bine la ea, are ceva frumos și mi se pare mișto cum stă sprjinită de tatăl ei, cu capul pe umărul lui, pare să-i fie bine acolo și el are un aer calm, deci se poate și așa, există familii dintr-astea, nu e doar un clișeu din filme. Horia e lângă mama lui, ea râde cu gura larg deschisă, el nu, dar are un aer ok, mă întreb cine le-o fi făcut poza și când, eu nu am văzut nicio poză în care părinții mei să pară fericiți, îmi vine să-i spun, dar n-are niciun sens, îi simt privirea și înghit în sec, deși tocmai felul ăsta în care am eu senzația că mă vede el m-a făcut să vin până aici.

– Ai vreo preferință? mă întreabă în timp ce se ridică și îmi arată un playlist pe laptop, dar dau din cap rapid că nu.

Merg pe încredere, dar, când se aud incantațiile alea de la Zâna Zorilor, îmi dau seama că mai bine era totuși să fi ales eu.

- Danaga, deci, zic cu glas tare.
- Sunt impresionat.
- Mda. Am mai auzit și eu câte ceva, spun, fără să mai adaug că tipul ăsta e prieten cu Seba și că îi știu muzica pe de rost.
- Nu mă așteptam să mă suni.

– Nici eu, zic repede.

Ce știi eu despre Horia, mă întreb hodoronc-tronc. În afară de barul ăla de la teatru, nu l-am mai văzut nicăieri, nu frecventăm aceleași locuri, nici nu avem prieteni comuni, am schimbat câteva vorbe și ne-am măsurat de câteva ori din priviri. Nu știe nimeni unde sunt, dacă se întâmplă ceva, o să mă caute mult și bine și...

– Dar mă bucur.

Și vocea lui întrerupe deocamdată paranoia mea. Punct. Zâmbește.

Am emoții, nu știu nici ce să zic, nici ce să fac. În teorie, să ai o aventură de-o noapte părea destul de ușor. Și am nevoie de ceva să uit tot. Noroc că Horia e foarte relaxat. Și asta e bine. Pentru că atunci când se apropie și mă sărută, îmi dau seama că nu m-am mai simțit dorită așa de foarte mult timp și că nici bucuria nu mai știu cum e, parcă mi se face și milă de mine tocmai acum, când se întâmplă, în sfârșit, ceva fain. Încerc să mă concentrez pe sărut și să blochez zumzăiala din cap, numai că foamea învinge romantismul și, pentru câteva secunde, corpul meu scoate niște sunete disperate. Înainte de a-mi da drumul din îmbrățișare, îl simt pe Horia zâmbind.

– Mi-e foame. Tu vrei ceva?

– Daaa! Te rog. Și aș vrea să merg și până la baie.

– Pe aici, spune și se apropie iar.

Mă sărută rapid și de data asta mă simt cumva ciudat, pentru că nu mi-am imaginat că o să mă mai sărut vreodată cu altcineva în afară de Seba. Și uite că acum se întâmplă.

Intru, închid ușa și mă sprijin de ea câteva secunde, dau drumul la apă și, în timp ce mă spăl pe mâini, îmi surprind chipul în oglindă. Ridul de la ochiul stâng s-a accentuat, obrajii sunt trași, iar oasele conturează o formă asimetrică. Ochii mari, puțin roșii acum de la plâns, și privirea obosită mi-aduc aminte de imaginea mea din adolescență: machiată strident, cu negru, pe deasupra și pe dedesubtul pleoapelor, umblând aiurea pe străzi și fumând țigară după țigară, ca-ntr-un clip de la Rolling Stones, *Has anybody seen my*

baby? Numai că acum nu sunt o adolescentă, sunt o femeie de 36 de ani. Obosită. Cu un tricou cu Betty Boop și o pereche de raiți plini de praf.

Stau și mă privesc în oglinda asta și revine sentimentul vechi că cineva străin, mereu altcineva, se insinuează printre gesturile și vorbele mele. Scot limba. Încerc un zâmbet timid, apoi unul cvasisexi. Trag de buza de jos, vreau să-mi văd dinții albi, puternici, bine înfiți în gingie. Mă strâmb, închid un ochi, pe urmă și pe celălalt, deschid, îmi mușc buzele, trag de piele până la sânge și-așa, dintr-odată, mă pocnește direct între ochi senzația de lehamite. Se mulează pe riduri, pe alunițe, se lipește perfect peste fruntea lată, peste gură și peste gât. Mă simt urâtă și șleampătă și nu mai am chef de nimic. Trag capacul de la WC, mă așez și număr în gând 1, 2, inspir, 4, 3, 2, 1, expir.

Nu am mai făcut sex de mult timp, dar nici nu mă plâng, mie întotdeauna mi s-a părut că sexul a îngreunat lucrurile. Chiar aș putea să mai trăiesc așa o vreme. Mi se pare ușor. Nu tânjesc după nimeni, nu-mi ia mintea niciun orgasm. Pentru că tocmai în momentele în care ar trebui să nu mai știu de mine, eu sunt mai conștientă ca niciodată. Ultima dată, cu câteva seri înainte de a mă despărți de Seba, nu am simțit nimic. A fost ceva mai mult din inerție, eram blocați deja într-o perioadă proastă și n-a ajutat, din contră, a accentuat senzația de gol. Abia așteptam să termine și nici măcar nu am vrut, ca în alte dăți, să mimez plăcerea. Totul s-a întâmplat repede, pe tăcute. Corpul meu era amorțit și greoi. Inert. Corpul lui, la fel. Așa se întâmplase și cu Andrei. Înainte de despărțire, făceam dragoste rar, de obicei atunci când veneam de la vreun chef și eram amândoi amețiți. Intuiam că va pleca și că eu voi rămâne singură, mi-era groază să mă întorc în Brașov, dar refuzam amândoi să vorbim despre asta. După ce termina, mergeam la baie și rămâneam sub duș minute întregi.

Da. Nu am mai făcut sex de aproape o jumătate de an și nu simt nimic. Nici mâhnire, nici frustrări, nici liniște, împăcare, bucurie, nimic, nimic absolut, de parcă orice emoție dispăre în contact cu pielea mea rece. Sunt defectă, nici nu am ce să caut aici.

Ies ușor din baie și merg spre bucătărie. Încă nu e târziu să-mi iau rucsacul și să plec. Mă opresc totuși în ușă și îl privesc pe Horia cum așază pe farfurie un șervețel mare, alb, pune o felie de pâine, una de cașcaval și două de șuncă. Taie și o felie de roșie și trei rondele de castravete și le aranjează peste. Mi se pare frumos gestul ăsta. Mă așez pe scaun.

– Ești bine?

– Cât de cât.

Mâncăm în liniște, mie gândurile îmi zboară din nou aiurea, la Andrei, la circul din bar, la Seba, telefonul se aude vibrând în rucsac, dar prefer să îl ignor, Horia nu zice nimic, mâncăm și ascultăm Danaga în liniște. După ce ajungem în dormitor și ne așezăm pe câte un pernoi, îl privesc iar pe furiș. Chiar seamănă cu Luke Perry, dar nu cred că știe de *Beverly Hills 90210*, avea vreo 4 sau 5 ani pe-atunci. Tot liceul, am purtat la gât o inimioară în interiorul căreia era o poză cu Luke. Îmi doream un iubit care să semene cu el și să fie ca personajul din film, vulnerabil și rebel. Când am citit acum ceva timp că a murit, am avut senzația că am îmbătrânit subit. Că totul se duce dracului. *Uite, începem să murim* i-am zis lui Carmen, care s-a uitat la mine cruciș, *Sigur că murim, nu-i nimic rău în asta. Dar eu nu sunt pregătită* am adăugat, patetic. *Eu nu vreau să mor.*

– Bere?

– Da. Mersi.

– Poți să și fumezi aici, dacă vrei.

– Super.

Could you step away, I'm a vicious girl îmi trece prin cap, versul ăla de la Guano Apes. Zâmbesc. Scoate o țigară, o aprinde, trage puternic în piept și închide puțin ochii. Trec câteva secunde și fumul împrăștiat îl înconjoară ca un fel de aură. Poate de-asta mă gândesc acum la taică-meu. El mai părea așa perfect în lumea lui de fum. În ultimul timp, își ascundea țigările, *Știi doar că nu ai voie să mai fumezi*, îi repeta mama zile la rând. În dulapul vechi, de pe hol, în colțul din stânga sus îi mai lăsam și eu câteodată, deși nu îi plăceau astea cu filtru. Le fuma îndârjit, până când mirosul, devenit insuportabil, atrăgea reproșurile maică-mii.

Ca să nu mă mai gândesc la nimic, îmi plimb privirea pe pereți, dar văd iar poza aia cu toți patru și nu pot să nu mi-aduc aminte de ultima noastră poză de familie: noi – eu și mama – țepene, zâmbind artificial, tata cu ochii plecați, privind undeva, nesigur. Mama îl ținea strâns de mână, nu cumva să cadă, de parcă era o păpușă stricată. *Numai de nu s-ar prăbuși tocmai acum*, îmi zumzăia în cap. Seba ne făcuse poza pentru albumul lor cu 35 de ani de la căsătorie sau așa ceva. Groaznic.

– Fumezi de mult? Întreb ca să nu par așa pierdută cum mă simt.

– De vreo 15 ani.

– 15? La cât te-ai apucat? La 10?

– 11.

Deci am avut dreptate. Are doar 26 de ani, fir-ar, când eu eram în clasa a V-a, el abia se năștea, când eram îndrăgostită de Andrei și locuiam cu el și încercam să-mi dau seama cum să mă port frumos cu cineva și să nu mă tem de iubire și de-astea, el era un puști de școală primară, când...

– Nu mai calcula atâta; acum ești aici, fii aici, îl aud spunând replica asta de film american, dar nici măcar nu mă deranjează, pentru că vine spre mine, mă sărută și nu mai vreau să știu nimic.

There's nothing here to throw away,/ I came to you in light of day/ And love came here and never left se aude Lhasa și mă gândesc că tipa cu voce perfectă era cu doi ani mai mare ca mine când a murit și mi se face teamă, poate că are dreptate Horia, trebuie să fiu prezentă aici, pentru că e o senzație mișto asta, să te simți în siguranță. Măinile mele se țin strâns de mijlocul lui, închid ochii, n-are decât să se întâmple orice, nu mă mai interesează, vreau doar să mă simt bine, merit și eu să mă simt bine, e deja noapte și semiîntunericul ăsta din dormitor e ca o mănășă pufoasă din care nu mai am chef să scot mâna.

14.

Încă e bine, trebuie să recunosc, mama nu a pus nicio întrebare incomodă, doar că de ce am ochii roșii, dar tot ea a adăugat repede că o să treacă, e deja 1, m-aș fi așteptat să comenteze ceva referitor la vizita în miezul nopții, dar nu. Mă-nvârt puțin prin bucătărie. Parc-aș mânca ceva. Niște cozonac, de exemplu, că tot stă pe masă degeaba. Aici era și dimineață. Sau poate niște murături, pe-astea de câți ani le-o fi având? Mă așez, se așază și ea.

– Pe-astea când le-ai făcut? Adică în ce an?

– Cum adică în ce an? Anul trecut!

– Păi, tu le cam păstrezi, de-asta zic.

– Ei, mai rămânea câte un borcan, așa, dar nu, mamă, astea sunt de anul trecut.

Îmi arată eticheta:

– Uite, septembrie 2018. Nu știi că m-a dus Sebastian la piață și am luat vreo 10 kile și...

– Bine, bine.

O văd că scotocește prin buzunare și scoate o hârtiuță:

– La noapte sunt 5 grade, mâine 20, poimâine 24. Se mai încălzește puțin... da' la sfârșitul săptămânii o să plouă, să știi!

Perfect. Molfăi niște castravete, mă uit la ceas și mă gândesc să iau un taxi de aici. Să fac un duș, să dorm puțin, să fiu la 8 la notar. Mă simt ca-n facultate, când după chef mergeam direct la examen. Doar că nu a fost chiar un chef, nici eu nu mai am 18 ani. Zâmbesc de una singură.

– Zi!

Vocea maică-mii intervine cum nu se poate mai prost în divagațiile mele.

– Poftim? Nu am fost atentă.

– Pleci pe undeva sâmbătă? Că se face urât...

– Habar n-am. E abia luni, până sâmbătă se pot întâmpla multe!

Se lasă o liniște suspectă și castravetele ăsta pișcăcios mă irită până-n stomac, dar n-apuc nici măcar să mă strâmb, că o văd că se așază pe scaun și întreabă cu o voce care nu s-ar dori deloc îngrijorată, dar e exact pe dos:

– Ție nu ți-e frică să umbli la ora asta pe stradă? Și mai ești și cu bicicleta. Sunt atâtea accidente, că...

Râd, asta e întrebare pentru copii.

– Am claxon, am clipici, am vestă. Dar tu de ce mă suni la 11 noaptea? Nu te-ai gândit că dorm, poate, și că mă deranjezi? Sau că o să mă sperii că ți s-a întâmplat ceva?

– Te sun de pe la 7, dacă vrei să știi, dar nu răspunzi. Noroc că am sunat și la școală, c-ai zis că ai la seral, și mi-a zis secretara că ai fost și că ai plecat, că n-aveai elevi, așa că nu m-am...

– Poftim?!

– Da!

– Măi, mama, cum naiba să faci așa ceva?!

– Dar ce-am făcut, dragă, eram îngrijorată și, dacă tu nu răspunzi, ce să fac?!

– Auzi, tu câți ani crezi că am?! Ce naiba mă tot urmărești toată ziua bună ziua? Ți-a trecut prin cap că poate nu am chef să-ți răspund? Că poate fac și eu ceva important și...

– Ei, ce să faci tu așa important?!

– *Ei*, zic imitând-o, uite, de exemplu, să mă fut!

Nici mie nu îmi vine să cred că am zis așa, nici ei, că văd că-și face cruce și chestia asta mă enervează și mai tare:

– A, da, scuză-mă, am uitat, nu așa se zice, nu, eu nu mă fut, eu fac dragoste. Asta mi-ai explicat tu, demult, că se întâmplă între doi oameni căsătoriți, nu?

Maică-mii i-a sărit toată oboseala din privire.

– Păi, nu mai divorțați?

– Nu cu Seba... Se poate și între necăsătoriți, să știi!

– Ești nebună!

Iese din bucătărie și pentru câteva minute aş putea să mă bucur de liniște, dar simt că îmi plesnește capul. Am chef să mă așez puțin pe pat, așa că plec spre sufragerie, fără să o avertizez, dar mă aude de la ea din cameră și vine după mine, fâșâind ușor cu papucii de casă. Sting televizorul, mă întind pe fotoliu, ea se așază pe pat și o văd cum privește în pământ. Oftează.

– Poate că ai avut dreptate în privința lui Sebastian.

– Cu ce?

– Eu ți-am zis să mai încerci și ai spus tu că nu e cazul. Ce nesimțit! Cum să pună poza cu fufa aia, când el nici măcar nu a divorțat?!

– Mama, gata!

Aș dormi aici, îmi trece prin cap, numai că mă răzgîndesc rapid când o aud iar:

– Ai găsit buletinul până la urmă?

– Nu.

– Aoleu!

Ridic din umeri.

– Păi, și ce faci?

– O să văd dimineață, când mergem la notar.

– Deci vă duceți.

– Da.

Tac. Tace și ea, dar e clar că o deranjează ceva. *Îmi vine să îmi iau lumea în cap*, așa zicea când eram mică și mă vedea că stau singură și nu vorbesc cu nimeni. Fazele astea de muțenie o exasperau. Dar ce să fi vorbit? Și mai ales ce să fi vorbit cu ea? Era suficient să arunc un cuvânt și era capabilă să țeasă în jurul lui o întreagă pânză. Și parcă mă învăluia treptat cu vorbe, și iar vorbe, până mă trezeam confuză și lipsită de vlagă. Mă ridic și mă îndrept spre rucsac să scot telefonul și să chem un taxi, dar tonul ei hotărât mă oprește din drum:

– Știi la ce m-am gândit? Să-ți găsesc eu pe cineva!

Sper că nu am auzit bine.

– Uite, Mihai de la 2 e divorțat și el, are și un copil, și-așa nu mai faci tu copii la vârsta asta...

– Poftim?!

– Îl știi, Mihai Vasilescu, e cu câțiva ani mai mare ca tine, mai făceam eu cu el meditații când...

– Tu auzi ce spui?

– Stai, nu te supăra, gândește-te, Rucsandra, ai deja 36 de ani, ești divorțată, nu ai nici copii, nimic. Nici casă, nici masă...

– O masă am. De la Ikea.

Nu aude.

– Vrei să fii singură cuc? Cine o să vină pe la tine, să te întrebe cum te simți, dacă mai trăiești sau nu? Tu nu știi ce vorbești! Uite cum aștept eu după tine zi de zi să dai un semn, crezi că e ușor? O să mori și n-are cine să-ți aprindă o lumânare! Să știi că azi m-am întâlnit cu el și l-am invitat la cafea. O să vorbesc și îi spun și de tine, așa, într-o doară, că ai divorțat.

Gândurile mi se învâlmășesc în cap și cuvintele ies de-a valma:

– Tu ești...

Dar niciun cuvânt nu e suficient de puternic pentru ce simt acum, apoi întreb așa, patetic și retoric:

– Cum îți permiți?

– Doamne, Rucsandra!

– Ce *Doamne, Rucsandra*? Sunt invizibilă pentru tine? Tu nu vezi că am crescut, că nu mai sunt un copil pe care să-l dirijezi tu mereu? Mă descurc singură, să știi!

– Da, văd, tare te descurci! Întâi cu ăla de la Cluj, acum cu Sebastian...

La faza asta mă pufnește râsul.

– Asta e măsura reușitei în viață pentru tine, nu? Să fiu cu un bărbat!

– Nu mai țipa așa, că ne-aud vecinii!

– Mi se rupe mie de vecini! Toată viața numai asta ai zis: *Taci, Rucsandra, că ne-aude lumea, ne știu toți, ne facem de rușine*. N-au decât să audă. Știi ce cred eu? Ești obsedată de control și acum, că a murit tata, nu mai ai cui

să-i toci nervii! Toți anii ăștia mi-a fost milă de tine, dar încep să cred că vă meritați unul pe celălalt...

Se-nroșește tare, dar deja e prea târziu și nu mă mai pot opri:

– Habar nu ai ce-i cu mine, cine sunt și ce simt, trăiești numai cu proiecțiile tale și vrei să mă manevrezi ca pe o păpușă, stânga-dreapta. Nu pot niciodată să îți zic nimic, că imediat dai ochii peste cap și zici: *Doamne, Rucsandra! Doamne, Rucsandra!* Uite, de exemplu, azi dimineață un idiot m-a lovit și mi-a furat rucsacul. De-aia mă doare umărul, de-aia eram „cam prăfuită” când am ajuns la tine la prânz.

– Doamne ferește! spune speriată.

– N-am zis ca să nu te agiți aiurea și să...

– Eu nu îți vreau decât binele!

– Asta nu e o scuză! Iar în seara asta aproape că m-am bătut cu unu în bar. Da, eu! De fapt, întâi cred că am lovit-o din greșeală pe iubita lui Andrei și...

Iar își face cruce.

– Doamne ferește, Rucsandra, vorbești numai prostii! Și nu mai țipa așa, te rog eu frumos...

– Mai lasă-l, măi, mamă, pe Dumnezeu, ce dracu’?!

Nu mai zice nimic, așa că, dacă tot am început, merg cât de departe pot:

– Crezi că nu mi-ar fi plăcut să vin la tine și să vorbim despre divorț? Despre cum mă simt de când a murit tata? Despre cum mă simțeam atunci când tu plângeai și el venea beat și bâjbâia prin casă? Despre cum aș fi vrut să am un alt tată când eram mică? Despre cum, ani în șir, am încercat să găsesc pe cineva care să mă iubească și să mă salveze? Și despre cum am tot sperat că o să apară cineva care să umple senzația aia de hău pe care mi-au lăsat-o toate tăcerile lui? Și tu te lamentai mereu, că nu mai poți, de parcă eu eram aia care lua decizii! Trebuia să pleci sau să stai și să ai încredere în el, nu să te agăți de mine!

Tace și nu îndrăznește să mă privească.

– Te-ai folosit de mine, mamă. Asta ai făcut. Fricile tale, bucuriile tale, nevoile tale, toate le-ai pus pe mine. Am fost soldatul tău.

Se uită la mine speriată și mie îmi vine să râd. Acum abia pricep și eu care e faza cu soldatul, cum îi zic copiii la școală ăluia care încasează pentru altcineva. Ce chestie! Am fost soldatul maică-mii și nici n-am avut habar până azi.

– SOL-DAT, zic tare și ea iese repede din cameră, de parcă nu ar vrea să mai audă nimic.

Mă așez pe pat. Buuun, acestea fiind zise, cum ar fi să ne vedem dracului de viețile noastre mai departe?! Taică-meu să-și găsească liniștea acolo unde e și noi, aici, la fel. Dar parcă-i mai rău, parcă toate ies așa la iveală ca niște bube supurânde, n-am cum să le ignor, nici cum să le vindec încă.

Mă ridic, din rucsacul meu telefonul vibrează și vibrează, e noapte, ce dracu' vor toți de la mine, mă întreb și îl lovesc cu piciorul atât de tare, că-l proiectez direct în dulap, am și uitat că e deschis și din el cad toate, alandala, cu zgomot, iar printre ele pot să văd de aici buletinul, agățat cumva de buzunarul secret de care uitasem. Ia uită-te la tine, îmi vine să-i zic în timp ce pun mâna pe el, cum ai stat tu ascuns și eu am răscolit case și oameni, și m-am bătut, și m-am certat și m-am distrat, o adevărată epopee! M-aș bucura, dar nu am cum, pentru că de dincolo, din bucătărie, o aud pe maică-mea plângând de-a binelea. Merg după ea. E pe scaun, lângă fereastră, unde stătea și când trăia tata și-l aștepta până târziu. Cu ochii în pământ, plânge și aranjează cu gesturi nefiresc de lente pliurile cămășii de noapte. Maică-mea, care era pentru mine în copilărie un fel de Dumnezeu mai mic, pare dintr-odată mărunță și fragilă, iar asta, în ciuda faptului că sunt furioasă, îmi face sufletul bucăți.

15.

Conform statisticilor, 90% din numărul celor care fumează sfârșesc prost. Și cum nu am fost niciodată o norocoasă, tot mai des mă gândesc că nu voi face parte din procentul mic al fumătorilor fericiți. Cele 4000 de substanțe chimice, majoritatea cancerigene, afectează la un moment dat plămânii, esofagul, pancreasul, vezica, rinichii, inima, laringele și probabil orice alt organ. Gudronul, lipit de plămâni, va obtura căile de acces ale aerului, voi respira greu, hârâit, cu un efort suprauman. Corpul întreg va tresări din ce în ce mai des într-un ritm sacadat, forțat, așa cum i s-a întâmplat și tatei. Flegma va deveni o pastă cenușie, înțepătoare. Voi scuipa sânge și îmi voi dori să mor. Ideea unei semibătrâneți îmbâcsite de fum, tuse și flegmă mă îngrozește de-a dreptul. Cu toate astea, sau în ciuda lor, mă încăpățânez. Degeaba invoc imaginea lui taică-meu pe patul de la spital, vocea slăbită, efortul lui de a articula câteva cuvinte, nimic nu mă face acum să sting țigara. Ba trag cu și mai multă poftă! Cred că de la el moștenesc masochismul, deși nici maică-mii nu-i e străin, altfel nu îmi explic cum a rezistat în căsnicia lor atâția ani. *Dar nu a fost tot timpul așa* mai spune uneori când o întreb de ce, de ce să stai lângă un om care îți face rău? Câteodată mă întreb când și cum or fi fost ei altfel. Și dacă mi-ar fi plăcut să-i cunosc pe oamenii ăia de demult.

Nu mai contează. De la ai mei până la mine acasă, adică până la Seba, e un drum de șase țigări sudate. Cel puțin atâtea am numărat eu acum un an, când m-a chemat maică-mea că tata se simte cam rău și am plecat repede pe jos și, de frică, am fumat non-stop. Și acum fumez la fel, țigară după țigară, deși nu mi-e teamă, sunt chiar bine, dar obosită; nici pe Nona nu am mai luat-o cu mine, am crezut că mersul pe jos o să mă mai dezmoștească, dar

văd că nu are efectul scontat. Merg așa, alandala, direcția e bine întipărită în cap, așa că pot să mă gândesc la ale mele, e bine că am plâns, pentru că acum m-a cuprins o senzație de eliberare, ca la dentist când, după ce îmi face o radiografie și ia de pe mine șorțul ăla cu plumb, simt că aș putea levita. Uitasem ce fain e să merg noaptea pe jos fără să mă grăbesc, să simt liniștea asta groasă care învelește tot orașul, să văd cum începe să se lumineze foarte încet, să privesc ferestrele și să mă întreb cine doarme dincolo de ele, cum și ce visează.

5:45 clipește afișajul verde fosforescent al ceasului electronic, iar mie îmi bubuie capul de oboseală. Trebuie neapărat să beau o cafea tare. Până atunci, mă las în jos lângă salteaua pe care doarme Seba și îi spun șoptit: *Trezește-te, trebuie să vorbim.* În primul moment nu se întâmplă nimic, dar îl știu, sunt sigură că a auzit, are somnul foarte ușor, așa că aștept, îl văd cum deschide ochii încet și mormăie ceva. Am răbdare, rămân lângă el, îl aștept să se adune și aud apoi clar:

- Ești foarte greu de găsit.
- De la tine am învățat.
- Și te bați prin baruri. 6 ani ai stat în umbră și acum faci scandal!

Zâmbește, mă apucă de mână și mă trage pe saltea. De surprinsă ce sunt, nu mai fac niciun gest, nici nu am chef să mă împotrivesc, așa că mă întind pe spate, iar el se ghemuiește lângă mine. Stau așa câteva secunde. Privită din afară, poate părea o imagine frumoasă asta, un bărbat și o femeie, în liniște, e ceva intim și cald acolo, doar că noi suntem orice altceva decât doi oameni obișnuiți și s-au întâmplat prea multe, iar locul meu nu mai este aici, îmi trece repede prin cap, mă ridic în fund, spun că merg la baie și plec.

Trebuie să mă spăl pe dinți, trebuie să mă spăl pe dinți, caut cu privirea periuța mea veche, nu e acolo, în schimb e a lui, ciufulită deja, și una mai nouă, cu portocaliu. Asta e a fetei, așa că o iau și o arunc fix în coșul de gunoi. Nu e ok, îmi trece iar prin cap, mă spăl totuși cu a lui, după care mă așez pe vine și mă uit la periuța străină, o iau și o pun la loc. Seba intră și el

exact când mă șterg pe mâini și pe față, se așază pe capacul de la WC și se uită la mine. Mă opresc și mă uit și eu la el în oglindă.

– I-am aruncat puțin periuța la gunoi. Îmi pare rău. Dacă ai chef, fierbe niște apă și las-o așa, știi, în apă fiartă...

– Puțin?

O ia din pahar și o aruncă și el la gunoi. N-are nicio vină, săraca de ea. Îmi vine să râd, dar e prea liniște, așa că încerc să fac o glumă:

– Iar ne întâlnim în baia asta!

Zâmbește.

– M-am gândit mai bine și vreau să rezolvăm legal. Să împărțim tot ce e de... Nu știu cum se procedează...

– Ai găsit buletinul?

– Da.

– Ok. Mă cam speriasem.

– Până nu e clar, nu semnez nimic.

Se uită la mine lung.

– Eu cred că nu vrei să divorțezi.

Primul impuls e să-i zic să se ducă dracului, dar văd că râde în timp ce se ridică, îmi ciufulește părul și îmi dau seama că a glumit. Iese pe ușă, ies și eu după el.

În bucătărie e încă răcoare. Și e liniște și aici, deși radioul mormăie ceva.

– Fac o cafea. Vrei?

– Da.

– Și aș vrea să fac și un duș. Pot?

Nu mai răspunde, bănuiesc că da, așa că pun apa în fiebător și, în timp ce arunc o privire la puiul de bambus pe care i l-am luat anul trecut de ziua lui, îl aud spunând:

– Am dat probe pentru un lungmetraj la Zamfir și am luat. În octombrie începe filmarea. În București.

Pare fericit.

– Fain.

Aș vrea să zic ceva mai bun de-atât, dar nu mă simt în stare.

Își aprinde o țigară și revăd în minte o imagine cu noi doi, pe la începuturi, când rămâneam la el nopți la rând, vorbeam despre filme, și muzici, și cărți, îmi recita din E.E. Cummings, pe care eu i-l făcusem cadou, râdeam mult, fumam și trimitea spre mine cerculețe de fum și figuri balonate.

Îi sună telefonul, dispare repede în cameră, îmi aprind și eu o țigară și încerc să prind ceva din conversația lui, dar nu aud decât un fel de *He, he* care taie liniștea rapid, lungește cuvintele și vocea îi e mai dulceagă. *Da, Vali, e perfect.* Întorc imediat capul, de parcă aș fi surprins din greșeală o chestie privată. Țsta flirtează cum respiră; mi se pare ciudat să-l aud vorbind așa cu altcineva, chiar dacă noi nu mai suntem împreună, așa că îmi iau cafeaua și ies pe verandă.

– Hei, unde ai plecat? zice și apare, câteva minute mai târziu, lângă mine.

– Aveam nevoie de aer.

Tace. După un timp, adaugă pe un ton blând:

– Îmi pare rău pentru faza cu poza de pe Facebook. A fost o glumă.

Mă uit la el, aceiași ochi de un albastru super senin și rece, dar fără luminițe acum.

– Dar aia de acasă? Tot o glumă?

Îmi dau seama că am zis „acasă” și mă întristez. Asta nu mai e casa mea, nicăieri nu e acasă deocamdată.

– Care?

– Care? Aia de la mare, de vara trecută, cu...

– A! Dar încă nu era nimic, mă informează zâmbind.

Și povestește că atunci a întâlnit-o, că ea a venit la el să-l felicite pentru un rol, că lui i s-a părut fain sentimentul ăsta de a te ști admirat de o femeie frumoasă. Deci de o fană avea nevoie, îmi trece prin cap. *Dar nu s-a întâmplat nimic*, tot repetă asta, nu-mi dau seama dacă minte sau nu, parcă nici nu îl mai cunosc, nici nu mai are importanță, eu tot trădată mă simt, chiar dacă nu era nimic; totuși, se anunța ceva. Și complicitatea, și seninătatea lor în poză, față de depresia în care bălteam eu acasă, nici peste

astea nu pot să trec, dar nu cred că ar pricepe și nici nu mai e nimic de reparat. Aș fi vrut să lupti pentru mine, îmi vine să-i spun, dar n-am cui, pentru că îl văd că devine foarte atent, fuge la bucătărie și din boxe se aude tare ceva hip hop. Nu înțeleg de ce e așa entuzismat, nu pricep nici versurile, dar el începe să danseze ușor în timp ce se apropie și îmi spune:

– Ți se potrivește, am auzit-o ieri și m-am tot gândit la tine.

Încerc să fiu mai atentă și îmi vine să râd: ... *the girls that got dick from Kanye West...* Nici nu vreau să știu mai mult de-atât, da, așa e, exact asta mi se potrivește mie, ești dus?, îl întreb din priviri dar iar îmi face semn să fiu atentă. Apoi se aude vocea unei tipe care zice ceva de genul *bam pam pam pam bam bam piram bang bang beng beng bam bam* și tot așa, și mă pufnește râsul, nu văd nicio legătură între mine și sunetele alea, *pam pam piram pam pam*, iar Seba dansează în continuare, în lumea lui.

Deci așa ne despărțim noi. Nicio dramă la vedere, nicio durere care nu poate fi controlată, nimic așa cum am văzut în filme, cum era, de exemplu, în *Marți, după Crăciun* când doi, soț și soție, vorbesc despre chestii banale, par să formeze un cuplu mișto, cu derapajele de rigoare, și chiar așa e, până când el îi spune dintr-odată: *Sunt foarte îndrăgostit, am cunoscut pe cineva.* Așa, pur și simplu. Tipa e șocată și, câteva minute mai târziu, când el zice că nu a vrut, așa s-a întâmplat, urlă: *Cum adică s-a întâmplat? Uite că mie nu mi se întâmplă, eu nu mă fut cu bărbați însurați!* Sau ceva de genul ăsta. Sau în *Blue Valentine*, când aia strigă la Ryan Gosling: *Nu mai e nimic pentru tine aici* și îi arată corpul ei sau inima, dracu' știe, oricum, o scenă la care am plâns cu suspine.

Dar uite că la noi e altfel. Noi ne descurcăm binișor. Ba chiar mă ridic și eu și dansez. E un dans cu mișcări fragmentate, voit caraghioase, doar că atunci când Seba se apropie și mă îmbrățișează amuzat, realizez brusc că asta a fost tot. Doar 6 ani de la „până când moartea ne va despărți“. Și, cu gândul ăsta țepos ca un ghem de ace, mă desprind și încep să mă mișc lent. Tot mai lent.